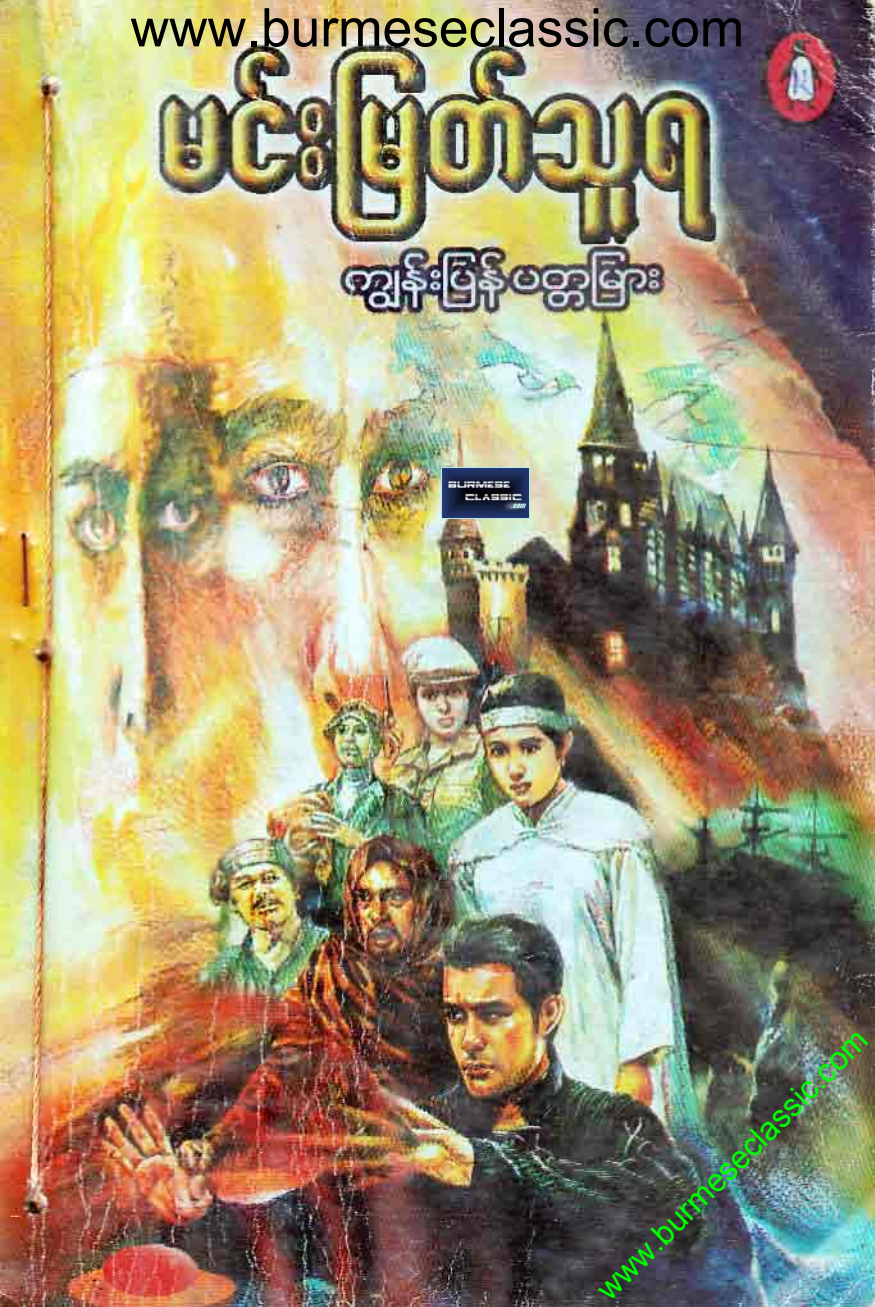

မင်းမြတ်သူရ

အင်းပြန် ဝတ္တဇာ

BURMESE
CLASSIC
.COM

မင်းမြတ်သူရ

ကျွန်းပြန် ပတ္တမြား

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ်
၅၀၁၂၇၇၁၁၁၀

မျက်နှာပိုးခွင့်ပြုချက်အမှတ်
၅၀၁၃၇၇၁၁၁၀

၂၀၁၁ ခုနှစ်၊ ဧပြီလ
ပထမအကြိမ်

တန်ဖိုး

၁၀၀ ကျပ်

အုပ်စု

၅၀၀

ထုတ်ဝေသူ

ဦးကျော်လှိုင်(ဝဥဂ္ဂ)စေတနာစာပေ
အမှတ်(၅၉)၊ ၁၉-လမ်း၊ လသာမြို့နယ်။

ပုံနှိပ်သူ

ဦးကျော်လှိုင်(၅၅၅၇၃)စေတနာOFFSET
အမှတ်(၅၉)၊ (၁၉)လမ်း၊ ရန်ကုန်။

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

ပြည်ထောင်စု မပြိုကွဲရေး
တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု မပြိုကွဲရေး
အမျိုးသမီးအားလုံး တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး

ဒို့အရေး၊
ဒို့အရေး၊
ဒို့အရေး၊

ပြည်သူ့သဘောထား

- ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုး အစိုးရပြင်ပဒါနိများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ပက် နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဆန့်ကျင်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေ စိုးမိုးရေး
- အမျိုးသား ပြန်လည် စည်းလုံးညီညွတ်ရေး
- နိုင်ငံမာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်စီ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ် တည်ဆောက်ရေး

စီးပွားရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- စိုက်ပျိုးရေးကို အခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- ဈေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများ ဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေး ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- နိုင်ငံတော် စီးပွားရေး တစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှု စွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသား ပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင် ရှိရေး

လူမှုရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကွင့်စာရိတ္တဖြင့်မားရေး
- အမျိုးဂုဏ်၊ ဇာတိဂုဏ်ဖြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှု အဓမ္မအနှစ်များ၊ အမျိုးသားစွန့်လွှတ်မှုများ မပျောက်ဖျက်အောင် ထိန်းသိမ်း စောင့်ရှောက်ရေး
- မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး
- တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်ဖြင့်မားရေး

www.burmeseclassic.com

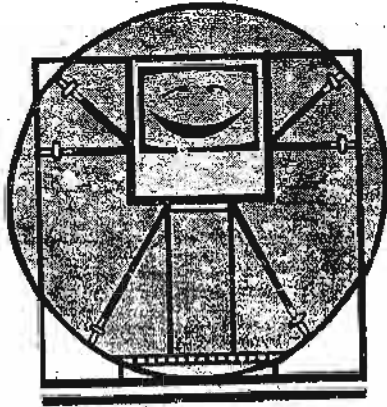
၈၉၅.၈၃

မင်းမြတ်သူရ
ကျွန်းပြန်ပတ္တမြား/မင်းမြတ်သူရ-ရန်ကုန်။
စေတနာစာပေ၊ ၂၀၁၁။
၂၈၅၂၄- စာ၊ ၁၂x၁၈ စင်တီမီ။
(၁) ကျွန်းပြန်ပတ္တမြား

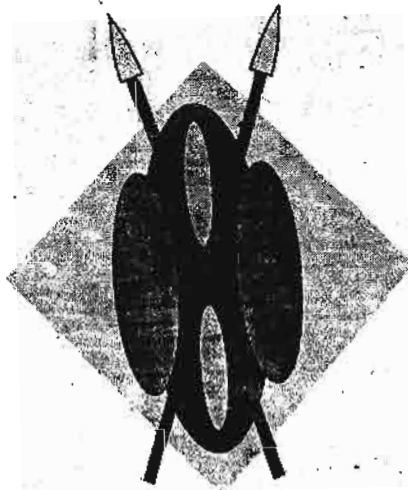
မင်းမြတ်သူရ

ကျွန်းပြန်ပစ္စည်း

BURMESE CLASSIC

စိစဉ်သူ
မောင်ကျော်လှိုင်
စေတနာ့စာပေ

BURMESE CLASSIC .COM

ကျွန်ုပ် မောင်ငွေသိုက်သည် ငယ်စဉ်ကပင် မိဘများ ဆုံးပါးသွားသဖြင့် ဘကြီးဘုန်းကြီး၏ကျောင်း၌ ကပ်ရပ်ပြီး နေထိုင်ခဲ့ရ၏။ သို့သော် ကျွန်ုပ်၏ကံဇာတာ ကောင်းမွန်သည်ဟု ဆိုရပေမည်။ ဘကြီးဘုန်းကြီးကျောင်း၌ ဘုန်းကြီးကျောင်းသားတို့ စားလေ့ရှိသော ဖောင်းလေးဖောင်းကို ကြာကြာမစားရဘဲ ဘကြီးဘုန်းကြီးကို ကိုးကွယ်သူ လယ်ပိုင်ရှင်ဦးဘတုတ်၏ မွေးစားခြင်းကို ခံရလေ၏။

ကျွန်ုပ်၏ဘဝသည် ထိုအချိန်မှစ၍ ရွှေပေါ်မြတင် သူဌေးသားဘဝသို့ ပြောင်းလဲခဲ့သည်ဟု ဆိုရပေမည်။ ကျွန်ုပ်၏ဖခင် ဦးဘတုတ်သည် စိတ်နှလုံး ကောင်းမွန်သူဖြစ်ပြီး ကျွန်ုပ်ကိုလည်း

၆ မင်းမြတ်သူရ

မွေးစားသားအဖြစ် သဘောမထားဘဲ သားအရင်းကဲ့သို့ ချစ်ခင် သူဖြစ်၏။

ဦးဘတုတ်သည် ကျွန်ုပ်အား ရွာဦးကျောင်း၌ ပညာ သင်ကြားစေပြီး၊ ထိုမှတစ်ဖန် မြို့ကျောင်းသို့ပို့၍ ပညာသင်ကြားစေ ခဲ့၏။ ဦးဘတုတ်သည် မိမိကိုယ်တိုင် ပညာပါရမီနည်းရှာသဖြင့် မွေးစားသားဖြစ်သော ကျွန်ုပ်ကို ပညာအဆင့်အတန်း မြင့်မား စေလို၏။

ထို့ကြောင့် မြို့ပေါ်၌ အိမ်ငယ်လေးတစ်လုံး ငှားရမ်း ပြီး အေးချမ်းစွာ ပညာသင်ကြားစေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် မြို့ကျောင်းသို့ ရောက်သည့်အချိန်က စပြီး မကောင်းသော အပေါင်းအသင်းများနှင့်ပေါင်းသင်းကာ ပျက်စီးချင်တိုင်း ပျက်စီးနေလေတော့၏။

ကျောင်းမှန်မှန်မတက်ဘဲ ရုပ်ရှင်ရုံ၊ ဘုရား၊ ပျော်ပွဲ စားပွဲများ စသည့် အပျော်အပါးများ စုဝေးရာ နေရာများ၌သာ ပျော်မွေ့နေလေတော့၏။

မခင်ကြီး ဦးဘတုတ်သည် မြို့ပေါ်၌ ကျွန်ုပ် ကျောင်း တက်နေစဉ် စားရေးသောက်ရေး အဆင်ပြေစေရန် ရွာသူ အပျို ကြီး မခင်ရွှေကို ကျွန်ုပ်တံသို့ ပို့ထားလေ၏။

အပျိုကြီးမခင်ရွှေသည် ရုပ်ရည်အတော်အသင့်ရှိပြီး လုံးကြီးပေါက်လှ မိန်းမတစ်ယောက်ဖြစ်၏။ မခင်ရွှေသည် အလွန် ထမင်းချက်လက်ရာကောင်းပြီး ကျွန်ုပ်တို့ကျောင်းတက်စဉ် သူ၏ လက်ရာများကို လျှာလည်အောင် စားရလေ၏။

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်သည် မခင်ရွှေ၏လက်ရာကို ကျွန်ုပ် တစ်ယောက်တည်း မစားဘဲ ကျွန်ုပ်နှင့်အတူ သူ့အဖေအဖိုးမက် သူငယ်ချင်းများကို ခေါ်၍ ကျွေးမွေးလေ၏။

ကျွန်ုပ်၏သူငယ်ချင်းတိုင်း မခင်ရွှေ၏လက်ရာကို ကြိုက်ကြ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်၏အိမ်သို့ မကြာခဏ ထမင်းလာ စားကြလေ၏။ မခင်ရွှေ၏လက်ရာကိုလည်း ချီးမွမ်းကြကုန်၏။

ထိုအခါ မခင်ရွှေသည် လွန်စွာပျော်ရွှင်ပြီး ဟင်းများ ကို အားကြီးမာန်တက် ချက်လေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်၏အိမ်၌

www.burmeseclassic.com

ညာဝါးစားသောက်သော သူငယ်ချင်းများနှင့် ပြည့်နေပြီး အကြောင်း မသိသူများက အိမ်ကို ဘော်ဒါဆောင် ဟူ၍ပင် ထင်ကြလေ၏။

ကျွန်ုပ်၏ အပေါင်းအသင်း အများစုသည် အကျင့်စာရိတ္တ မကောင်းသော လူငယ်များဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် အိမ်သို့ လာရောက်စားသောက်ရုံမက အဖိုးတန်ပစ္စည်းမှန်လျှင် ခိုးဝှက်တတ်ကြ၏။

ထိုအပေါင်းအသင်းများသည် ကျွန်ုပ်ပစ္စည်းများကို ခိုးယူရုံမက နောက်ပိုင်းတွင် ကျွန်ုပ်၏အိမ်အရင်းကဲ့သို့ သဘောထားသော အပျိုကြီးမခင်ရွှေ၏ အပျိုစင်ဘဝကိုပင် ခိုးဝှက်သွားလေ၏။

တစ်နေ့တွင် ကျွန်ုပ်တို့မြို့၏ အနီးဆုံးမြို့၌ အလှူပွဲကြီးတစ်ခု ကျင်းပပြီး ထိုအလှူပွဲ၌ ရွှေနှင်းဆီအငြိမ့်လည်းပါ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်နှင့် အပေါင်းအသင်းများသည် ရွှေနှင်းဆီ အငြိမ့်ပွဲကြည့်ရန် သွားကြလေ၏။

ထိုညကအပျိုကြီးမခင်ရွှေသည် ရွှေနှင်းဆီအငြိမ့်ကို ကြည့်လိုသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့နှင့်လိုက်ရန် ကြံ၏။

သို့သော် ကျွန်ုပ်တို့လူငယ်များသည် မခင်ရွှေပါလျှင် မလွတ်လပ်မှာစိုးသဖြင့် ကျွန်ုပ်က ...

“အပျိုကြီးက အပျိုကြီးလိုပဲနော်၊ ကာလသားတွေစုံတဲ့ပွဲမှာ ဘာလို့ဝင်ခွင့်ရတာလဲ၊ ဘာလဲ အပျိုကြီးဘဝက ကျွတ်ချင်လို့လား။”

ဟု နောက်ပြောင်ပြီး ထားရစ်ခဲ့လေ၏။

ထိုညက မခင်ရွှေသည် တစ်ကိုယ်တည်း အိမ်ငယ်လေး၌ အိပ်စက်ရလေ၏။ ညဉ့်သန်းခေါင်ကျော်သောအခါ ကျွန်ုပ်တို့အပေါင်းအသင်းများအနက် လွန်စွာမြောပွေသော အေးသိန်းဆိုသူသည် အပျိုကြီး၏အိမ်တံခါးခေါက်ပြီး နေမကောင်းသည်ဆိုကာ အိပ်စက်ရန် ခွင့်တောင်း၏။

မခင်ရွှေသည် သနားကရုဏာသက်တတ်သူဖြစ်၍ အေးသိန်းကို တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်ရှာ၏။ ထိုညက တဏှာရူးအေးသိန်းသည် မခင်ရွှေကို အဓမ္မသိမ်းပိုက်ယူခဲ့၏။

www.burmeseclassic.com

မခင်ရွှေသည် ရုန်းရင်းကန်ရင်း ရေတိမ်နစ်ရှာ၏။
မခင်ရွှေသည် ရှိုက်ကြီးတငင် ငိုယိုရင်း ...

“ခွေးကောင်လေး၊ နင် သိပ်မိုက်ရိုင်းတယ်၊ အခုချက်ချင်း
ငါ့အိမ်ကထွက်သွား၊ နင့်ကို ပုလိပ်တိုင်မယ်”

ဟု ပြောလေရာ အေးသိန်းက အပျိုကြီး၏ ရှက်ရွံ့
တတ်ပုံကိုကြည့်၍ ကြောက်ရွံ့ခြင်းမရှိဘဲ ...

“အစ်မကြီးက ပုလိပ်ကိုတိုင်ရင် လူမရှိတဲ့အိမ်ထဲမှာ အစ်မ
နဲ့ ကျွန်တော် နှစ်ယောက်တည်း ဘာလို့ရှိနေလဲလို့ ပုလိပ်
က မေးမှာပေါ့၊ ဒါဆိုရင် ကျွန်တော်က အစ်မကြီးက
ကျွန်တော့်ရဲ့ချစ်သူပါလို့ ပြောလိုက်မယ်၊ ဒါမှမဟုတ်
အစ်မကြီးက ကျွန်တော့်ကို မုန့်ပေးပြီး ...”

ဟု ဆိုလိုက်ရာ မခင်ရွှေသည် မခံချိမခံသာဖြစ်ပြီး ...

“အေးသိန်း ... နင် ဆက်မပြောနဲ့တော့”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ တဏှာရူးအေးသိန်းက တဟဲဟဲရယ်မော

လိုက်ပြီး ...

“ဆက်မပြောတော့ဘူး၊ ဆက်ပြီးပဲ ချစ်မယ်”

ဟုဆိုကာ အပျိုကြီးအားဖက်ရမ်းနမ်းရုံ့ကာ သစ္စာ
ထားနှစ်ပါးသွား တေးသီချင်းကို ဆိုပြလေ၏။

အေးသိန်းသည် ထိုညက တစ်ညလုံး သစ္စာထားနှစ်
ပါးသွားတေးများကို တစ်ပုဒ်ပြီးတစ်ပုဒ် မရိုးနိုင်အောင် ဆိုပြလေ၏။
အပျိုကြီးသည် အေးသိန်း၏ ကျူးလွန်မှုကို အကြိမ်ကြိမ်ခံရသဖြင့်
အိပ်ပျော်သွားရှာလေတော့၏။

ထိုသို့ဖြင့် တဏှာရူးအေးသိန်းသည် ကျွန်ုပ်တို့
သူငယ်ချင်းများ လစ်သည်နှင့် အိမ်ပေါ်သို့တက်ကာ အပျိုကြီးကို
ကျူးလွန်လေတော့၏။

အပျိုကြီးခမျာ အရှက်ကြီးရှာ၍ အေးသိန်း ပြုသမျှ
နုရရှာ၏။

အေးသိန်းသည် ကျောင်းသားတစ်ယောက် မဟုတ်ဘဲ
ကျောင်းမှထွက်ကာ မြို့လယ်ဈေး၌ ပရဆေးရောင်းနေသူဖြစ်
၏။

www.burmeseclassic.com

တစ်နေ့တွင် ကျွန်ုပ် ကျောင်းမှ ရုတ်တရက် ပြန်
လာသောအခါ တဏှာရူးသိန်းကို အပျိုကြီးအိပ်ခန်း၌ ပက်ပင်းမိ
လေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်သည် ဒေါသဖြစ်လွန်း၍ အေးသိန်းကို
ထိုးကြိတ်ကန်ကျောက်ပြီး အိမ်ပေါ်မှ မောင်းချခဲ့၏။

အရှက်ကြီးသော မခင်ရွှေသည် အေးသိန်း၏ ယုတ်
မာပုံများကို ပြန်လည်ပြောပြလေရာ ကျွန်ုပ်သည် လွန်စွာမခံချိ
မခံသာ ဖြစ်ရလေ၏။ ထို့ကြောင့် မခင်ရွှေကို ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင်
ရွာသို့ ပြန်ပို့ရန် ကြံစည်ခဲ့၏။

ကျွန်ုပ်နှင့် မခင်ရွှေ ရွာသို့ရောက်သောအခါ မမျှော်
လင့်သော သတင်းဆိုးကို ကြားရလေ၏။ ကျွန်ုပ်၏ဖခင်ကြီး
ဦးဘတုတ်မှာ ကျွန်ုပ် ရွာသို့ပြန်လာသည့်အချိန်နှင့် တိုက်တိုက်
ဆိုင်ဆိုင်ပင် မနာမကျန်းဖြစ်ပြီး လူကြီးရောဂါနှင့် ကွယ်လွန်သွား
ရှာ၏။

မွေးစားဖခင်ကြီးသည် ကျွန်ုပ်၏လက်ပေါ်မှာပင်
သေဆုံးရရှာ၏။ ဖခင်ကြီး သေဆုံးကာနီး၌ ကျွန်ုပ်ကိုခေါ်၍ ၎င်း

သည် ချစ်တီးကြွေးများရှိနေကြောင်း၊ ထိုကြွေးများကိုဆပ်ပြီး
ကျန်ရစ်သော ငွေကြေးများဖြင့် လိမ်လိမ်မာမာနေရန် မှာကြားလေ
၏။

ကျွန်ုပ်သည် ဖခင်ကဲ့သို့ လယ်ပိုင်ရှင်သူဌေးတစ်
ယောက်၌ ချစ်တီးကြွေးများရှိသည်ဆို၍ အလွန်အံ့ဩရလေ၏။

နောက်ပိုင်းမှ ကျွန်ုပ် သိရသည်မှာ ကျွန်ုပ်မြို့ကျောင်း
တက်စဉ် အသုံးအဖြုန်းကြီးလွန်းသောကြောင့် လယ်မြေအချို့ကို
ချစ်တီးထံ၌ ပေါင်နှံထားရာမှ တဖြည်းဖြည်း အကြွေးဝန်ပိသွား
သည်ဆို၏။

ထို့ပြင် ဖခင်ကြီး၏ စာပေမတတ်မြောက်ခြင်းကို
အခွင့်ကောင်းယူ၍ ချစ်တီးများက လှည့်စားသွားခဲ့သည်ဆို၏။
ကျွန်ုပ်သည် ထိုအချိန်မှစ၍ ချစ်တီးများကို လွန်စွာနာကြည်းမုန်း
တီးသွားလေ၏။

ဖခင်ကြီးပိုင်ဆိုင်သော လယ်မြေအချို့ကို ချစ်တီး
ကြွေးဆပ်ရာ၌ အသုံးပြုလိုက်ရလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ထိုအချိန်မှ

စ၍ မြို့ပေါ်တက်ပြီး ကျောင်းတက်လိုစိတ် မရှိတော့ဘဲ ဖခင်ကြီး၏ လယ်ယာလုပ်ငန်းကိုသာ ကြိုးစားလုပ်ကိုင်လို၏။

ထို့ကြောင့် ကျောင်းမှထွက်ပြီး ဖခင်ကြီး၏လယ်ယာလုပ်ငန်းများကို လုပ်ကိုင်လေတော့၏။

သို့သော် ကျွန်ုပ်၏ ခွေးမြီးကောက် ကျည်တောက်စွပ် စိတ်ဓာတ်ကြောင့် ရွာခံကာလသားများနှင့်ပေါင်းပြီး အရက်ဝိုင်း၊ ကြက်ဝိုင်း၊ ဖဲဝိုင်းများ၌ အချိန်ကုန်လေ၏။

ထိုသို့နေထိုင်ရင်း ကျွန်ုပ်သည် ထန်းတောပိုင်ရှင်ဦးအုန်းသီး၏သမီး မမိုးသူကို မျက်စိကျလေ၏။ မမိုးသူသည် အသားညိုစိမ့်စိမ့်နှင့် ရွှေဘိုမင်းကြိုက် ပေါင်တံရှည်မိန်းမမျိုးဖြစ်၏။

သူမ၏မျက်လုံးများမှာ ဝိုင်းစက်ကြည်လင်နေပြီး သိမ်သောခါးနှင့် စွင့်ကားသောတင်မှာ အလွန်လိုက်ဖက်ညီ၏။ မမိုးသူသည် အလွန်လှသော မိန်းမတစ်ယောက်ဖြစ်၍ ရွာရှိကာလသားအပေါင်းတို့ ဝိုင်းဝန်းပိုးမန်းကြ၏။

သို့သော် မမိုးသူနှင့် ကျွန်ုပ်မှာ ရှေးဘဝက ပူးစာဖက်ဖြစ်ရန် ဇာတာပါလေသည်လားမသိ။ မမိုးသူကို ကျွန်ုပ် ခက်ခက်ခဲခဲ နောက်ပိုးခြင်းမပြုရဘဲ သူမက ကျွန်ုပ်၏မေတ္တာကို အလွယ်တကူ လက်ခံခဲ့လေ၏။ မမိုးသူက ကျွန်ုပ်၏မျက်နှာကို မမို့တရို့ကြည့်၍ ...

“အစ်ကို ကျွန်မကို တကယ်မေတ္တာရှိရင် လူကြီးစုံရာရှေ့မှာ လာပြီးတောင်းရမ်းစေချင်ပါတယ်။ မိသားဖသားပိပိတောင်းရမ်းရင် ကျွန်မအဖေကလည်း သဘောမတူစရာ မရှိပါဘူး။”

ဟု ပြောလေရာ ကျွန်ုပ်လည်း ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာနှင့် ပြန်လာခဲ့ပြီး မမိုးသူအား လူကြီးစုံရာနှင့် တောင်းရမ်းပြီး ခုယူခဲ့လေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့၏မင်္ဂလာအခမ်းအနားကို မမိုးသူ၏အိမ်၌ပင်ပြုလုပ်ပြီး တစ်ရွာလုံး မီးခိုးတိတ်ကျွေးမွေးလေ၏။ ထို့ပြင်

ကျွန်ုပ် လွန်စွာနှစ်သက်သော ရွှေနှင်းဆီအငြိမ့်ကို ငှားရမ်းဧည့်ခံ ခဲ့လေ၏။

မင်္ဂလာအထိမ်းအမှတ်အဖြစ် ရွာရှိကာလသားများ အား ထန်းတော၌ တစ်လတိတိ ထန်းရည်အဝတိုက်လေ၏။ ထို အတွက် ထန်းရည်ဖိုးကျသင့်ငွေကို မမိုးသူ၏ဖခင် ဦးအုန်းသီးအား ကျွန်ုပ်ကပေးလေ၏။

ထို့ပြင် ရွာရှိ သက်ကြီးဝါကြီးများအတွက်လည်း ကိတ်မုန့်၊ ဘိလပ်ရည်၊ ကော်ဖီ စသည်တို့ကိုလည်း လှူဒါန်းလေ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်နှင့် မမိုးသူ၏ မင်္ဂလာပွဲကို နတ်လူသာဓုခေါ်ကြ လေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် မမိုးသူ၏ဖခင် ဦးအုန်းသီးအားလည်း လယ်ဆယ်ဧကနှင့် နွားနှစ်ရှည်းကို ပေးလေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့မင်္ဂလာ ဆောင်သို့ မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းများက လက်ဖွဲ့သောငွေများ အားလုံးကို ဘကြီးဘုန်းကြီးကျောင်း၌ လှူဒါန်းလိုက်လေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် လယ်လုပ်ငန်းကို တစ်နှစ်ကျော်လုပ် ကိုင်ပြီး တစ်ရွာမပြောင်း သူကောင်းမဖြစ်ဆိုသည့် စကားရှိသည့် အတိုင်း မြို့တက်ပြီး စီးပွားရှာရန် ကြံစည်လေ၏။

ကျွန်ုပ်၏ ရည်ရွယ်ချက်မှာ မြို့၌ပွဲရုံတစ်ရုံထောင်ပြီး အနီးအနားရွာမှ ကုန်ပစ္စည်းများကို ရောင်းချပေးရန်ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် လယ်ဧကများစွာကို ရောင်းချပြီး မြို့တက် ကာ ပွဲရုံထောင်လေ၏။

ကျွန်ုပ်၏ပွဲရုံကို ငွေသိုက်ပွဲရုံဟူ၍ပင် အမည်ပေးထား လေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ပွဲရုံလုပ်ငန်း လုပ်ကိုင်ပြီး ခြောက်လခန့် အကြာတွင် ပွဲရုံနှင့် မနီးမဝေးရှိ ပျဉ်ထောင်အိမ်ကလေးတစ်လုံး ကို ဝယ်ယူလိုက်၏။

ထိုအိမ်ကို ဝယ်ယူပြီး နောက်တစ်နေ့မှာပင် ကျွန်ုပ် သည် ကြီးစွာသောနောင်တကို ရခဲ့၏။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ကျွန်ုပ်နှင့် အိမ်ချင်းကပ်ရပ် နေထိုင်သူမှာ အပျိုကြီးမခင်ရွှေကို စော်ကားသော တဏှာရှူးအေး သိန်းပင် ဖြစ်၏။

www.burmeseclassic.com

အေးသိန်းသည် အရှက်ကင်းမဲ့သူပီပီ ကျွန်ုပ်ကို မြင်မြင်ချင်း ဝမ်းသာသော အမူအရာဖြင့် လာရောက်နှုတ်ဆက် လေ၏။ အေးသိန်းက ...

“မင်း မြို့မှာပွဲရုံဖွင့်နေတယ် ကြားတယ်၊ ငါလာလည်မယ် ဆိုပြီး မလည်ဖြစ်တာကွ၊ ဟဲ ဟဲ ... ငါကတော့ ရှေ့နေ ဝင်လုပ်နေတယ်၊ မင်းအမှုဖြစ်ရင် ငါ့ကို အကူအညီတောင်း နော်၊ မင်းဆိုရင် ရှေ့နေခ တစ်ပြားမှမယူဘဲ လိုက်ပေး မယ်”

ဟု ပြောလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ရှေ့နေအေးသိန်း၏ တဏှာရူးပုံကိုသိ၍ ဇနီးဖြစ်သူ မမိုးသူအား သတိပေးထားရ၏။

“မမိုး ဟိုဘက်အိမ်က ရှေ့နေအေးသိန်းနဲ့ အရောမဝင်နဲ့ နော်၊ အေးသိန်းအကြောင်း ကျုပ် ကောင်းကောင်း သိတယ်၊ အေးသိန်းဟာ ရှိုးကျကျ ဝတ်ဆင်ပြီး မိန်းမမှန်ရပ် အပျို အအို အလွတ်ပေးတာ မဟုတ်ဘူး”

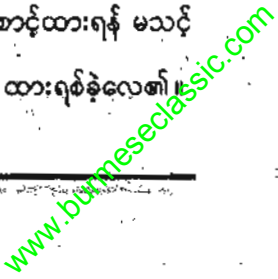
ဟု ပြောလေရာ ရိုးသားသော ဇနီးသည် မမိုးသူက ...

“ရှေ့နေကြီးကို ဘယ်အချိန်ကြည့်ကြည့် ရှိအပြည့်နဲ့နော်၊ ဘန်ကောက်လုံချည်း၊ အယ်ပတ်ကား တိုက်ပုံအင်္ကျီနဲ့ ရွှေ ကြယ်သီးတွေ၊ ရွှေလက်စွပ်တွေလည်း ဝတ်ထားသေးတယ်၊ သူ့တစ်ကိုယ်လုံး မျက်စိကျိန်းနေတာပဲ”

ဟု ပြောလေ၏။ ကျွန်ုပ်က တဏှာရူးအေးသိန်းနှင့် ပတ်သက်၍ မည်မျှပင် တားဆီးစေကာမူ မမိုးသူကဲ့သို့ ရိုးသား သော တောသူတစ်ဦးသည် အေးသိန်းကဲ့သို့ မြို့ကြီးသား ပညာတတ် ရှေ့နေတစ်ယောက်ကို များစွာအထင်ကြီး လေးစားလေ၏။

တစ်နေ့တွင် ကျွန်ုပ်သည် ရွာများသို့လှည့်ပြီး တောင် သူများထံသို့ ကြိုတင်ငွေပေးရန် ပြင်လေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် အိမ်၌ ဇနီးသည်တစ်ယောက်တည်း ကျန်နေသဖြင့် သတိနှင့်နေထိုင်ရန် မှာကြားရ၏။

ကျွန်ုပ်ပွဲရုံ၌ အလုပ်သမားလူငယ်များရှိသော်လည်း မမိုးသူ တစ်ယောက်တည်းရှိသောအိမ်၌ အစောင့်ထားရန် မသင့် တော်သဖြင့် သူ့မတစ်ယောက်တည်းကိုသာ ထားရစ်ခဲ့လေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် သုံးရက်ခန့် ရွာစဉ်လှည့်ပြီး တောင်သူများနှင့်တွေ့ကာ ကြိုတင်ဈေးများ ထုတ်ပေးလေ၏။ ထို့နောက် ပွဲရုံရှိရာသို့ ပြန်ခဲ့လေ၏။

ထို့နောက် ဇနီးသည်ကို တွေ့ဆုံရန် အိမ်ရှိရာသို့ ပြန်ခဲ့လေ၏။ အိမ်သို့ရောက်သောအခါ ခြံတံခါးပွင့်နေပြီး တစ်အိမ်လုံး မြင်မကောင်းအောင် ရွပ်ပွနေကြောင်း တွေ့ရ၏။

ကျွန်ုပ်သည် မျက်မှောင်ကြုတ်၍ ...

“မမိုး ... မမိုး”

ဟု ခေါ်လိုက်ရာ အိမ်ခန်းအတွင်းမှ ငိုရွက်သံသဲ့သဲ့ ကြားရသဖြင့် တံခါးဖွင့်ကြည့်လိုက်ရာ ခုတင်ပေါ်တွင် အဝတ်အစား ကပိုကရီနှင့် ကျောခိုင်းပြီး ငိုနေသော ဇနီးသည်ကို တွေ့ရ၏။ ဇနီးသည်သည် ကျွန်ုပ်ကို မြင်သောအခါ ပိုမို၍ ဝမ်းနည်းဟန်ဖြင့် ရှိုက်ငိုလိုက်၏။

ကျွန်ုပ်သည် ဇနီးသည်အတွက် စိုးရိမ်သွားပြီး ...

“ဘာဖြစ်တာလဲ မမိုး၊ ပြောစမ်းပါ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။

မမိုးသူက ခေါင်းကို ခါယမ်း၍ ...

“ပြောရမှာ ရှက်ဖို့ကောင်းလိုက်တာ အစ်ကိုရယ်”

ဟူသော စကားကို တွင်တွင်ပြောလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် မမိုးသူ၏ပခုံးကို လှုပ်ယမ်း၍ အကြိမ်ကြိမ် မေးမြန်းသောအခါ မမိုးသူက ...

“ညက လေတွေအရမ်းတိုက်ပြီး မီးတွေမှောင်ကျသွားတယ်၊ ဒါကြောင့် ကျွန်မလည်းကြောက်ပြီး တစ်ဖက်အိမ်က ရှေ့နေကိုအေးသိန်းကို အော်ဟစ်ပြီး အကူအညီ တောင်းလိုက်တယ်။ ကျွန်မတို့အိမ်ပဲ ပြတ်တယ်ဆိုတော့ သူ့ကို အကူအညီ တောင်းမိတာပေါ့၊ ရှေ့နေအေးသိန်းဟာ ပလာယာတွေ ဗက်အူလှည့်တွေကိုငိုပြီး မီးပြတ်တာကို ဝင်ကြည့်တယ်၊ နောက်ပြီးတော့ ...”

ဟု ပြောလေရာ ကျွန်ုပ်သည် ရင်ထဲတွင် ဒိုင်းခနဲ

စိတ်သွားပြီး မမိုးသူ၏ပခုံးကို လှုပ်ယမ်းကာ ...

“နောက်ပြီးတော့ ဘာဖြစ်လဲ၊ ပြောစမ်း၊ ပြောစမ်း”

ဟု မေးမြန်းလေရာ မမိုးသူက ငိုယို၍ ...

“ဒီလူကြီး ကျွန်မကို မတော်မတရားကြတယ်၊ ဒီလူ သိပ် ယုတ်မာတယ်၊ အစ်ကို”

ဟု ပြောလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် မမိုးသူ၏စကားကို နားထောင်ပြီး ဒေါသဖြစ်လွန်း၍ မျက်လုံးများ ပြာဝေလေ၏။

တဏှာရှုံးအေးသိန်းသည် ယုတ်မာစုတ်ပဲ့လွန်းလှ၏။

အပျိုကြီးမခင်ရွှေတုန်းကလည်း ရက်ရက်စက်စက် မတော်မတရား ပြုကျင့်၏။ ယခု မိမိ၏ဇနီးကိုပင် လာရောက် ထိပါးနေချေပြီ။

တဏှာရှုံးအေးသိန်းကို ခွင့်လွှတ်သည်ခံနိုင်စွမ်း မရှိ တော့။

အေးသိန်းလိုလူမျိုး ဤလောက၌ ဆက်ရှိနေလျှင် အမျိုးကောင်းသမီးတို့ ဘေးဒုက္ခအပေါင်းနှင့် ကြုံတွေ့ရဦးမည်။

လူယုတ်မာကို ဤလောက၌ အရှင်မထားသင့်တော့။

ကျွန်ုပ်သည် လက်သီးကို ကျွန်ုပ်တို့ပါအောင်ဆုပ် ပြီး အိမ်ပေါ်မှ ပြေးဆင်းခဲ့လေ၏။

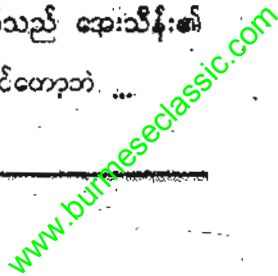
အေးသိန်း၏အိမ်သို့ ရောက်သောအခါ ခြံတံခါးကို သော့ခတ်ထား၏။

ကျွန်ုပ်သည် အေးသိန်း သွားလေ့ရှိသော နေရာများ ကို လှည့်ရှာ၏။ ထိုသို့ရှာဖွေရင်း မြို့တစ်နေရာရှိ ဘီလီယက်ခုံကို အရက်ပုန်း တွဲရောင်းသော ဦးမြကြီးဆိုသည့် အေးသိန်းကို သ တွေ့၏။ အေးသိန်းသည် ပက်လက်ကုလားထိုင်မှာထိုင်၍ အရက် သောက်နေ၏။

အေးသိန်းသည် ကျွန်ုပ်ကို မြင်သောအခါ မျက်စိ မျက်နှာ ပျက်သွားသော်လည်း လူယုတ်မာတို့၏ထုံးစံအတိုင်း ဟန်ဆောင်ပန်ဆောင်ဖြင့် ...

“လာ ... သူငယ်ချင်း ငွေသိုက်၊ ဘီလီယက် လာထိုးတာ လား”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် အေးသိန်း၏ မျက်နှာပြောင်ပုံကိုကြည့်၍ ဒေါသမထိန်းနိုင်တော့ဘဲ ...

“လူယုတ်မာ တဏှာရူး၊ မင်းလိုကောင်မျိုးကို လူ့လောကမှာ အရှင်မထားဘူး”

ဟု ဆိုကာ တဏှာရူးအေးသိန်း၏ မျက်နှာကို ခြေဖြင့် တအားဆောင့်ကန်လိုက်ရာ ကြာကူရီကောင်သည် ပက်လက်ဘေးထိုင်နှင့်အတူ မြေပေါ်တွင် လွင့်သွား၏။

ထိုအခါ ဘိလိယက်ခုံရှိ လူများသည် ရုတ်ရုတ်သံသံ သွားပြီး ကျွန်ုပ်ကို ဝိုင်းဝန်းချုပ်ကိုင်ထားကြလေ၏။ တဏှာရူးအေးသိန်းသည် အရက်ရှိန်ကြောင်လား၊ ကျွန်ုပ်၏ ကန်ချက်ပြင်း၍လားမသိ။ မြေပေါ်သို့ မှောက်ရက်လဲပြီး ပြန်မထနိုင်တော့။

ကျွန်ုပ်က ဝိုင်းဝန်းဖျန်ဖြေသူများလက်မှ ရုန်းထွက်၍ ...

“ငါ့ကို မဆွဲနဲ့ လွှတ်ကြစမ်း၊ ဒီကောင် လူယုတ်မာ၊ သူလိုလူမျိုးကို လူ့လောကမှာ ထားဖို့မသင့်တော့ဘူး၊ သိပ်ယုတ်မာတဲ့ကောင်၊ ဧဟကောင် အေးသိန်း၊ တစမ်းလူယုတ်မာ”

ဟု အော်ဟစ်ကြိမ်းမောင်းနေလေ၏။ ထိုအခိုက်မှာပင် အေးသိန်းကို မြေပေါ်မှ ဆွဲထူသူများက အရုပ်ကြီးပြတ်ဖြစ်နေသော အေးသိန်းကိုကြည့်၍ ...

“ဟင် ... အေးသိန်း ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ ခေါ်လိုမရတော့ဘူး၊ အေးသိန်း အသက်မရှိတော့ဘူး”

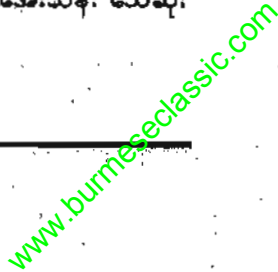
ဟု အော်ဟစ်လိုက်ရာ ကျွန်ုပ်သည် ထိုသူ၏စကားကို မယုံနိုင်ဘဲ ခေါင်းခါ၍ ...

“ငါ့ခြေကန်ချက်နဲ့ ဒီကောင် အသက်ထွက်ပါ့မလား၊ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ဒီကောင် မူရာမာယာ များနေတာပဲဖြစ်မယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။ ထိုအခါ အေးသိန်းကို ချီမထားသူက အလန့်တကြား အမူအရာဖြင့် ...

“ဟုတ်တယ် ငွေသိုက်၊ ဒီကောင် တကယ် သေသွားပြီ၊ အသက်မရှူတော့ဘူး”

ဟု ပြောပြီး အေးသိန်း၏ ကိုယ်ခန္ဓာကို တစ်ယောက်တစ်လှည့် ဝိုင်းဝန်းစမ်းသပ်ကြရာ အမှန်ပင် အေးသိန်း သေဆုံးနေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် တဏှာရူးအေးသိန်း သေဆုံးကြောင်း သိရသဖြင့် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်သွားပြီး ...

“သိပ်ကောင်းတယ်၊ ဒီကောင်မျိုးကို သဘာဝတရားရဲ့ အလိုကျ ငရဲပြည်ပို့ပေးရမယ်၊ ဒီကောင်ဟာ လူကောင်း မဟုတ်ဘူး၊ ယုတ်မာပက်စက်တဲ့ တဏှာရူးကောင်”

ဟု အော်ဟစ်ပြောဆိုလေ၏။ ခဏကြာလျှင် အိလိယက်ခုံသို့ သူကြီးနှင့် ပုလိပ်များ ရောက်ရှိလာပြီး ကျွန်ုပ်ကို ဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင်သွားကြ၏။

သည် ခြေကန်ချက် တစ်ချက်တည်းဖြင့် အေးသိန်းကို လူ့လောကထဲမှ မောင်းထုတ်နိုင်ခဲ့၏။

အေးသိန်းလို လူမျိုးကို ခြေထောက်ဖြင့် အချက်ပေါင်း မရေမတွက်နိုင်အောင် ကန်ကျောက်ချင်မိ၏။

အေးသိန်းသည် ကျွန်ုပ်၏ ခြေထောက်ကန်ချက်ကြောင့် မေ့မြောသွားရာမှ စကားမေးမရဘဲ သေဆုံးသွားရှာ၏။

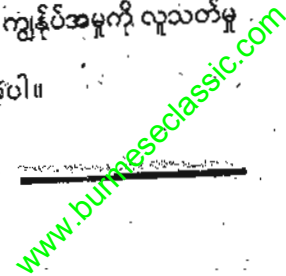
မမိုးသူသည် သူမအတွက်ကြောင့် ကျွန်ုပ် မင်းပြစ်မင်းဒဏ် သင့်ရသဖြင့် အလွန်ဝမ်းနည်း ကြေကွဲနေရှာ၏။

ထိုညက ပုလိပ်ဌာန၌ ကျွန်ုပ်ကို ချုပ်နှောင်ထားပြီး နောက်တစ်နေ့၌ သာယာပတိမြို့ အကျဉ်းထောင်ကြီးသို့ ခေါ်ဆောင်သွားလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် အေးသိန်းကို လက်စားချေခြင်းအတွက် ဝမ်းနည်းကြေကွဲခြင်းမရှိဘဲ များစွာကျေနပ်ဝမ်းမြောက်နေမိ၏။

ကျွန်ုပ်၏ ရုံးချိန်းနေ့သို့ ရောက်သောအခါ နန်းသည် မမိုးသူသည် ရှေ့နေတစ်ဦးကိုတားပြီး ကျွန်ုပ်အမှုကို ရင်ဆိုင်လေ၏။ မမိုးသူသည် ကျွန်ုပ်၏ တရားခံဘဝကို မြင်ယောင်ပြီး ဝမ်းပန်းတနည်း ရှိနေသည်။ ကျွန်ုပ်က ...

“မပူပါနဲ့ မမိုးရယ်၊ ဒီလူယုတ်မကောင်ကို ကိုယ်က ခြေထောက်နဲ့ပဲ ကန်ခဲ့တာပါ၊ ငပူသတ်မှု မဖြစ်နိုင်ပါဘူး”

ဟု ပြောလေ၏။ အမှန်ပင် ကျွန်ုပ်အမှုကို လူသတ်မှု မြောက်နိုင်သည်ဟု ကျွန်ုပ် မယုံကြည်ခဲ့ပါ။

ကျွန်ုပ်အမှုနှင့် ပတ်သက်၍ သေသူသည် ဇနီးသည်ကို အမွေပြုကျင့်ရန် ကြံစည်သဖြင့် ခြေထောက်ဖြင့် ကန်မိကြောင်း ထွက်ဆိုလေ၏။

ကျွန်ုပ်၏အမှုဖြစ်ပွားရာ ဘိလိယက်ခိုဝင်ရှင် ဦးမြကြီးကိုလည်း ခေါ်ယူစစ်ဆေးလေ၏။

နောက်ဆုံး၌ ကျွန်ုပ်၏အမှုကို စီရင်ချက်ချရာ၌

စက်ရှင်တရားသူကြီးမင်းက ...

“တရားခံက သေသူကို ဒေါသအလျှောက် ခြေထောက်နှင့် ကန်တယ်လို့ ထွက်ဆိုခဲ့တယ်။ ဆေးစာအရလည်း သေသူဟာ မြေပေါ်သို့လဲကျပြီး လည်ပင်းရိုးကျိုး သေတယ်လို့ ဆိုခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့် ဒီအမှုဟာ လူသတ်မှုမမြောက်ပေမယ့် လူသေမှုတော့ မြောက်ခဲ့တယ်”

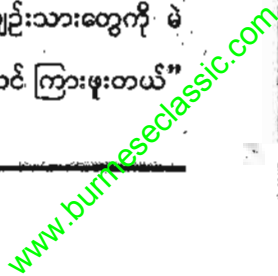
ဟု ဆိုကာ ကျွန်ုပ်အား တစ်ကျွန်း၌ အပြစ်ဒဏ်

(၁၀)နှစ် ကျခံစေရန် ချမှတ်လိုက်လေ၏။

တရားသူကြီး၏ အမိန့်ထိကို နားထောင်၍ ကျွန်ုပ်၏ ဇနီး မမိုးသူသည် စိတ်နှလုံးထိခိုက်ပြီး မူးမေ့လဲသွားရှာ၏။ ကျွန်ုပ်သည် တဏှာရူးအေးသိန်းကို သတ်မိကာ တစ်သက်တစ်ကျွန်း ကျခံရခြင်းကို တုန်လှုပ် ချောက်ချားခြင်း မရှိသော်လည်း မမိုးသူ၏ သနားစဖွယ်အဖြစ်အပျက်ကို မြင်ရသောအခါ ရင်နှင့် ပိလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် တစ်ကျွန်းသို့ မသွားမီ ပွဲရုံလုပ်ငန်းကို ရပ်နားပြီး ရွာသို့ပြန်ရန် ဇနီးဖြစ်သူကို မှာကြား၏။ ကျွန်ုပ်က တမ်းနည်းကြေကွဲနေသော ဇနီးသည်ကိုကြည့်၍ ...

“ဆယ်နှစ်ဆိုတာ ဘာမှမကြာပါဘူးကွာ၊ မကြာမီ ကျုပ်ရွာကိုပြန်လာမှာပါ။ နောက်ပြီး ကျွန်းပေါ်မှာ အပြစ်ဒဏ် မကျဘဲ အလုပ်ကို ကြိုးစားလုပ်ရင် လျှော့ရက်တွေလည်း ရမှာပါ။ မြန်မာပြည်ကို အင်္ဂလန်က ခေလမင်းသား လာရောက်တဲ့အထိမ်းအမှတ်အနေနဲ့ အကျဉ်းသားတွေကို မဖောက်ပြီး လွတ်ငြိမ်းခွင့်ရှိတယ်လို့တောင် ကြားဖူးတယ်”

ဟု နှစ်သိမ့်လေ၏။ ဇနီးဖြစ်သူက သူမအတွက် ကျွန်ုပ် အကျဉ်းကျခံရသည်ဟူ၍ပင် စိတ်စွဲကာ ဝမ်းနည်းကြေကွဲ နေရှာ၏။

ထိုနောက်တွင်မူ ကျွန်ုပ်ကို ရန်ကုန်သို့ ခေါ်သွားပြီး ရန်ကုန်ဆိပ်ကမ်းမှ သင်္ဘောဖြင့် တစ်ကျွန်းဟုခေါ်ဝေါ်သော အက်ဒမန်ကျွန်းသို့ ပို့ဆောင်လေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် မွေးရပ်မြေမှ မိုင်ပေါင်းရာချီဝေးကွာသော အရပ်သို့ အကျဉ်းသားအဖြစ် သွားရသည့်အပြင် ချစ်လှစွာသော ဇနီးသည်ကို ထားခဲ့ရသဖြင့် အလွန်ကြေကွဲ ဝမ်းနည်းရလေ၏။

ဤသို့ဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့လိုက်ပါလာသော သင်္ဘောသည် အက်ဒမန်ကျွန်းရှိရာ ဗိုဗလဲယားမြို့သို့ ရောက်ခဲ့လေ၏။ ဗိုဗလဲထားမြို့သည် ကျောင်းကန်ဘုရားများ၊ ဈေး၊ တင်းနစ်ကွင်းစသည်တို့ ရှိသဖြင့် မြို့ငယ်လေးတစ်မြို့ကဲ့သို့ စည်ကားလေ၏။

တစ်ကျွန်းသို့ရောက်သော အကျဉ်းသားများသည် တောနက်ကြီးထဲသို့ဝင်၍ သစ်ခုတ်၊ ပျားဖွတ် စသည်အလုပ်များကို လုပ်ကိုင်သူလည်းရှိ၏။ အချို့အကျဉ်းသားများသည် ပင်လယ်ရေအောက်သို့ဆင်း၍ ပုလဲငုပ်သည် အလုပ်မျိုးကို လုပ်ကိုင်ကြ၏။

အချို့သည် အာဏာပိုင်များနှင့် သင့်တော်သလို ပေါင်းသင်းပြီး အနေချောင်အောင် ကြိုးစားကြလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်ုပ်တို့ရောက်ကာစ၌ ယာခင်းများတွင် အလုပ်ဝင်လုပ်ရလေ၏။

ထိုအလုပ်ကို လုပ်ကိုင်ရင်း အမိမြန်မာပြည်၌ ကျန်ရစ်ခဲ့သော ဇနီးသည် မမိုးကို လွမ်းဆွတ်သတိရလေ၏။

ထိုအချိန်မှစ၍ လမ်းမမြင် ကမ်းမမြင်သော ကျွန်း၌ ဆယ်နှစ်တိတိ အပြစ်ဒဏ်မခံဘဲ အခွင့်အရေးရလျှင် ထွက်ပြေးရန်ကြံစည်၏။ အက်ဒမန်ကျွန်းမှ ထွက်ပြေးမည်ဆိုလျှင် ထောင်ထဲတွင်ရှိသော ယာခင်း၌ အချိန်ကုန်ရန် မဖြစ်နိုင်ချေ။

ထို့ကြောင့် ထောင်၌တာဝန်ရှိသော ကွင်းနီ၊ ကွင်းကြားများကို လာဘ်ထိုး၍ ယာခင်းထဲမှ ထွက်ရအောင် ကြိုးစား

လေ၏။ ဤသို့ဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် ကံကောင်းထောက်မစွာဖြင့် ထောင်တွင်းသို့ နေ့စဉ်ရိက္ခာသွင်းသော ပက်လက်မြင်းလှည်းများအနက် တစ်စီးကို မောင်းခွင့်ရ၏။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် နေ့စဉ် အဗာဒင်ဈေးသို့ ဈေးဝယ်ထွက်ရန် ရောက်လေ၏။ ထိုသို့ ရိက္ခာများကို ဝယ်ယူရန် ထောင်ဝါဒါတစ်ဦးက လိုက်လာပြီး အဗာဒင်ဈေး၌ ငွေရှင်းပေးလေ၏။ အဗာဒင်ဈေးသည် အက်ဒမန်ကျွန်းရှိ အစည်ကားဆုံးဈေးကြီးဖြစ်၏။

ထိုဈေးကို ထောင်သားများသာမက ထောင်အာဏာပိုင်များလည်း အားကိုးပြီး ဝယ်ယူရလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ထောင်တွင်းသို့ ရိက္ခာသွင်းသော မြင်းလှည်းကို မောင်းရသဖြင့် ထောင်ပြင်သို့ နေ့စဉ်လိုလို ရောက်နေလေ၏။

ထိုသို့ ထောင်ပြင်သို့ ထွက်ရသောအလုပ်ကို လုပ်ကိုင်ရခြင်းမှာ အက်ဒမန်ကျွန်းမှ အခြေအနေပေးလျှင် ထွက်ပြေးလိုသော ရည်ရွယ်ချက်ကြောင့်ဖြစ်၏။

ထို့ပြင် အက်ဒမန်ကျွန်း၌ ထောင်အာဏာပိုင်များ သည် နေ့စဉ် နေ့လယ်ဆယ်နှစ်နာရီ၌ အကျဉ်းသားများ၏ အမည်စာရင်းကို ခေါ်ယူ၍ စစ်ဆေးလေ့ရှိ၏။ သို့သော် ထောင် ပြင်ပ၌ အလုပ်လုပ်သော ကျွန်ုပ်ကဲ့သို့ အကျဉ်းသားအား အမည် စာရင်းမခေါ်ဘဲ ကင်းလွတ်ခွင့် ပေးလေ၏။

ထိုအခွင့်အရေးသည် ကျွန်ုပ်ကဲ့သို့ ထောင်မှထွက် ပြေးရန် ကြံစည်သူအတွက် အကောင်းဆုံး အခွင့်အရေးပင်ဖြစ် ၏။

ကျွန်ုပ်တို့၏ ရိက္ခာလှည်းကို တာဝန်ယူရသော ထောင်ဝါဒါသည် ပင်စင်ယူကာနီးနေသော အဘိုးကြီးဖြစ်၏။ ထိုအဘိုးကြီး၏ အလစ်၌ ကျွန်းမှထွက်ပြေးရန် အခွင့်အလမ်းရှိ၏။

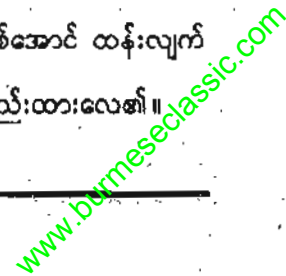
ကျွန်ုပ်သည် အက်ဒမန်ကျွန်းမှ ကမ်းမမြင် လမ်း မမြင်သော ပင်လယ်ပြင်သို့ ဖြုတ်ပြေးရန် မကြိုးစားဘဲ ကျွန်း၏ အတွင်းပိုင်း၌ နေထိုင်သော လူရိုင်းများနှင့် ဆက်သွယ်ပြီးပြေးရန် ဆုံးဖြတ်ထား၏။

အက်ဒမန်ကျွန်းမှ အသက်စွန့်ပြီး ထွက်ပြေးသူများ အား ကျွန်းအာဏာပိုင်အဖွဲ့အစည်းက အသေပစ်သတ်ရန် အမိန့် ထုတ်ပြန်ထား၏။ သို့သော် တောတွင်းသို့ဝင်၍ လူရိုင်းများထံ မှ အကူအညီကိုတောင်းယူရန် အလွန်အန္တရာယ်များလွန်းလှ၏။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် လူရိုင်းများသည် အက် ဒမန်ကျွန်းမှ အကျဉ်းသားများကို အလွန်မုန်းတီးကြ၏။ အကျဉ်း သားများ သစ်ခုတ်လှဲခြင်းကြောင့် ၎င်းတို့၏အမဲလိုက်နယ်မြေ များ ရှားပါးလာသည်ဟု ယူဆကြ၏။

ထို့ကြောင့် တောတွင်း၌ အကျဉ်းသားများ၏အသက် ကို ရန်ရှာသော လူရိုင်းများလည်း ရှိလေ၏။ သို့သော် ကျွန်ုပ်သည် ဗည့်မျှပင် အန္တရာယ်များစေကာမူ ကြိုးစားရန်ဇာန်ပြီး ကျွန်းမှ လွတ်မြောက်အောင် ထွက်ပြေးရန် ဆုံးဖြတ်ထား၏။

ထိုအချိန်မှစ၍ ကျွန်ုပ်သည် ထမင်းကျန်အနည်းငယ် ကို နေ့စဉ်စုဆောင်းထားလိုက်ပြီး အမှုန်ဖြစ်အောင် ထန်းလျက် နှင့် ရောထောင်းပြီး ရိက္ခာအဖြစ် သိမ်းဆည်းထားလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် တောတွင်း၌ လူရိုင်းများနှင့်တွေ့လျှင်
လာဘ်ထိုးရန် ငွေကြေးများလည်း စုဆောင်းထားလေ၏။ လူရိုင်း
များသည် ပိုက်ဆံ၏တန်ဖိုးကို ကောင်းကောင်းသိနေပေပြီ။

ဤသို့ဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် အဘက်ဘက်မှ ပြင်ဆင်
ပြီးနောက် ထွက်ပြေးမည့် နေ့ရက်တစ်ရက်ကို သတ်မှတ်လိုက်၏။
ထိုနေ့သို့ ရောက်သောအခါ ကျွန်ုပ် စုဆောင်းထားသော ရိက္ခာ
ခြောက်များကို မြင်းလှည်းပေါ်တင်၍ ရေဘူးတစ်ဘူးကိုလည်း
ယူဆောင်လာခဲ့၏။

ထို့ပြင် စောင်တစ်ထည်ကို ပုဆိုးအောက်၌ပတ်ပြီး
ယူဆောင်လာခဲ့၏။ ကျွန်ုပ် စွန့်စွန့်စားစား ဝယ်ယူထားသော
ဓားမြှောင်တစ်ချောင်းကိုလည်း လျှို့ဝှက်ပြီး သယ်ဆောင်လာ
၏။

ကျွန်ုပ်သည် နေ့စဉ် ပက်လက်မြင်းလှည်းကို မောင်း
ပြီး ဝါဒါများနှင့် ဈေးသို့သွားရလေ၏။ ထောင်ဝါဒါများ ဈေးဝယ်

နေခိုက်တွင် ကျွန်ုပ်က ဗိုက်နာသည်ဆိုကာ ၎င်းတို့လက်မှ ထွက်
ပြေးလွတ်မြောက်ခဲ့၏။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ် အတွင်းပိုင်းရှိ သစ်
တောများဆီသို့ ခိုးလျက်ထွက်ခဲ့၏။

အက်ဒမန်ကျွန်း၏ အတွင်းပိုင်း၌ သစ်ခုတ်သော
အကျဉ်းသားများနှင့် ထောင်ဝါဒါများရှိကြ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ၎င်း
တို့ကို သတိကြီးစွာဖြင့် ရှောင်တိမ်းပြီး တောနက်ထဲသို့ ပြေးရ၏။

ဤသို့ဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် စွန့်စွန့်စားစား ပြေးလွှား
ပြီး အက်ဒမန်ကျွန်း၏ တောနက်ပိုင်းသို့ ရောက်ရှိခဲ့လေ၏။
ကျွန်ုပ်သည် ထောင်အာဏာပိုင်များ၏လက်မှ လွတ်အောင် ညဘက်
ပြေးလွှားခဲ့ပြီး မောပန်းသောအခါ ကျွန်ုပ် ယူဆောင်လာသော
ရိက္ခာခြောက်များကိုစား၍ ရေဖြင့်မျှောချရလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ထိုနေ့ည၌ သစ်ပင်မြင့်ကြီးပေါ်သို့တက်
၍ အိပ်စက်ခဲ့လေ၏။ နံနက်အရုဏ်တက်ချိန်သို့ ရောက်သောအခါ
ကျွန်ုပ် အိပ်ရာမှထ၍ ပြေးရပြန်၏။

တောတစ်ခုလုံး ကျွန်းပင်ကြီးများနှင့် ချုံနွယ်ပိတ်
ပေါင်းများ ထူထပ်စွာရှိနေသဖြင့် အဆိပ်ပြင်းသော ရေ၊ ပင့်ကူ
စသော သတ္တဝါများကို သတိကြီးစွာထား၍ သွားရလေ၏။

ဤသို့ဖြင့် ခရီးဆက်ပြီးနောက် ညနေပိုင်း၌ လူရိုင်း
များ၏ နယ်မြေသို့ ရောက်လာ၏။ လူရိုင်းများသည် အရိုင်း
အစိုင်းများနှင့် ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့သူများဟူ၍ နှစ်မျိုးဖြစ်နေ၏။

သို့သော် ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့သော လူရိုင်းများပင်
လျှင် ၎င်းတို့သဘောမကျလျှင် အရိုင်းအစိုင်းများအဖြစ် ပြောင်းလဲ
သွားနိုင်၏။

ကျွန်ုပ်သည် အသက်လု၍ ပြေးလွှားရင်း အရှေ့၌
မီးခိုးများတွေ့သဖြင့် လူရိုင်းများစွာသို့ ရောက်ပြီဖြစ်ကြောင်း
သိလိုက်၏။ ကျွန်ုပ်သည် သတိကြီးစွာထား၍ ထိုစွာအနီးသို့
တိုးကပ်သွားလေ၏။

ထို့နောက် လူရိုင်းများ၏ စွာစည်းရုံးကို သတိထား
ကြည့်လေ၏။ ထိုအခါ စွာစည်းရုံး၌ တိရစ္ဆာန်များ၏ ဦးခေါင်း

ခွဲများသာ ချိတ်ဆွဲထားပြီး လူဦးခေါင်းများ ချိတ်ဆွဲထားသဖြင့်
ရင်ထဲ၌ အလုံးကြီးကျသွားလေ၏။ ထိုစွာသည် ယဉ်ကျေးသော
လူရိုင်းများ၏ ရွာဖြစ်၏။ လူဦးခေါင်းများ ချိတ်ဆွဲထားလျှင်
လူသားစား လူရိုင်းများဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် လူရိုင်းများ၏ ရွာသို့ အရဲစွန့်၍ ဝင်သွား
ရာ ကျွန်ုပ်ကိုမြင်သည်နှင့် တစ်စွာလုံး ဆူညံပွက်သွားလေ၏။
ကျွန်ုပ်၏ပတ်လည်မှ ဝန်းပတ်၍ ဓားလှံလက်နက်များဖြင့် ချိန်
ရွယ်ကြလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ၎င်းတို့၏အကြီးအကဲနှင့် တွေ့သော
အခါ ပါလာသော ငွေကြေးများကို ပေးအပ်၍ ထောင်မှထွက်ပြေး
လာကြောင်း၊ ခြေဟန်လက်ဟန်ဖြင့် ရှင်းလင်းပြလေ၏။

လူရိုင်းများ၏ ခေါင်းဆောင်က ကျွန်ုပ်အား စိတ်မပူ
ရန်နှင့် အေးချမ်းစွာ နေထိုင်နိုင်ကြောင်း ခြေဟန်လက်ဟန်နှင့်
ပြန်ပြောပြီး ကျွန်ုပ်စားရန် အသားခြောက် အနည်းငယ်ကိုပေး
၏။

ကျွန်ုပ်သည် ဗိုက်ထဲတွင် ဆာလောင်လွန်းလှ၍ အသားခြောက်ကို အရှေ့၌ရှိသော မီးပုံနှင့်ဖတ်၍ စားလေ၏။ ကျွန်ုပ် အသားခြောက် စားနေစဉ် လူရိုင်းများက ဆိတ်နို့ထည် ထားသော ခွက်တစ်လုံးကို ကမ်းပေး၍ သောက်ရန်ပြောလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် အသားခြောက်များနှင့် ဆိတ်နို့တစ် ခွက်သောက်လိုက်ရ၍ ခွန်အားများ ပြန်လည်ပြည့်ဖြိုးလာ၏။ လူရိုင်းများ ကျွန်ုပ်ကို အန္တရာယ်မပြုခြင်းမှာ အလွန်ကောင်းလှ၏။

အဆိပ်လူးမြား ကိုင်ထားသော လူရိုင်းများသည် အလွန်ကြောက်စရာကောင်းသူများဖြစ်ပြီး တောနက်ထဲသို့ရောက် လျှင် ကျွန်းလုံခြုံရေးတပ်သားများပင်လျှင် လူရိုင်းများကို ကြောက် ရွံ့နေကြောင်း သိရ၏။

လူရိုင်းများသည် ကျွန်ုပ်ကို မိတ်ဆွေဟောင်းကဲ့သို့ ကောင်းမွန်စွာ ဧည့်ခံ၍ ညအိပ်ရန် တဲငယ်တစ်လုံးပင် စီစဉ်ပေး လေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် လူရိုင်းများထံသို့ရောက်လျှင် စိတ်ကိုလျှော့ လိုက်ပြီး ပင်ပန်းလှသဖြင့် အိပ်ပျော်သွားလေ၏။

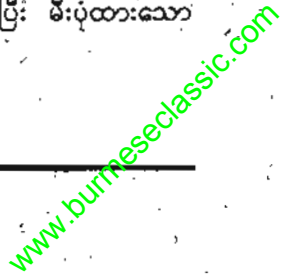
ထိုသို့အိပ်ပျော်ပြီး အတန်ကြာလျှင် ဗုံတီးသံများကို ကျယ်လောင်စွာ ကြားရသဖြင့် တဲအပြင်သို့ ထွက်ကြည့်လိုက်ရာ လွန်စွာကြီးမားသော မီးပုံကြီးတစ်ခုကို ရှိထားပြီး လူရိုင်းများ မီးပုံကိုဝိုင်းပတ်၍ ထိုင်နေကြောင်းသိရ၏။

ထိုမြင်ကွင်းကိုကြည့်၍ ကျွန်ုပ်သည် ခေါင်းနပန်း ကြီးသွားလေ၏။

အချို့သော လူရိုင်းများသည် လူသားစားသည်ဟု နာမည်ကျော်ကြား၏။

ထိုအတွေးကြောင့် မီးပုံကြီးကိုကြည့်၍ ကျွန်ုပ် ထိတ်လန့်သွားခြင်းဖြစ်၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် လူရိုင်းများ၏အလယ်၌ ထိုင်နေ သော ခေါင်းဆောင်သည် ကျွန်ုပ်ကို စိတ်အားထက်သန်စွာခေါ် လေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ရင်တထိတ်ထိတ်နုန်ပြီး မီးပုံထားသော ကွက်လပ်အတွင်းသို့ ဝင်လိုက်လေ၏။

ကျွန်ုပ် ကွင်းလယ်အတွင်းသို့ ရောက်သည်နှင့် လူရိုင်းတစ်ဦးသည် ထိုင်ရာမှ ရုတ်တရက် ခုန်ထလိုက်ပြီး ကျွန်ုပ်၏ခြေအစုံကို ပွေ့ဖက်ကာ ချုပ်ကိုင်ထားလိုက်၏။

ကျွန်ုပ်သည် လူရိုင်း၏ အပြုအမူကို ထိတ်လန့် အံ့ဩနေစဉ် ကျန်လူရိုင်းလေးသုံးယောက် ထွက်လာပြီး ကျွန်ုပ်ကို ဝိုင်းဝန်းတိုက်ခိုက်လေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် အသက်အန္တရာယ်နှင့် အလွန်နီးကပ် နေပြီဖြစ်ကြောင်း ရိပ်စားမိလိုက်၏။ သို့သော် ကျွန်ုပ်ကို တိုက် ခိုက်နေသော လူရိုင်းများအားလုံး လက်နက်မကိုင်ဆောင်ဘဲ လက်ဗလာဖြင့် တိုက်ခိုက်နေကြောင်း တွေ့ရ၏။

လူရိုင်းများသည် ကျွန်ုပ်၏ရဲရဲသောသတ္တိကို စမ်း သပ်ခြင်းလည်း ဖြစ်နိုင်၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်၏စိတ်အား ပြန် လည်တက်ကြွသွားပြီး၊ လူရိုင်းများကို ပြန်လည်တိုက်ခိုက်လေ ၏။ လူရိုင်းများသည် လွန်စွာသန်မာကြံ့ခိုင်သူများဖြစ်၍ တော်ရုံ လူဆိုလျှင် ၎င်းတို့အုပ်စုကို နိုင်မယ်မထင်ချေ။

ကျွန်ုပ်သည် ငယ်စဉ်က ရွာဦးကျောင်း၌ နေထိုင် စဉ်ကပင် မြန်မာ့သိုင်းပညာကို ကောင်းစွာသင်ကြားဖူး၏။ ကျွန်ုပ် သည် သိုင်းပညာကို ဝါသနာထုံလွန်း၍ တစ်နေ့မပြတ် လေ့ကျင့် ခဲ့ဖူး၏။

ထို့ကြောင့် လူရိုင်းများ စုပေါင်းတိုက်ခိုက်မှုကို တွန်းလှန်နိုင်ခြင်းဖြစ်၏။ ကျန်သော လူရိုင်းများသည် ကျယ် လောင်စွာအော်ဟစ်၍ အားပေးပြီး ဗုံများကိုလည်း ဆူညံစွာတီး လေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် လူရိုင်းတစ်ဦးကို ခေါင်းမှဆွဲကိုင်၍ ချုပ်ကိုင်ထားပြီး ၎င်း၏ နဖူးကို ဒူးဖြင့်တိုက်လိုက်ရာ လူရိုင်း မေ့လဲသွားလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် လူရိုင်းများကို ဖမ်းဆီးရန် နည်းလမ်း သိသွားသဖြင့် ၎င်းတို့၏ဆံပင်များကို ချုပ်ကိုင်၍ ဒူးဖြင့်တိုက် ခြင်း၊ တံတောင်ဖြင့် ထောင်းခြင်းတို့ ပြုလုပ်လေရာ လူရိုင်းများ အားလုံး လဲကျမေ့မြောသွား၏။

လူရိုင်းများ ရုံးနိမ့်သွားသောအခါ ၎င်းတို့၏ခေါင်းဆောင်သည် ထိုင်ရာမှထသည်။ ကျွန်ုပ်ကို အားပေးချီးမြှောက်သလို အမူအရာ လုပ်ပြလေ၏။ ကျန်သော လူရိုင်းများက ဗုံကိုကျယ်လောင်စွာတီးက ကျွန်ုပ်ကို အားပေးလေ၏။

ကျွန်ုပ်အား ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲများ၌ ၎င်းတို့သောက်လေ့ရှိသော ချဉ်စုပ်စုပ် အဖျော်ယမကာကိုလည်း တိုက်လေ၏။ ထိုအချိန်မှစ၍ လူရိုင်းများသည် ကျွန်ုပ်ကို သဘောကျသွားပြီး ကျွန်းမှ လွတ်မြောက်အောင် ကူညီရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြ၏။

နောက်တစ်နေ့၌ လူရိုင်းများသည် ကျွန်ုပ်အတွက် ရိက္ခာခြောက်နှင့် ရေများကို စီစဉ်ပေးပြီး ပင်လယ်ကမ်းစပ်သို့ ခေါ်ဆောင်သွားလေ၏။ ကမ်းစပ်၌ လူရိုင်းများ ပြုလုပ်ထားသော သစ်ထွင်းလှေငယ်လေးတစ်စီးရှိ၏။ လူရိုင်းများ၏ခေါင်းဆောင်သည် ကျွန်ုပ်ကိုဖက်၍ သစ်ထွင်းလှေငယ်လေးကို အပိုင်ပေးလိုက်ကြောင်းပြော၏။

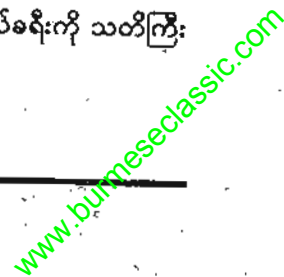
ထိုလှေငယ်လေးသည် ကပ္ပိလီလူရိုင်းများကိုယ်တိုင် ပြုလုပ်ထားသဖြင့် ပင်လယ်ခရီးအတွက် လုံခြုံစိတ်ချရသော လှေငယ်လေးဖြစ်၏။

ကျွန်ုပ်၏လှေကလေး ကမ်းမှထွက်ခွာသောအခါ လူရိုင်းများအားလုံး လက်ပြုပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့၏။ ကျွန်ုပ်သည်လှေကို အရှေ့ဘက်သို့ ဦးတည်ပြီး လျှော်ခတ်ခဲ့၏။

အက်ဒမန်ကျွန်းမှ ထွက်ပြေးလာသည်မှာ သုံးရက်ရှိချေပြီ။

အက်ဒမန်ကျွန်း အာဏာပိုင်များသည် ကျွန်ုပ်ကို ပိုက်စိပ်တိုက်၍ ရှာဖွေနေလောက်ပေပြီ။

ကျွန်ုပ်ကို ပင်လယ်ထဲ၌ လုံခြုံရေးတပ်ဖွဲ့က တွေ့ရှိလျှင် ပြန်လည်ဖမ်းဆီးခြင်းမပြုဘဲ အသေသတ်နိုင်သော အခွင့်အရေးရှိ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် ပင်လယ်ခရီးကို သတိကြီးစွာထား၍ ခရီးဆက်ရ၏။

မကြာမီ အရှေ့ဘက်၌ လေပြင်းများ တိုက်ခတ်လာ သဖြင့် သစ်ထွင်းလှေ၌ပါရှိသော ရွက်တိုင်ကို ရွက်လွင့်လေရာ လှေသည် လျင်မြန်စွာ သွားလေတော့၏။

ကျွန်ုပ်သည် အနောက်၌ ဝေး၍ ဝေး၍ ကျန်ခဲ့သော ကျွန်းများကိုကြည့်ကာ အလွန်စိတ်အားတက်ကြွမိ၏။ လေသည် တောင်စူးစူးဘက်သို့ တိုက်သောအခါ ကျွန်ုပ်သည် ရွက်များကို ပြန်ချပြီး လှော်တက်နှင့် လှော်ခတ်ခဲ့၏။ ပင်လယ်ပြင်၌ ပူလောင် လွန်သဖြင့် ကျွန်ုပ်တစ်ကိုယ်လုံး မီးကဲ့သို့ ပူလောင်နေလေ၏။

ထို့ကြောင့် ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး ချွေးများရွဲရွဲစိုနေ ပြီး ရေဓာတ်ခန်းခြောက်သကဲ့သို့ ဖြစ်နေ၏။

ခုနစ်ရက်ခန့်ကြာသောအခါ တောင်ဘက်မှ လေပြင်း များတိုက်လာပြန်သဖြင့် သစ်ထွင်းလှေ၏ရွက်များကို ချလိုက်ရ၏။ မကြာမီ ကောင်းကင်တစ်ခုလုံး မည်းမှောင်လာပြီး လှိုင်းလုံးများ တဖြည်းဖြည်း ကြီးလာ၏။

မိုးသက်မုန်တိုင်း၊ စတင်တိုက်ခတ်လာချေပြီ။

ကမ်းမမြင် လမ်းမမြင် ပင်လယ်ကြီး၏အလယ်၌ ကျွန်ုပ်တစ်ကိုယ်တည်း သစ်ထွင်းလှေကလေးနှင့် ရှိနေသည်မှာ စိတ်အားပျက်ဖွယ် ကောင်းလွန်းလှ၏။

သို့သော် မိမိ၏စိတ်ကို မိမိတင်း၍ မုန်တိုင်းထန်သော ပင်လယ်ပြင်ကို အံတုရန် ကြိုးပမ်းရ၏။ လှေကလေးသည် လှိုင်း များကြား၌ လူးလွန်နေပြီး လှေမြုပ်သွားတော့မည်ဟု အကြိမ်ကြိမ် ထင်မှတ်ပြီး ဘရားတရလေ၏။

မိုးသက်မုန်တိုင်းကြောင့် ကျွန်ုပ်တစ်ကိုယ်လုံး ရွဲရွဲ စိုနေပြီး ခိုက်ခိုက်တုန်အောင် အေးမြနေမိ၏။ ပင်လယ်ပြင်၌ မိုးသက်လေပြင်းများ အတန်ကြာအောင် တိုက်ခတ်ပြီးနောက် လေပြင်းများ လျော့ကျသွားပြီး မိုးလည်းစဲသွားလေ၏။

မကြာမီ ပင်လယ်ပြင်တစ်ခုလုံး ငြိမ်သက်အေး ချမ်းသွားလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ကံကောင်းထောက်မလွန်းသဖြင့်

မုန်တိုင်းအတွင်းမှ သေကံမရောက် သက်မပျောက်ဘဲ လွတ်မြောက်
ခဲ့လေ၏။

ညသို့ရောက်သောအခါ မိုးသားတိမ်လိပ်များ ဖုံး
လွှမ်းနေသဖြင့် ကြယ်တာရာများကို မမြင်ရတော့ချေ။

ထို့ကြောင့် အရှေ့ အနောက် တောင် မြောင်ကို
ခွဲခြားမသိနိုင်တော့ဘဲ စိတ်မှန်းဖြင့် ခရီးဆက်ရလေ၏။

ပင်လယ်ပြင်၌ မုန်တိုင်းထန်လိုက်ခြင်းသည် ကျွန်ုပ်
အတွက် ကံကောင်းထောက်မသွားသည်ဟု ဆိုနိုင်၏။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ကျွန်ုပ်ကို လိုက်လံရှာဖွေ
သော ကျွန်းလုံခြုံရေး တပ်သားများသည် မုန်တိုင်းကြောင့်
နောက်ကြောင်းသို့ ပြန်လှည့်သွားကြလေ၏။

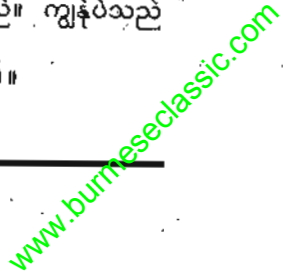
ကျွန်ုပ်သည် မုန်တိုင်းဒဏ်ကို ခံရပြီး ခြစ်ခြစ်တောက်
ပူသော နေရောင်ကြောင့် ကိုယ်ခန္ဓာတစ်ခုလုံး အေးတစ်လှည့်
ပူတစ်လှည့် ဖြစ်ရာမှ အဖျားစတင်ဝင်ရောက်လာ၏။

ကိုယ်ခန္ဓာတစ်ခုလုံး ပူလောင်ခြောက်သွေ့နေသဖြင့်
ရေကိုလည်း တစ်ကြိမ်ပြီးတစ်ကြိမ် သောက်နေရာ ရေဘူးထဲရှိရေ
များ ကုန်စင်သလောက် ဖြစ်သွားလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ခေါင်းထဲတွင်လည်း မူးနောက်နေပြီး
တစ်ကိုယ်လုံး ကိုင်ရိုက်ထားသကဲ့သို့ နာကျင်နေလေ၏။ ကျွန်ုပ်
သည် လှေကိုပင် ပဲ့မကိုင်နိုင်တော့ဘဲ ကမ်းမမြင် လမ်းမမြင်
ပင်လယ်ပြင်၌ မျောချင်တိုင်း မျောနေလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် အက်ဒမန်ကျွန်းမှ ထွက်ပြေးလာခြင်း
အတွက် ပထမဆုံးအကြိမ် နောင်တရမိ၏။ ကျွန်း၌အလုပ်ကို
ကြီးကြီးစားစားလုပ်၍ လွတ်ရက်ကို စောင့်လိုက်လျှင် အချိန်တန်
အိမ်ပြန်ပြီး ချစ်စနိုး မမိုးသူနှင့် တွေ့ဆုံနိုင်၏။

ယခုတော့ ပင်လယ်ပြင်သို့ စွန့်စားခန်းဖွင့်ပြီးကာမှ
အန္တရာယ်နှင့် ရင်ဆိုင်ရပြီး သေဆုံးရတော့မည်။ ကျွန်ုပ်သည်
စနိုးသည် မမိုးကိုသာ သတိတရ ရှိနေမိလေ၏။

မမိုးသည် ကျွန်ုပ်တစ်ကျွန်းမှ လွတ်မည်ရက်ကို
 လက်ချိုးရေတွက်ပြီး စောင့်နေလိမ့်မည်။ ယခုလို တစ်ကျွန်းမှ
 ထွက်ပြေးပြီး အသက်ဘေးနှင့် ကြုံရခြင်းကို သိမည်မထင်ချေ။
 ကျွန်ုပ်သည် တွေးရင်း ခေါင်းထဲ၌ ချာချာလည်လာပြီး
 မေ့မြောသွားလေတော့၏။

ကျွန်ုပ် ပြန်လည်သတိရလာသောအခါ ရုတ်တရက်
 ငါ ဘယ်ရောက်နေသလဲဟု တွေးမိ၏။ ခဏကြာသောအခါ
 ကျွန်းမှထွက်ပြေးပြီး ပင်လယ်ထဲ၌ မုန်တိုင်းမိပုံကို ပြန်လည်သတိ
 ရလာ၏။

ကျွန်ုပ် ရောက်နေသော နေရာသည် တံငါသည်များ
 ၏ တဲငယ်လေးတစ်လုံး ဖြစ်ပုံရ၏။

တဲပတ်ဝန်းကျင်၌ ငါးညှိနဲ့ကို ရရှိနေသဖြင့် တံငါ
 များ၏တဲသို့ ရောက်နေပုံရ၏။

ကျွန်ုပ်သည် သေကံမရောက် သက်မပျောက်သည့်
 အတွက် များစွာဝမ်းမြောက်သွားမိ၏။

မြန်မာပြည်သို့ပြန်ရန် ကျွန်ုပ်သည် မျှော်လင့်ချက်များစွာ ကျန်သေး၏။

ထိုအချိန်၌ တံငါသည် အဘိုးအိုတစ်ဦး ကျွန်ုပ်အနီးသို့ ရောက်လာပြီး ...

“မောင်ရင် သတိရလာပြီ၊ ဟောဒီရေလေးကို သောက်လိုက်ပါ”

ဟု ဆိုကာ ကျွန်ုပ်ကို ရေအနည်းငယ်တိုက်လေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ရင်ထဲတွင် ပူလောင်လှသဖြင့် ရေကို

အငမ်းမရ သောက်နေလေ၏။

ရေသောက်ပြီးနောက် ကျွန်ုပ်၏ရင်ထဲ၌ ပူလောင်မှုများ အနည်းငယ် ပြေပျောက်သွားလေတော့၏။ ကျွန်ုပ်က ...

“ကျွန်တော် ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဒီနေရာကို ရောက်နေတာလဲ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။

တံငါသည်အဘိုးအိုက ...

“မောင်ရင်ကို ကျုပ်တို့ တံငါလှေတွေက ပင်လယ်ထဲက ကယ်တင်ခဲ့တာပေါ့၊ ကျုပ်က ဒီကျွန်းက တံငါတွေရဲ့ အကြီးအကဲပဲ၊ မောင်ရင်ရဲ့ ကျန်းမာရေးကို ဘာမှမပူပါနဲ့ တော့၊ ဒီကျွန်းမှာရှိတဲ့ ဆေးဆရာက မောင်ရင်ကို စစ်ဆေးကြည့်ပြီးပြီ၊ မောင်ရင် မေ့မြောနေတုန်းက မောင်ရင် အဖျားတက်နေသေးတယ်၊ အခုတော့ အဖျားကျသွားပါပြီ ဒါနဲ့ မောင်ရင်က တစ်ကျွန်းက ထွက်ပြေးလာတဲ့ အကျဉ်းသားတစ်ယောက် မဟုတ်လား”

ဟု ပြောလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် တံငါသည် အဘိုးအို၏အမေးကြောင့် ကျွန်ုပ်ကို လူဆိုးသူမိုးတစ်ယောက်ဟု အထင်ရှောက်မည်စိုးသဖြင့် ကျွန်ုပ်ဘဝဇာတ်ကြောင်းကို ဟုတ်မှန်သည့်အတိုင်း အစမှအဆုံးထိအောင် ပြန်ပြောပြလေ၏။

ကျွန်ုပ်၏ဘဝ နောက်ကြောင်းကို တံငါသည်အဘိုးအိုလင်မယားသည် ကရုဏာသတ်စွာ နားထောင်ကြ၏။

ထို့နောက် အဘိုးအိုက ၎င်းတို့ကျွန်းအနီး၌ ရွက်
သင်္ဘောကြီးများ ပြတ်သန်းသွားလာလေ့ရှိကြောင်း၊ ထိုလှေကြီး
များနှင့် မော်လမြိုင်၊ ရန်ကုန်သို့ လိုက်နိုင်ကြောင်း ပြောလေရာ
ကျွန်ုပ်သည် တစ်ကျွန်းမှလွတ်မြောက်ရန် လမ်းစရသဖြင့် လွန်စွာ
ပျော်ရွှင်သွားလေ၏။

ဤသို့ဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် တံငါသည်များ၏ကျွန်း၌
သောင်တင်နေရင်း အားလပ်ချိန်၌ တံငါသည်များ၏အလုပ်ကို
ကူညီလုပ်ကိုင်ပေးလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် မကြာမီ ဇာတိရပ်မြေသို့ပြန်ပြီး ဇနီး
သည် မမိုးသူနှင့် တွေ့ရတော့မည်ဆိုကာ အလွန်ပျော်ရွှင်နေလေ
၏။ သို့သော် ကျွန်ုပ်၏ ပျော်ရွှင်မှုများ မကြာမီမှာပင် ပျောက်ဆုံး
သွားလေ၏။

ကျွန်ုပ် ရောက်ရှိနေသော ကျွန်းကလေးကို တစ်ကျွန်း
ရှိ အာဏာပိုင်များ ရိပ်စားမိသွားပုံရ၏။ မကြာမီ ကျွန်းကလေးသို့
ကျွန်းလုံခြုံရေးတပ်၏ မော်တော် ထိုးဆိုက်လာ၏။

မော်တော်ထဲ၌ လက်နက်ကိုင် လုံခြုံရေးတပ်သား
များ အပြည့်အစုံပါ၏။ အက်ဒမန်ကျွန်းရှိ ထောင်မှူးတစ်ဦးသည်
ကျွန်းအကြီးအကဲနေအိမ်သို့ ဦးဆောင်သွားပြီး ...

“ဒီကျွန်းမှာ ကျွန်းကပြေးလာတဲ့ လူတစ်ယောက် ခိုအောင်း
နေတယ်ဆိုလို့ လာဖမ်းတာပါ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ တံငါသည်အဘိုးအိုသည် အိပ်ခန်း
ထဲ၌ ပုန်းအောင်းနေသော ကျွန်ုပ်ကို စိတ်မကောင်းဟန်ဖြင့်
ကြည့်လိုက်လေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ပုလိပ်များကိုကြည့်၍ အလွန်
စိတ်ဓာတ်ကျသွားလေ၏။

ဤသို့ဖြင့် ပုလိပ်များသည် ကျွန်ုပ်အား ပြန်လည်
ဖမ်းဆီးသွားလေတော့၏။

ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်းမှလွတ်မြောက်ရန် လက်တစ်ကမ်း
အလိုမှာ ပြန်လည်ဖမ်းဆီးခံရခြင်းကို များစွာခံစားရလေ၏။

ကျွန်ုပ် ကျွန်းသို့ ပြန်လည်ဝင်ရောက်လာသောအခါ
ထောင်ဝင်း၌ အကျဉ်းသား တော်တော်များများ လာရောက်ကြည့်
ရှုကြ၏။

အချို့အကျဉ်းသားများသည် ကျွန်ုပ်၏ ကြီးပမ်းမှုကို အားကျသလိုအနေဖြင့် လာရောက်ကြည့်ရှုကြ၏။ အချို့သော အကျဉ်းသားများကမူ ကျွန်ုပ်ကြောင့် ကျွန်းပေါ်၌ လွတ်လပ်စွာ နေခွင့်ရသော အခွင့်အရေးများ ဆုံးရှုံးတော့မည်ဟု ယူဆကာ မကျေမချမ်း ဖြစ်ကြ၏။

ထို့ကြောင့် ကျွန်းမှ ထွက်ပြေးမည့်သူသည် လွန်စွာ လျှို့ဝှက်ပြီး စီစဉ်ရ၏။

အချို့သောအကျဉ်းသားများသည် လူတစ်ဦး ကျွန်းမှ ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်မှာ စိုးရိမ်ကြ၏။

ကျွန်းမှ ထွက်ပြေးမည့်သတင်းရလျှင် အာဏာပိုင်များသို့ သတင်းပို့တတ်၏။

ထိုလူ လွတ်မြောက်သွားလျှင် ကျွန်းပေါ်၌ ၎င်းတို့ ရရှိထားသော အခွင့်အရေးများ ဆုံးရှုံးမှာကြောက်၏။ ထောင်ဝါဒါများက ကျွန်ုပ်ကို လက်ထိတ်ခတ်လျက်နှင့် သင်္ဘောပေါ်မှ ဆွဲချကြ၏။

ကျွန်ုပ် အောက်သို့ဆင်းရာတွင် နှေးကွေးလေးလံသည်ဆိုပြီး ထောင်ဝါဒါတစ်ဦးက ခြေဖြင့်ဆောင့်ကန်လိုက်ရာ ကျွန်ုပ်သည် မျှော်လင့်မထားသဖြင့် မြေပေါ်သို့ ဒလိန်ခေါက်ကွေးကျ၏။

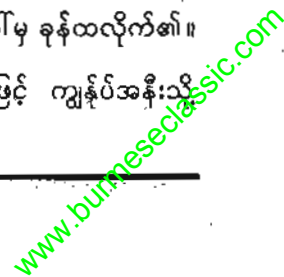
ထောင်ဝါဒါတစ်ဦးသည် မြေပေါ်၌ လဲကျနေသော ကျွန်ုပ်ကို ခြေဖြင့်ကန်ရန် ပြေးလာ၏။

ဝါဒါများသည် ကျွန်းပေါ်ရှိ အကျဉ်းသားများရှေ့၌ ကျွန်ုပ်ကို နှိပ်ကွပ်လိုဟန်ရှိ၏။

သို့သော် ကျွန်ုပ်သည် ဘယ်သောအခါမှ သူတစ်ပါး မတရားလုပ်ခြင်းကို လက်ပိုက်ကြည့်မနေတတ်ချေ။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်ကို ခြေဖြင့်ကန်ရန် ပြေးလာသော ထောင်ဝါဒါ၏ ခြေထောက်ကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့်ဖမ်း၍ ဆောင့်တုန်းလိုက်ရာ ထောင်ဝါဒါ မြေပေါ်သို့ လဲလေ၏။

ပြီးနောက် ကျွန်ုပ်သည် မြေပေါ်မှ ခုန်ထလိုက်၏။ ထောင်ဝါဒါများသည် နံပါတ်တုတ်ကိုယ်စီဖြင့် ကျွန်ုပ်အနီးသို့

အပြေးရောက်လာ၏။ ထောင်ဝါဒါတစ်ဦးသည် ကျွန်ုပ်ကို အောက်မှ ဝင်ရိုက်ရန် ကြိုးပမ်း၏။

ကျွန်ုပ်က ကိုယ်ကိုယ်မိန်းနဲ့ ဤ ဝါဒါကို ခြေဖြင့်ကန်ရာ ဝါဒါ ယိုင်လဲလေ၏။

ထောင်ဝါဒါများသည် လက်ထိတ်ခတ်ခံရသော လူတစ်ယောက်အား မထောက်မညှာပဲ နံပါတ်တုတ်များဖြင့် ဝင်ရောက် ရိုက်နှက်ရန် ကြိုးပမ်းလေ၏။

သို့သော် ကျွန်ုပ်၏ လျှင်မြန်သော ခြေကန်ချက်များကြောင့် ဝါဒါများ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် တဖုန်းဖုန်းလဲကျလေ၏။

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်ကို လာရောက်ကြည့်ရှုသော အကျဉ်းသားများက သံပြိုင် ...

“ငွေသိုက် ... ငွေသိုက် ... တစ်ကျွန်းပြန် ငွေသိုက်၊ ငွေသိုက်ကို မတရားမလုပ်နဲ့၊ ယောက်ျား မဟုတ်ဘူးလား။”

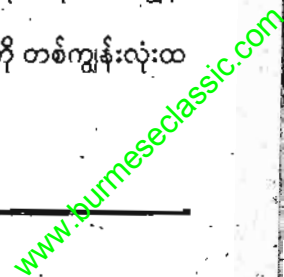
စသည်ဖြင့် အော်ဟစ်လေရာ တစ်ကျွန်းလုံး ဆူညံထွက်သွားလေ၏။

ထိုအခါ အုပ်ချုပ်ရေးအရာရှိများအားလုံး မျက်လုံးပြူးသွားပြီး ထောင်မှူးငယ်တစ်ယောက်သည် ဝါဒါများကို အနောက်သို့ဆုတ်ခိုင်းပြီး ကျွန်ုပ်ကို သေနတ်ဖြင့်ချိန်ကာ ...

“ဒီမှာ ငွေသိုက်၊ မင်းကို ငါတို့ တရားဝင်ပစ်သတ်လို့ ရတယ်နော်၊ ငြိမ်ငြိမ်သက်သက် အဖမ်းခံပါ”

ဟု အမိန့်ပေးလေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က ရင်ကို ကော့၍ ...

“ကျွန်းကို အေးအေးချမ်းချမ်း ပြန်လာတဲ့ကျုပ်ကို မတရားနိပ်စက်တာ ဘယ်သူတွေလဲ၊ ဝါဒါတွေ မိုက်ရိုင်းတာ တစ်ကျွန်းလုံး သက်သေရှိတယ်၊ ကျုပ်ကိုပစ်ရင် တစ်ကျွန်းလုံး ကျုပ်ဘက်မှာရှိတယ်၊ ခင်ဗျားတို့ကို တစ်ကျွန်းလုံးထပြီး ပုန်ကန်ကြမယ်”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ထောင်မှူးသည် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားလေ၏။ အကျဉ်းသားများကလည်း ငွေသိုက် ... ငွေသိုက် ဟု ကျယ်လောင်စွာ အော်ဟစ်ပြီး သြဘာပေးကြ၏။

နောက်ဆုံး၌ ထောင်မှူးက အေးအေးချမ်းချမ်း အဖမ်းခံရန် မေတ္တာရပ်ခံသဖြင့် ကျွန်ုပ် အဖမ်းခံလိုက်လေ၏။ တစ်ကျွန်းမှ ထွက်ပြေးသော ပြစ်မှုကို ကျွန်းပေါ်ရှိ တရားရုံး၌ အမှုရင်ဆိုင်ရလေ၏။

နောက်ဆုံး၌ ကျွန်ုပ်မှာ အပြစ်ရှိသည်ဆိုကာ ကျွန်းပေါ်၌ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်ရာမှာ နာမည်သတင်းကြီးသော စီလူလာထောင်ကြီးသို့ ပို့လိုက်လေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် စီလူလာထောင်၌ သုံးနှစ်တိတိ ကျခံရဦးမည်။

စီလူလာထောင်ကြီးသည် ကျွန်းပေါ်၌ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်ရာ၌ နာမည်သတင်းကြီး၏။

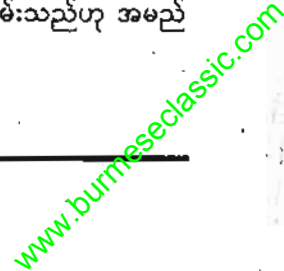
ထိုထောင်ကြီး၌ ကျွန်းပေါ်သို့ရောက်ပြီး ထပ်မံ၍ ပြစ်မှုကျူးလွန်သူများ နေထိုင်ရ၏။

စီလူလာထောင်၌ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်မှုများကြောင့် တစ်ကျွန်းသို့ ရောက်ရှိသူတိုင်း စီလူလာထောင်ကို ကြောက်ရွံ့ကြ၏။

စီလူလာထောင်သည် ကြမ်းပေရမ်းပေဆိုသော လူဆိုးကြီးများကို ထိန်းသိမ်းရသော ထောင်ဖြစ်၍ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်ခြင်းဖြစ်၏။

ထိုသို့ စီလူလာထောင်က ကြမ်းတမ်းရသည့်အပြင် ယခုတာဝန်ကျနေသော စီလူလာထောင်၏ ထောင်မှူးကြီး မက်ကောလင်းသည် ထောင်မှူးတကာ ထောင်မှူးထဲတွင်အကြမ်းကြုတ်ဆုံး အရိုင်းစိုင်းဆုံးဖြစ်၏။

မက်ကောလင်းသည် လွန်စွာသန်မာထွားကျိုင်းပြီး အရပ်ခြောက်ပေကျော်မြင့်သော လူကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်၏။ အခြားသော ဆိုးသွမ်းသည်ဟု နာမည်သတင်းထွက်သော ထောင်မှူးများသည် ထောင်သားများအပေါ် တင်းကြပ်သော ထောင်ဥပဒေများဖြင့် တိတိကျကျ နှိပ်ကွပ်ခြင်းကြောင့် ဆိုးသွမ်းသည်ဟု အမည်သတင်းထွက်ခြင်းဖြစ်၏။

ထောင်မှူးကြီး မက်ကောလင်းသည် ထိုထောင်မှူးများထက် ပိုမိုဆိုးသွမ်းသည်ဟု နာမည်သတင်းထွက်ခြင်းမှာ အပြစ်ရှိသော ထောင်သားကို မိမိ၏ ကိုယ်ပိုင်ညည်းပန်းနှိပ်စက်နည်းများ အသုံးပြု၍ အပြစ်ဒဏ်ခတ်သောကြောင့်ပင်ဖြစ်၏။

ကျွန်ုပ် စီလူလာထောင်သို့ ရောက်သည့်နေ့မှာပင် ထောင်မှူးကြီး မက်ကောလင်းနှင့် စတင်တွေ့ဆုံခွင့်ရ၏။ မက်ကောလင်း၏ ထူးခြားချက်မှာ မြန်မာစကားကို ကောင်းမွန်စွာ ပြောဆိုတတ်၏။

ကျွန်ုပ်သည် မက်ကောလင်း၏ ရိုင်းပျူများကို ကြားဖူးနားဝ ရှိနေသော်လည်း မဟုတ်လျှင် မခံဟူသော စိတ်ဓာတ်ကြောင့် အသက်ချင်းလဲသွားမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ထားလေ၏။

ထောင်မှူးကြီး မက်ကောလင်းသည် ကျွန်ုပ်ကို သူ၏ရုံးခန်းသို့ တကူးတက ခေါ်တွေ့၏။

“ကျွန်းကထွက်ပြေးပြီး ပြန်မိတယ်ဆိုတာ မောင်မင်းလား၊ ကျွန်းမှာ ပြန်မိရင် ပြစ်ဒဏ်ကျခံရတယ်ဆိုတာ မသိဘူးလား၊ ဘာကြောင့် ကျွန်းက ပြေးရတာလဲ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ကျွန်ုပ်က ထောင်မှူးကြီးကို ကြည့်၍ ...

“ကျွန်းမှာ နေရတာ မပျော်ဘူး၊ ကိုယ်လုပ်တဲ့ အပြစ်ဒဏ်နဲ့ ပြစ်ဒဏ်ခံရတာ မမျှဘူးလို့ ထင်တယ်၊ ဒါကြောင့် ထွက်ပြေးတာပါ”

ဟု ပြောလိုက်တာ ကျွန်ုပ်၏စကားကို နားထောင်နေသော ထောင်မှူးငယ်များနှင့် ထောင်ဝါဒါများသည် မျက်လုံးပြူးသွားလေ၏။ စီလူလာထောင်မှာ မက်ကောလင်းလို ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးကို ယခုလို ပြန်ပြောဝံ့သူ ရှားလှ၏။

သို့သော် ကျွန်ုပ်၏အဖြေကို မက်ကောလင်းသည် စိတ်ဆိုးဟန်မပြဘဲ ...

“နောက် ဒီလိုထွက်ပြေးဖို့ အခွင့်အရေးရရင် ပြေးဦးမှာလား”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။

ကျွန်ုပ်က ထောင်မှူးကြီး မက်ကောလင်း၏ မျက်လုံးကို စေ့စေ့ကြည့်၍ ...

“အခွင့်အရေးရရင် ပြေးဦးမှာပါ။ ဒီကျွန်းက မလွတ်၊ လွတ်
အောင်ပြေးဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားပါတယ်။ ဒီကျွန်းက ထွက်ပြေး
နိုင်တဲ့ တစ်ကျွန်းပြန်ဘိုးမှန်ဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကို ကျုပ်သိပ်
အားရတယ်။ သူလိုလူမျိုး တစ်နေ့ ဖြစ်စေရမယ်”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်၏ ရဲရဲတောက် အပြေကြောင့်
ထောင်ဝန်ထမ်းများသည် မျက်လုံးပြူး မျက်ဆန်ပြူး ဖြစ်သွားကြ
၏။ ထောင်မှူးမက်ကောလင်း ဒေါသပုန်ထပြီး ရက်ရက်စက်စက်
အပြစ်ပေးမှာ စိုးရိမ်နေကြ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်းက ထွက်ပြေးရန် ဆုံးဖြတ်ပြီး
ကတည်းက မိမိ၏ ရည်မှန်းချက် မအောင်မြင်လျှင် အလွန်ဆိုး
ဝါးသော အပြစ်ဒဏ်များကို ခံရမည်ကိုသိ၏။

ကျွန်ုပ်သည် အပြစ်ဒဏ်များကို ရဲရဲဝံ့ဝံ့ ရင်ဆိုင်မည်
ဟု ဆုံးဖြတ်ပြီးသားဖြစ်၏။ ထောင်မှူးကြီး မက်ကောလင်းသည်
အများထင်ထားသကဲ့သလို ကျွန်ုပ်ကို ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သော
နည်းဖြင့် အပြစ်ဒဏ်ခတ်ခြင်း မပြုဘဲ ...

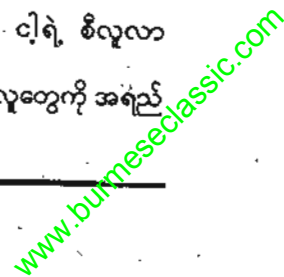
“ကျွန်းကို ပြန်လာတဲ့နေ့မှာလည်း ထောင်ဝါဒါတွေကို
ပြန်တိုက်ခိုက်လို့ ထောင်မှူးတွေက သေနတ်နဲ့ချိန်ပြီး
အဖမ်းခံနိုင်ရတယ်လို့ သိရတယ်။ ဘာလို့ ဒီလိုလုပ်တာလဲ”

ဟု မေးမြန်းပြန်၏။ ကျွန်ုပ်က မက်ကောလင်း၏
မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်၍ ...

“မတရားနှိပ်စက်တယ်လို့ ယူဆလို့ပါ။ ကျုပ်က မတရား
တာမြင်ရင် ဘယ်တော့မှ အရှုံးပေးမယ့်လူ မဟုတ်ဘူး။
အသက်ချင်းလဲပစ်မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ထားတယ်။ ဒါဟာ
ကျုပ်တို့မြန်မာလူမျိုးစစ်စစ်တွေရဲ့ စိတ်ဓာတ်ပဲ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ထောင်မှူး မက်ကောလင်းသည်
ကျွန်ုပ်၏ ရဲရဲတောက် စကားများကို နားထောင်၍ ခေါင်းညိတ်
လိုက်ပြီး ...

“မင်းက အတော်ခေါင်းမာတဲ့ လူစားပဲ။ ငါ့ရဲ့ စီလူလာ
ထောင်ကလည်း ခေါင်းမာပါတယ်ဆိုတဲ့ လူတွေကို အရည်

ပျော်သွားအောင် လုပ်တဲ့နေရာမှာ ထိပ်တန်းပဲ၊ မင်း ငါနဲ့ ထိပ်တိုက်မတွေ့အောင်နေပါ။ စီလူလာထောင်က တစ်ကျွန်း ကျလာတဲ့ ဆိုးပေ့မိုက်ပေ့ဆိုတဲ့ လူတွေကို လိမ္မာအောင် ပြုလုပ်ပေးတဲ့နေရာပဲ၊ ဒါကြောင့် ကမ္ဘာပေါ်မှာရှိတဲ့ ဘယ် ထောင်နဲ့မှ မတူဘူးဆိုတာ နားလည်ပါ။ ကဲ ... မောင်မင်း သွားနိုင်ပြီ”

ဟု ဆိုကာ ကျွန်ုပ်ကို အခန်းထဲမှ သွားခွင့်ပေးလိုက် လေ၏။

ထိုနေ့က မက်ကောလင်းကို ရဲရဲဝံ့ဆက်ဆံတဲ့ ကျွန်ုပ်၏သတင်းကို ထောင်တစ်ခုလုံးသို့ ပျံ့နှံ့သွားလေ၏။

မက်ကောလင်းကဲ့သို့ မြန်မာအကျဉ်းသားများအား ရက်ရက်စက်စက် နှိပ်ကွပ်တတ်သူသည် ကျွန်ုပ်ကို အဘယ်ကြောင့် ဘေးမဲ့ပေးလိုက်ခြင်းကို တစ်ထောင်လုံး နားမလည်နိုင်အောင်ရှိ လေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် စီလူလာထောင်ထဲ၌ အင်္ဂလန်သို့ပို့ရ သော အိမ်ထောင်ပရိဘောဂများ လုပ်ကိုင်ရာနေရာ၌ အလုပ်ရ လေ၏။

ကျွန်ုပ်အား လက်သမားအလုပ်နှင့် ကျွမ်းဝင်အောင် ဦးရွှေကောင်း ဆိုသော လူကြီးက စတင်၍ ပညာသင်ကြားပေး လေ၏။

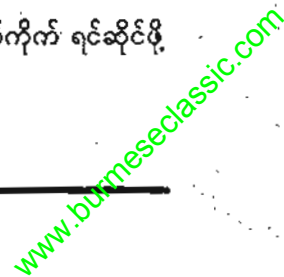
ထိုသို့သင်ကြားပေးရင်း ဦးရွှေကောင်းက ...

“ကိုယ့်လူရဲ့သတ္တိကတော့ ထောင်ထဲမှာ အတော်လူပြော များနေပြီ”

ဟု ပြောလေရာ ကျွန်ုပ်က ဦးရွှေကောင်းကိုကြည့်

၍ ...

“ထောင်မှူးကြီး မက်ကောလင်းက ကျုပ်ကို ဘေးမဲ့ပေး လိုက်တာ မယုံနိုင်စရာပဲ၊ ကျုပ်ကတော့ မဟုတ်မခံစိတ် ဓာတ်ကြောင့် တုံးတိုက်တိုက် ကျားကိုက်ကိုက် ရင်ဆိုင်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားပြီးသား”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ဦးရွှေကောင်းက ...

“ခွေးသူခိုး မက်ကောလင်းရဲ့ စိတ်ဓာတ်ကို ကျုပ်ကောင်းကောင်းသိတယ်။ ဒီကောင်ကြီးဟာ သူလုပ်လို့ရမယ့်လူနဲ့ လုပ်လို့မရမယ့်လူကို ကောင်းကောင်းခွဲခြားသိတယ်။ မောင်ရင့်လို မဟုတ်မခံစိတ်ဓာတ်နဲ့ သတ္တိကောင်းတဲ့လူကိုသိရင် သူ့ကို ပြန်ဆော်မယ်ဆိုတာ သိတယ်။ ဒါကြောင့် မောင်ရင့်ကို နားလည်ခွင့်လွတ်သယောင်နဲ့ လက်ရှောင်ပေးလိုက်တာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဒီကောင်ကြီးကို လျှော့မတွက်နဲ့၊ သတိထားပြီးနေဖို့လိုတယ်။ ငါ့အထင် ထောင်ထဲမှာ မက်ကောလင်းကို ကြိုက်တဲ့သူ ဘယ်သူမှမရှိဘူး။ ထောင်တစ်ခုလုံးဟာ မက်ကောလင်းကို သတ်ချင်တဲ့သူတွေချည်းပဲ”

ဟု ပြောလေရာ ကျွန်ုပ်က သက်ပြင်းချ၍ ...

“ဒီကောင်ကြီးက ကျုပ်ထင်ထားတာထက်တောင် ပိုပြီး လူမုန်းများနေပြီ”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ဦးရွှေကောင်းက ...

“လူမုန်းများတာလည်း မပြောနဲ့လေ၊ မက်ကောလင်းဘယ်လောက်ဆိုးတယ်ဆိုတာ မင်းကို ငါ လက်တွေ့သက်သေပြမယ်။ ငါနဲ့ လိုက်နဲ့”

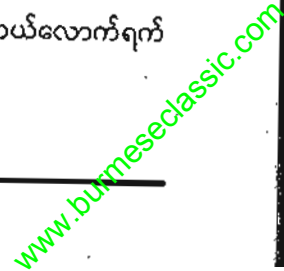
ဟု ဆိုကာ လက်သမားရုံမှ ယာခင်းများရှိရာဘက်သို့ ကျွန်ုပ်ကို ခေါ်ဆောင်သွားလေ၏။

ယာခင်းတစ်နေရာရှိ တံအိမ်ကလေး၌ အကျဉ်းသားတစ်ဦးကို ဘဝတူများက ဝိုင်းဝန်းပြုစုနေကြောင်း တွေ့ရ၏။ အကျဉ်းသား၏ အင်္ကျီတစ်ခုလုံး သွေးများဖြင့် မြင်မကောင်းအောင် စိုရွဲနေလေ၏။

ထိုအကျဉ်းသားသည် သူ၏ပါးစပ်ကို လက်ဖြင့်အုပ်၍ နာကျင်စွာ ညည်းညူ နေလေ၏။

အကျဉ်းသားများသည် ကျွန်ုပ်ကို မြင်သောအခါ အားကိုးတကြီး အမူအရာဖြင့် ...

“ဒီမှာ ကြည့်ပါဦးဗျာ၊ ခွေးသူခိုးကြီး ဘယ်လောက်ရက်စက်တယ်ဆိုတာ”

ဟု ပြောလေရာ ကျွန်ုပ်က အကျဉ်းသားကိုကြည့်

၍ ...

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲဗျာ၊ သွေးတွေက မနည်းပါလား”

ဟု မေးမြန်းလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ အကျဉ်းသား

တစ်ဦးက ...

“ဒီလူက ဓားပြမှုနဲ့ ရောက်လာတဲ့ နှစ်ကြီးအကျဉ်းသား
ဝင်းစိုး ဆိုတဲ့ကောင်ပါ။ ဝင်းစိုးဟာ သခင်ကြီးရဲ့တပည့်
ကျော် ဗညား ဆိုတဲ့ ကောင်လေးကို လွန်ခဲ့တဲ့ရက်က
လက်သီးနဲ့ထိုးလိုက်လို့ သွားတစ်ချောင်း ကျိုးသွားတယ်။
တကယ်တော့ ဗညားက ဝင်းစိုးရဲ့မိန်းမကို ထိကပါး
ရိကပါးလုပ်လို့ ဝင်းစိုးက လက်သီးနဲ့ ထိုးလိုက်တာပါ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်သည် ထိုသူနှစ်ဦး၏
ရန်ပွဲဖြစ်ပွားရခြင်း၏ အဓိကအချက်ကို ရိပ်စားမိသွားလေ၏။

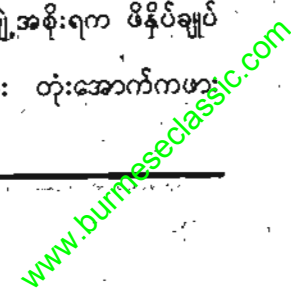
ထောင်ထဲသို့ ရောက်ရှိနေသူများသည် မိန်းမများ
နှင့် ခွဲခွာနေသဖြင့် ထောင်သားအချင်းချင်း နားလည်မှုယူပြီး

မိန်းမယူသော စရိုက်သဘာဝရှိ၏။ ထိုမိန်းမများကို လုယက်ပြီး
ထောင်သားအချင်းချင်း လူသတ်မှုများပင် ဖြစ်ပွားကြ၏။ ကျွန်ုပ်
က အကျဉ်းသား၏စကားကို ဆက်၍နားထောင်လေ၏။ အကျဉ်း
သားက

“ဗညားကို လက်သီးနဲ့ထိုးတဲ့အတွက် ထောင်မှူးကြီးက
ဝင်းစိုးကိုခေါ်ပြီး ငါ့တပည့်ကို သွားကျိုးအောင် လုပ်တဲ့
အတွက် မင်းကိုလည်း သွားကျိုးအောင် ပြန်လုပ်ရမယ်ဆို
ပြီး ဝင်းစိုးကို သူ့ကိုယ်တိုင် ပလာယာနဲ့ သွားတွေနုတ်ပေး
လိုက်တာ”

ဟု ပြောလေရာ ကျွန်ုပ်သည် ထောင်မှူးကြီး မက်
ကောလင်း၏ ရက်စက်ပုံကို မျက်ဝါးထင်ထင် မြင်ရသဖြင့် ၎င်း
ကို အဇ္ဈန်စက်ဆုပ်ရွံရှာသွားမိ၏။ ထို့ကြောင့် လက်သီးကိုကျစ်
ကျစ်ပါအောင်ဆုပ်၍ ...

“တောက် ... ငါတို့နိုင်ငံကို နယ်ချဲ့အစိုးရက ဖိနှိပ်ချုပ်
ချယ်ထားတဲ့အတွက် တစ်နိုင်ငံလုံး တုံးအောက်ကဟာ

ဖြစ်နေချိန်မှာ အပြစ်ဒဏ်ခံရတဲ့ ငါတို့လို အကျဉ်းသားတွေကို ထောက်ထားညှာတာမှ မရှိဘဲ ထောင်ထဲမှာတောင် လိုက်ပြီးတော့ ရက်ရက်စက်စက် ဖိနှိပ်ချုပ်ချယ်နေတာပဲ။ ဒီလိုလူမျိုးကို ထောင်မှူးကြီးဘဝမှာ ဓထားသင့်ဘူး။ ဘုရားသခင်ဆီမှာ အိပ်ပျော်ခိုင်းလိုက်ဖို့ပဲ ကောင်းတယ်”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဦးရွှေကောင်းက မျက်လုံးပြူး၍

လက်ညှိုးကို နှုတ်ခမ်း၌ကပ်ကာ ...

“စီလူလာထောင်မှာ စကားကို လွယ်လွယ်မပြောနဲ့-ငွေသိုက်၊ ဒီထဲမှာ ဘယ်သူ့ကိုမှ မယုံရဲဘူး။ ကုန်ကုန်ပြောရရင် ငါလိုလူကိုတောင် မယုံနဲ့ကွာ။ ဒီလိုနေရင် မင်းအသက်ရှည်လိမ့်မယ်။ အပြောအဆို ဆင်ခြင်ကွ။ စီလူလာမှာ လူတစ်ယောက်ကို ရှင်းချင်ရင် လွယ်လွယ်လေး ရှင်းလို့ရတယ်”

ဟု ပြောလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် စီလူလာထောင်၌ ထောင်သားအလုပ်များကို လုပ်ကိုင်ရင်း အချိန်ကုန်ရလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် အလုပ်ထဲတွင်သာဖိပြီး ဘဝကိုမြှုပ်နှံထားမိ၏။

ကျွန်ုပ်၏ခေါင်းထဲသို့ အတွေးတစ်ခု ဝင်လာသည့်အခါတိုင်း ထိုအတွေးသည် မြန်မာပြည်၌ ကျန်ရစ်သော မမိုးကို သတိရလွမ်းဆွတ်သော အတွေးပင်ဖြစ်၏။

တစ်နေ့တွင် ကျွန်ုပ်၏လက်သမားရုံသို့ လွှစာမှုန့်များ လာရောက်တောင်းယူသော အကျဉ်းသားနှစ်ယောက်အနက် တစ်ယောက်ကိုကြည့်၍ ဦးရွှေကောင်းက ...

“ဟေ့ကောင် ... မင်းက ဇာတ်မင်းသား မဟုတ်လား”

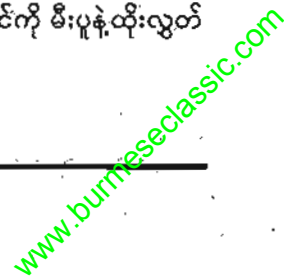
ဟု မေးမြန်းလိုက်ရာ ထိုသူက ...

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ၊ ဘာဖြစ်လို့ မေးတာလဲ”

ဟု ပြန်လည်မေးမြန်းလေ၏။

ထိုအခါ ဦးရွှေကောင်းက ကျွန်ုပ်ဘက်သို့လှည့်၍...

“ငွေသိုက်ရေ ... ဇာတ်မင်းသားကို မေးကြည့်ပါဦး၊ ဇွေးသူခိုးကြီး မက်ကောလင်းက အာခေါင်ကို မီးပူနဲ့ထိုးလွှတ်တဲ့လူလေ”

ဟု ပြောလေရာ ဇာတ်မင်းသား နှုတ်သူက ပတ်ဝန်းကျင်ကို မသိမသာ မျက်လုံးဝေကြည့်၍ ...

“ပြန်မပြောချင်ပါဘူးဗျာ၊ တော်ကြာ ဒီပတ်ဝန်းကျင်မှာ သူ့လူတွေရှိရင် ကျုပ်ကို နောက်တစ်ကြိမ် အာခေါင်ကို မီးနဲ့ပြန်ထိုးခံရဦးမယ်”

ဟု ပြောလေ၏။

ဦးရွှေကောင်းက ဇာတ်မင်းသား၏ ပန်းကိုဖက်

ကာ ...

“မကြောက်ပါနဲ့ကွာ၊ ငါ့ရဲ့လက်သမားရုံမှာ သူ့လျှို့မရှိုပါဘူး၊ ဟောဒီက မောင်ငွေသိုက်က ထောင်မှူးကြီးမက်ကောလင်း အကြောင်းကို လေ့လာနေလို့ကွ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဇာတ်မင်းသား ဆိုသူ၏ သက်ပြင်းချ၍ ...

“ကျုပ်က ထောင်မကျခင်တုန်းက ဇာတ်မင်းသား လုပ်နေတာ၊ ဇာတ်ကရင်း ဇာတ်ဆရာက မိုက်ရိုင်းမြီး လူမီးဝ

တာနဲ့ ငှက်ကြီးတောင်စားနဲ့ ခုတ်လိုက်မိတာ၊ ကျုပ်က ဇာတ်မင်းသားမှန်း မက်ကောလင်းကသိတော့ မြန်မာအကတွေကို စိတ်ဝင်စားတယ်ဆိုပြီး ကျုပ်ကို မကြာခဏ ခေါ်ကခိုင်းတယ်၊ ကျုပ်လည်း မြန်မာ့ဇာတ်သဘင်ကို နိုင်ငံခြားသားတွေက စိတ်ဝင်စားတယ်ဆိုတော့ အားကြီးမာန်တက်ကပြမိပါတယ်၊ ကျုပ်မှာရှိတဲ့ အဝတ်အစားတွေကို မက်ကောလင်းက မြန်မာပြည်က မှာပေးခဲ့တယ်၊ ကျုပ်ရဲ့ဇာတ်ဝတ်ဇာတ်စားတွေ ပြည့်စုံတဲ့အခါ မက်ကောလင်းဟာ မျက်နှာဖြူမိတ်ဆွေတွေခေါ်ပြီး မြန်မာအကကို ကျကျနနကြည့်တယ်၊ ပြီးရော့ မြန်မာအကကို ရစရာမရှိအောင် ဝေဖန်တဲ့ရဲ့တော့တာပဲ၊ ကျုပ် ကနေတုန်း ပါးကိုဖြန်းခနဲချပြီး မင်းရဲ့အကကို ပြုပြင်ပြီးကလို့ မရဘူးလား၊ မြန်မာအကကို ကြည့်ရတာ သိပ်ပြီးတော့ မျက်စိနောက်တယ်၊ လက်တွေကို ကွေးညွတ်ပြီးကနေတော့ မျောက်က-ကနေ သလိုပဲတဲ့”

www.burmeseclassic.com

ဟု ပြောလေရာ ကျွန်ုပ်သည် ထောင်မှူးကြီး၏ မိုက်ရိုင်းပုံကို ဒေါသဖြစ်လွန်း၍ ...

“ဒီလူကြီး အတော်ယုတ်မာပါလား။ သူတစ်ပါးတိုင်းပြည်က အမျိုးသားအကကို စော်ကားတာ လူကြီးလူကောင်းတစ်ယောက်ရဲ့စိတ်ဓာတ် မဟုတ်ဘူး၊ မြန်မာအမျိုးသားအကကို လူလယ်ကောင်မှာခေါ်ပြီး နှိမ်ချနေသလိုပဲ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဇာတ်မင်းသားက သက်ပြင်းချ၍ ...

“အဟုတ်ပါပဲဗျာ၊ ကျုပ်ကို ဇာတ်ဝတ် ဇာတ်စားတွေနဲ့ သူတို့လူမျိုးတွေရဲ့ ဒန့်အကကို ကနိုင်းတယ်၊ ကျုပ်က မကတတ်ဘူးလို့ ငြင်းဆန်တဲ့အခါမှာ လူလယ်ကောင်မှာ သူ သိက္ခာကျအောင် ပြန်ပြောတယ်ဆိုပြီး ကျုပ်ကို ရက်ရက်စက်စက် အပြစ်ဒဏ်ပေးတော့တာပဲ၊ သူ့ရဲ့ရုံးခန်းထဲ ခေါ်ပြီး ကျုပ်ကို မျက်လုံးမှိတ်ခိုင်းတယ်၊ မျက်လုံးမှိတ်ပြီးတဲ့ အခါမှာ ပါးစပ်ကို ဟခိုင်းတယ်၊ ပြီးတော့ သူ့ရဲ့သောက်

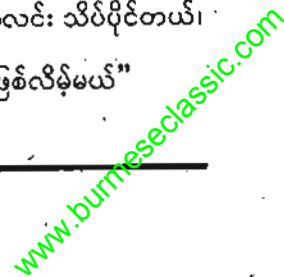
လက်စ မီးရဲရဲတောက်နေတဲ့ ဆေးပြင်းလိပ်ကြီးကို ကျုပ် အာခေါင်ထဲ ထိုးစိုက်လိုက်တယ်၊ ကျုပ်လည်း နာကျင်လွန်းလို့ ငယ်သံပါအောင် အော်ရတယ်၊ ဆယ်ရက်လောက် ထမင်းမစားနိုင်ဘူး၊ ဒီအချိန်ကစပြီး မြန်မာအကကို စိတ်နာလွန်းလို့ ကျုပ် မကတော့ဘူး”

ဟု ပြောလေ၏။ ဇာတ်မင်းသားရဲ့ စကားအဆုံး၌ ကျွန်ုပ်က အံ့ကိုကြိတ်၍ ...

“ဒီကောင်ကြီး လုပ်သလို ထောင်သားတွေက ခေါင်းငုံ့ပြီး ခံနေရသလား၊ အထက်က အာဏာပိုင်တွေကို မတိုင်ဘူးလား”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ဦးရွှေကောင်းက ခေါင်းခါယမ်း၍ ...

“တစ်ကျွန်းမှာ ဒီလိုအမှုမျိုး တိုင်လို့မလွယ်ဘူးကွ၊ ကျွန်းမင်းကြီးကို ထောင်မှူးကြီး မက်ကောလင်း သိပ်ပိုင်တယ်၊ ငါတို့အကျဉ်းသားတွေပဲ မြေဇာပင်ဖြစ်လိမ့်မယ်”

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ ဇာတ်မင်းသားက ...

“ခွေးသူခိုးကြီး မိုက်ရိုင်းတာတော့ ကမ်းကုန်တယ်။ လွန်ခဲ့
တဲ့လတုန်းက ဒိုဘီတုန်းက အကျဉ်းသားတစ်ယောက်က
ထောင်ထမင်း ထောင်ဟင်းက ညံ့တယ်လို့ ပြောတဲ့စကား
ဟာ ထောင်မှူးကြီး မက်ကောလင်း နားကို ပေါက်သွား
တယ်။ သူဟာ ကြားကြားချင်း ထောင်ထဲကို ခေါ်သတကြီး
ဝင်လာပြီး ဒိုဘီတုန်းက အကျဉ်းသားအားလုံးရဲ့ ပုံစံခွက်
တွေကို ဖိနပ်နဲ့တက်နင်းပြီး တစ်ယောက်ချင်း လက်သီး
နဲ့ ခေါ်ထိုးတယ်။ သူလိုသန်မာထွားကျိုင်းတဲ့ လူထွားကြီး
တစ်ယောက်က အစာမစားရသေးတဲ့ အကျဉ်းသားတွေကို
ထိုးတာ အကျဉ်းသားတွေ ဘယ်ခံနိုင်မှာလဲ။ နှုတ်ခမ်းကွဲ
ပြီး နှာခေါင်းရိုးကျိုးတဲ့လူနဲ့ အားလုံးထိခိုက်ဒဏ်ရာ ရကုန်
တာပဲ”

ဟုပြောလေရာ ကျွန်ုပ်သည် မဟုတ်မခံ စိတ်ဓာတ်

ရှိသူဖြစ်သဖြင့် အံ့ကိုကြိတ်ကာ ...

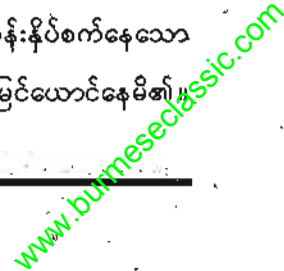
“ဒီကောင်ကြီး ထောင်ထဲကို ဝင်လာတဲ့အခါ အသေအကြေ
ဝိုင်းရိုက်တဲ့သူ မရှိဘူးလား”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ဦးရွှေကောင်းက သက်ပြင်း
ချရင်း ...

“ထောင်ထဲမှာ သေဝံ့ သတ်ဝံ့တဲ့ကောင်တွေ အများကြီးရှိ
တယ်။ ခွေးသူခိုးကြီး မက်ကောလင်းက ပိုပြီးလည်တယ်။
သူ ထောင်ထဲဝင်လာရင် လက်နက်တွေအားလုံး အနီးမှာ
မထားရဘူး။ သူ့နောက်မှာလည်း တုတ်ထမ်းထားတဲ့
ကုလားဗာယာတွေ အများကြီးပါလာတယ်။ ဒီကောင်ကြီး
ကို လုပ်ကြံရင် ကိုယ့်သေတွင်း ကိုယ်တူးသလိုဖြစ်မယ်”

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုနေ့ညသို့ ရောက်သောအခါ ကျွန်ုပ်သည် တစ်ည
လုံး အိပ်မပျော်ဘဲ အကျဉ်းသားများကို ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက်နေသော
ထောင်မှူးကြီးမက်ကောလင်း၏ မျက်နှာကို မြင်ယောင်နေမိ၏။

ကျွန်ုပ်သည် နံနက်အရုဏ်ကန်ချိန်နီးသောအခါမှ
ပင် အိပ်ပျော်သွားလေ၏။

ကျွန်ုပ် အိပ်ပျော်သွားသောအခါ စိတ်စွဲလမ်းမှုကြောင့်
ဇနီးသည် မမိုးသူကို မြင်မက်လေ၏။

အိပ်မက်ထဲ၌ မမိုးသူကို မျက်နှာဖြူ လူကြီးတစ်ဦးက
မတော်မတရား ပြုကျင့်ရန် ကြံစည်နေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် မျက်နှာဖြူလူကြီးကို ဒေါသတကြီး
သတ်ဖြတ်ရန် ကြံစည်လိုက်ရာ ထိုသူသည် စီလူလာထောင်မှ
ထောင်မှူးကြီး မက်ကောလင်း ဖြစ်နေလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည်
မက်ကောလင်းကို ဒေါသတကြီးကြည့်၍ ...

“ခွေးသူခိုးကြီး၊ စီလူလာထောင်က အကျဉ်းသားတွေကို
ဒုက္ခပေးရုံမကဘူး၊ ငါ့မိန်းမကိုပါလာပြီး ဇော်ကားနေတယ်၊
သေပေတော့”

ဟု ကြီးဝါးကာ ငှက်ကြီးတောင်စားဖြင့် တစ်ချက်
တည်း ပိုင်းဖြတ်လိုက်လေ၏။

ထိုအခါမှပင် ကျွန်ုပ် အိပ်ရာမှ လန်ပြီးနီးလာလေ၏။
ထောင်မှူးကြီးမက်ကောလင်းသည် ကျွန်ုပ်၏အိပ်
မက်ထဲသို့ပင် ဝင်ရောက်ပြီး ဇနီးသည်ကို ဇော်ကားနေလေ၏။

၆၀ ဖန်စာ၊ ဇာတ်ပြောစာများ ရေးသားလိပါလျှင်
မင်းမြတ်သူရ
အမှတ်-၇-အလောကလမ်း၊ ကျောက်မြောင်း ရန်ကင်းသို့
လိပ်မှတ် ရေးသားနိုင်ပါသည်။

ကျွန်ုပ်သည် စီလူလာထောင်၌ တစ်လပြီးတစ်လ ကုန်လွန်ခဲ့၏။

တစ်နေ့တွင် အကျဉ်းသားများအား နေ့လယ်စာ ရှေးသောအချိန်၌ စံဖေ ဆိုသော အကျဉ်းသားသည် မိမိရရှိသော အသားနည်းသည်ဆိုကာ ဖြိုကြီး၌ ထမင်းထည့်ပေးသော မောင်အုန်းကို ရက်ရက်စက်စက် ရိုက်နှက်လေ၏။

မောင်အုန်း တစ်ကိုယ်လုံးတွင် သွေးများချင်းချင်းနီနေပြီး “ကယ်ပါဦးဗျို့” ဟု တောင်းပန်နေသော်လည်း စံဖေကြီးကို မယှဉ်ဝံ့သဖြင့် မည်သူမျှ ဝင်မတားဝံ့ချေ။

ထိုအချိန်၌ ထောင်ဝါဒါများလည်း အနားမှာ မရှိဘဲ

ဖြစ်နေ၏

ကျွန်ုပ်သည် မောင်အုန်းကို ရက်ရက်စက်စက် ထိုးနှက်နေသော စံဖေကြီး၏ လုပ်ရပ်ကို လက်ပိုက်ကြည့်ပြီး မနေနိုင်တော့ချေ။

ထို့ကြောင့် စားလက်စကိုရပ်၍ စံဖေကြီးအနီးသို့ သွားကာ ...

“ငါ့မျက်နှာကို သေသေချာချာကြည့်စမ်း၊ မတရားတာမြင်ရင် လက်ပိုက်ကြည့်မနေဘူး”

ဟု ပြောကာ စံဖေကြီး၏ မျက်နှာကို လက်သီးဖြင့် အားကုန်ထိုးလိုက်၏။ စံဖေကြီးသည် ကျွန်ုပ်၏ လက်သီးကြောင့် အနောက်သို့ ယိုင်သွား၏။ စံဖေကြီးသည် အလွန်သန်မာထွားတိုင်းပြီး လက်ရှေ့ကျော်တစ်ဦး ဖြစ်သည်ဟု ကြားဖူး၏။

ကျွန်ုပ်၏ ဝင်ရောက်တားဆီးမှုကြောင့် စံဖေကြီးသည် ဒေါသမီး တောက်လောက်သွားပြီး ...

www.burmeseclassic.com

“ငါ့ကို လာစမ်းတယ်ပေါ့၊ ဟုတ်လား၊ သေပေတော့”

ဟုဆိုကာ ကျွန်ုပ်ကို ပြန်လည်တိုက်ခိုက်လေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် လူ့အချင်းချင်း တိုက်ခိုက်သတ်ပုတ် သည့်နေရာ၌ အလွန်ကျင်လည်ပြီး သိုင်းပညာကိုလည်း ကျွမ်းကျွမ်း ကျင်ကျင် တတ်မြောက်၏။

ထို့ကြောင့် စံဖေကြီးကို အထိနာအောင် အသာစီးမှ ထိုးနှက်နိုင်၏။ ထိုအခိုက်မှာပင် ထောင်ဝါဒါများ ရောက်လာပြီး ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦးကို လူချင်းခွဲလိုက်လေ၏။

စံဖေကြီးသည် ကျွန်ုပ်၏ လျှင်မြန်သော တိုက်ကွက် များကြောင့် များစွာအထိနာသွားလေ၏။

ထို့ကြောင့် လွန်စွာမကျေမချမ်း ဖြစ်သွားပြီး ...

“ဟေ့ကောင် ... ငွေသိုက်၊ မင်း ငါ့အကြောင်း သိစေရမယ်၊ ထမင်းဝဝစားထားပေတော့”

ဟု ကြုံးဝါးလေ၏။ ကျွန်ုပ်က လက်ခမောင်းကို တဖြောင်းဖြောင်း ခတ်လိုက်ပြီး ...

“အချိန်မရွေးပဲ စံဖေ၊ ငွေသိုက်က စိန်ခေါ်ရင် အိမ်ပေါ်ထိ လိုက်မယ့်ကောင်”

ဟု ပြန်လည်စိန်ခေါ်လိုက်လေ၏။ ဤသို့ဖြင့် ကျွန်ုပ်နှင့် စံဖေကြီးသည် ရန်ငြိုးကြီးစွာ ဖွဲ့မိခဲ့၏။

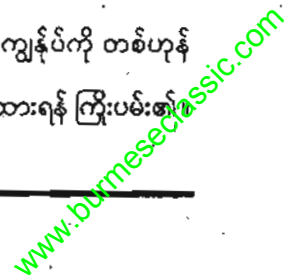
တစ်နေ့တွင် ကျွန်ုပ်နှင့် စံဖေကြီးသည် ထောင် အတွင်း စိုက်ခင်း၌ တွေ့ပြန်၏။ ဤအချိန်၌ ကျွန်ုပ်တို့အနီး၌ ထောင်ဝါဒါများ မရှိချေ။ စံဖေကြီးက ကျွန်ုပ်ကို လက်သီးဆုပ် ပြ၍ ...

“ဝါဒါတွေမရှိတုန်း မင်းနဲ့ငါ ဘယ်သူဗိုလ်လဲဆိုတာ စမ်း ကြရအောင်”

ဟု ပြောလေရာ ကျွန်ုပ်က သဘောကျဟန်ဖြင့် ရယ်မော၍ ...

“စိန်ခေါ်ရင် တိမ်ပေါ်အထိလိုက်မယ့် ငွေသိုက်”

ဟု ဆိုလိုက်ရာ စံဖေကြီးသည် ကျွန်ုပ်ကို တစ်ဟုန် ထိုးပြေးဝင်၍ ခွန်အားဗလအားကိုးနှင့် ချုပ်ကိုင်ထားရန် ကြိုးပမ်း၏။

ကျွန်ုပ်သည် တစ်ဟုန်ထိုးပြေးလာသော စံဖေကြီးကို ကြည့်၍ အသက်ကို တစ်ဝကြီးရှုလိုက်၏။

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်၏ညာခြေကို အသင့်ပြင်ထားလိုက်ပြီး စံဖေကြီး နီးလာသောအခါ ရင်ဝကို ဖနှောင့်နှင့် ဆီးပေါက်လိုက်၏။ စံဖေကြီးသည် ကျွန်ုပ်၏အနီးသို့ ရောက်သည်နှင့် ဖနှောင့်စာမီးပြီး မြေပေါ်သို့ ဝိုင်းခနဲ လဲကျသွားလေ၏။

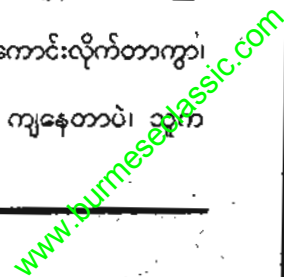
ကျွန်ုပ်သည် ခြေကန်ချက်ကို စိတ်ချသဖြင့် အနောက်သို့ပင် လှည့်မကြည့်ဘဲ ကျောခိုင်းထွက်ခွာလာခဲ့၏။ စံဖေကြီး၏ လူများသည် မယုံနိုင်ဟန်ဖြင့် စံဖေကြီးကို ပြေးပွေ့လိုက်သောအခါ စံဖေကြီးသည် မေ့မြောနေပေပြီ။

ကျွန်ုပ်နှင့် စံဖေကြီး တိုက်ခိုက်သောသတင်းသည် စီလူလာထောင် တစ်ခုလုံးသို့ ပျံ့နှံ့သွားလေ၏။

စံဖေကြီးနှင့် ကျွန်ုပ်၏တိုက်ခိုက်မှုကို မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့ ကြုံသူများက ကျွန်ုပ်၏တိုက်ခိုက်ပုံကို အားပါးတရ ချီးမွမ်းပြောဆိုကြ၏။

မောင်တုတ်ဆိုသော အကျဉ်းသားက ကျွန်ုပ်တို့တိုက်ပွဲကို အောက်ပါအတိုင်း သရုပ်ဖော်လေ၏။

“စံဖေကြီးက ကျားခနဲအော်ပြီး နွားရိုင်းကြီးလို တစ်ဟုန်ထိုးပြေးလာတာကွ၊ သူ့ရဲ့ပုံစံကိုကြည့်ရတာ ဘေးကရပ်ကြည့်နေတဲ့ သူတွေတောင် ကြောက်ဖို့ကောင်းတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကိုငွေသိုက်ကတော့ တုန်လှုပ်ချောက်ချားပုံ မရဘူး၊ အေးအေးလေးပဲ ရပ်ကြည့်နေတယ်ကွ၊ စံဖေကြီး အနီးရောက်တော့မှ ကိုငွေသိုက်က ဖနှောင့်နဲ့ တစ်ချက်တည်းပေါက်ထည့်လိုက်တာ စံဖေကြီး နေထက်ပြန်လန်ပြီး မြေပေါ်ကို ဝိုင်းခနဲ ကျသွားတယ်၊ ကိုငွေသိုက် ဘယ်လောက်ထိ သူ့ခြေဖနှောင့်ကို စိတ်ချသလဲဆိုရင် စံဖေကြီးကို ဒိုင်းခနဲ ကန်ထည့်လိုက်ပြီး လှည့်ကိုမကြည့်တော့ဘူး၊ တစ်ခါတည်း ကျောခိုင်းထွက်သွားတာကွ၊ ကြည့်လို့ကောင်းလိုက်တာကွ၊ သွေးအေးလိုက်တာလည်း ရေခဲတုံး ကျနေတာပဲ၊ သူ့က

ပညာရှင်အစစ်ကွ၊ နောင်ဆိုရင်တော့ စံပေကြီးဟာ ကိုဇွဲ
သိုက်ကို စိန်ခေါ်ဝံ့မှာ မဟုတ်တော့ဘူး”

ဟု ပြောလေတော့၏။ ထိုအကျဉ်းသား၏စကား
မှန်ကန်၏။ စံပေကြီးသည် ကျွန်ုပ်ကို ကိုယ်ထိလက်ရောက် စိန်
ခေါ်ဝံ့ခြင်း မရှိတော့ချေ။

သို့သော်လည်း ကျွန်ုပ် အိပ်ပျော်နေစဉ် အဝေးမှ
ဓားဖြင့်လှမ်းပစ်ခြင်းကို ခံရ၏။

စီလူလာထောင်အတွင်းသို့ ဓားတစ်ချောင်းကို မည်
သည့်နည်းနှင့် သွင်းလာသည် မသိချေ။

ကျွန်ုပ် ကံကောင်းထောက်မလွန်းသဖြင့် ဓားသည်
ခန္ဓာကိုယ်နှင့် တစ်ထွာခန့်အကွာမှာ သွားစိုက်၏။

ထိုသတင်းကို စီလူလာ ထောင်မှူးကြီး မက်ကော
လင်း ကြားသိသောအခါ ကျွန်ုပ်အား လက်သမားရုံမှ နာရီပစ္စည်း
များ တပ်ဆင်သော ဌာနသို့ ပို့လိုက်လေ၏။

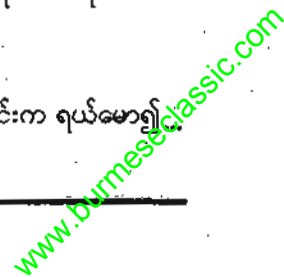
ထိုဌာန၌ အိန္ဒိယမှ နာရီအစိတ်အပိုင်းများ တင်ပို့၍
ထောင်တွင်း၌ တပ်ဆင်ကာ မြန်မာပြည်၊ ယိုးဒယားပြည် စသော
နိုင်ငံအချို့ကို တင်ပို့လေ၏။ ထိုနေရာသို့ ရောက်သောအခါ
ကျွန်ုပ်သည် မိတ်ဆွေဖြစ်သူ ဦးရွှေကောင်းနှင့် ခွဲခွာလာခဲ့ရလေ၏။
ဦးရွှေကောင်းကဲ့သို့ ထောင်အတွေ့အကြို ရင့်ကျက်ပြီး အသိဉာဏ်
ရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးနှင့် မခွဲချင်ဘဲ ခွဲခွာလာခဲ့ရ၏။ ဦးရွှေကောင်း
က ကျွန်ုပ်၏ပုခုံးကိုပုတ်၍ ...

“ငါတို့တွေ စီလူလာထောင်ထဲမှာ မကြာခင် တွေ့လို့ရပါ
တယ်ကွာ၊ ငါ့အထင် ပြောရရင် မင်းနဲ့ ငါ မကြာမီမှာ
အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စတစ်ခုနဲ့ တွေ့ကြုံရဦးမှာပါ”

ဟု ပြောလေရာ ကျွန်ုပ်က ဦးရွှေကောင်းကို နား
မလည်ဟန်ဖြင့် ...

“ကျုပ်ကို အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စနဲ့ တွေ့ရမယ် ဟုတ်လား၊
ဘာကိုပြောတာလဲ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ဦးရွှေကောင်းက ရယ်မော၍

“မကြာမီ မင်း သိလာမှာပါ။ လောကကြီးမှာ အချို့သော အရာတွေဟာ ကြိုတင်ပြီး သိမြင်မထားရင် ကောင်းတယ် ကွ၊ အချိန်ကို စောင့်ပါဦးကွ”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ဤသို့ဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် နာရီတပ်ဆင်သောဌာနသို့ ရောက်ရပြန်၏။ နာရီတပ်ဆင်ရာဌာန၌ အလုပ်သမားစုစုပေါင်း (၁၅)ယောက်ရှိ၏။ နာရီများကို ဦးဆောင်၍ တပ်ဆင်ပြသမှုမှာ အိန္ဒိယလူမျိုး အဘိုးကြီး နာရာဆင်း ဖြစ်၏။

နာရာဆင်းသည် ဦးရွှေကောင်း ကဲ့သို့ပင် ထောင် အတွေ့အကြုံများသော်လည်း အေးဆေးစွာ နေထိုင်တတ်သူဖြစ်၏။

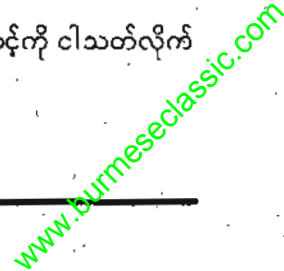
နာရာဆင်းသည် သမီးကို စော်ကားသော သမက်ကို သတ်ဖြတ်၍ တစ်ကျွန်းရောက်လာသူဖြစ်၏။

တစ်ကျွန်းသို့ ရောက်သောအခါ အေးဆေးစွာ နေထိုင်ပြီး ပုလဲငုပ်သော အလုပ်ကို လုပ်ကိုင်၏။ နာရာဆင်းသည်

ပင်လယ်ရေနက်ထဲမှ ရရှိထားသော ပုလဲများကို လျှို့ဝှက်ပြီး စုဆောင်းထားသည် ဆို၏။

နာရာဆင်း စုဆောင်းထားသော ပုလဲများ၏ လျှို့ဝှက်ချက်ကို ထောင်သားတစ်ယောက်က ထောင်အာဏာပိုင်များကို ပြောလိုက်၏။ ထို့ကြောင့် နာရာဆင်းသည် ပုလဲများ အားလုံး ဆုံးရှုံးကုန်လေ၏။

နာရာဆင်းက သူ၏ဘဝအကြောင်းကို ပြောပြရင်း... “ပုလဲတွေကို ငါ့သမီးလေးအတွက် စုဆောင်းထားတာကွ၊ ဒီလိုရဖို့အတွက် ခက်ခက်ခဲခဲ စုဆောင်းထားရတယ်၊ ဒါကို ဒီကောင်က မျက်နှာလို မျက်နှာရလုပ်ပြီး ကျွန်းလုံခြုံရေးအဖွဲ့ကို သတင်းသွားပို့တယ်၊ ကျွန်းလုံခြုံရေးကောင်တွေက ငါ့လုပ်အားနဲ့ရတဲ့ ပုလဲတွေမှန်းသိရက်နဲ့ ငါ့ပစ္စည်းတွေကို သိမ်းဆည်းခဲ့တယ်၊ ဒါကြောင့် ဒီကောင်ကို ငါသတ်လိုက်တာပဲ”

၉၂ မင်းမြတ်သူရ

ဟု ပြောလေ၏။ နာရာဆင်းသည် စီလူလာထောင်
၌ (၁၀)နှစ်တိတိ နေထိုင်ရမည်ဆို၏။

နာရာဆင်း၏ လွတ်ရက်သည် တဖြည်းဖြည်းနီးလာ
သော်လည်း သူသည် စီလူလာထောင်၌ နာရီများနှင့် ပျော်မွေ့နေ၏။

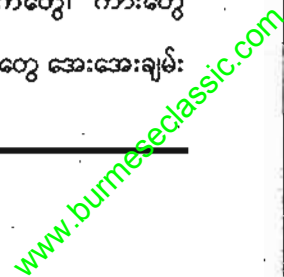
နာရာဆင်းသည် သမီးဖြစ်သူနှင့် နေထိုင်စဉ်က
နာရီပြင်ဆရာအဖြစ် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းသည်ဆို၏။

ကျွန်ုပ်သည် နာရာဆင်း သင်ပြသော နာရီပစ္စည်း
များကို တစ်ခဏချင်းပင် သဘောပေါက်သွားပြီး နာရီတပ်ဆင်
သောအလုပ်ကို ကျွမ်းကျင်စွာ လုပ်ကိုင်နိုင်ခဲ့၏။

ထိုအလုပ်သည် ပင်ပန်းခြင်း မရှိသော်လည်း တစ်
ပတ်ခန့် လုပ်ကိုင်ကြည့်သောအခါ အလွန်ငြီးငွေ့ဖွယ် ကောင်း
ကြောင်း တွေ့ရ၏။ ထိုအခါ အဘိုးကြီး နာရာဆင်းက ...

“ဒီအလုပ်က အလုပ်ကြမ်း မဟုတ်ပေမယ့် ထောင်ထဲမှာ
တစ်နေရာတည်း နေပြီးတော့ နာရီတွေ တစ်လုံးပြီးတစ်လုံး
တပ်ဆင်နေရတာ ငြီးငွေ့ဖို့ကောင်းတာ အမှန်ပဲ။ တကယ်

တော့ အလုပ်ကြမ်းတွေက ပင်ပင်ပန်းပန်း လုပ်ကိုင်ရပေ
မယ့် ဟိုသည်သွားလာခွင့်ရှိတဲ့အတွက် စိတ်ပင်ပန်းတာကို
ပြေပျောက်နိုင်နေပြီ။ ငါ့အတွက်တော့ ဒီခံစားချက်တွေဟာ
ရိုးအိနေပါပြီ။ ဒီလိုခံစားမှုတွေကို ပြေပျောက်စေမယ့်နည်း
ကတော့ နာရီတွေကို စိတ်ဝင်စားဖို့ပဲ။ သံပတ်ပေးထားတဲ့
ခွေးသွားစိပ်ကလေးတွေ တရွေ့ရွေ့သွားလာရုံနဲ့ နာရီ၊
မိနစ်၊ စက္ကန့်တွေ ဖြစ်ပေါ်နေတာ အံ့ဩစရာ မကောင်းဘူး
လား။ တကယ်တော့ အချိန်ဆိုတာ လူသားတွေကို အောင်
မြင်မှု ဖြစ်စေသလို အချိန်ရဲ့အကျဉ်းသားဖြစ်ပြီး အဆမတန်
ပင်ပန်းနွမ်းနယ်တာတွေ ဖြစ်ပေါ်စေတယ်။ ငါတွေ့ဖူးသမျှ
လူတွေက အချိန်ရဲ့ကျေးကျွန်တွေပဲ။ သူတို့ဟာ ဘဝမှာ
အောင်မြင်မှုတွေ ရထားကြပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူတို့အား
လုံး သက်သောင့်သက်သာ မရှိဘဲ အလွန်ပင်ပန်းဆင်းရဲ
နေကြတယ်။ ရွှေတွေ၊ ငွေတွေ၊ တိုက်တွေ၊ ကားတွေ
အများကြီးပိုင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ သူတို့စိတ်တွေ အေးအေးချမ်း

ချမ်း ရှိမနေတော့ဘူး၊ အချိန်က သူတို့ကို စေခိုင်းတာ ခံနေရပြီ၊ ဒါကြောင့် ငါဟာ နာရီတွေကို ချစ်ပေမယ့် ဘယ်တော့မှ လက်ပတ်နာရီမပတ်ဘူး၊ အချိန်ကခိုင်းစေတဲ့ အလုပ်တွေကို ငါ ဘယ်တော့မှ မလုပ်ဘူး၊ အချို့သောလူ တွေဟာ အချိန်မှန်မှန် ပင်ပန်းဆင်းရဲခံနေရတယ်၊ နာရီ လက်တံလေးတွေ ရွှေလျားသွားတာနဲ့ အစူးအမှူး အလုပ် တွေ လုပ်ရတော့တာပဲ”

ဟု ပြောလေရာ ကျွန်ုပ်က အဘိုးကြီး နာရာဆင် စကားကို နားမဝင်နိုင်ဘဲ ...

“အချိန်က ရွှေဖြစ်တယ်၊ အချိန်နဲ့ ဒီရေဟာ လူကိုမစောင့် ဘူးဆိုတဲ့ စကားရှိတယ်၊ အချိန်ကို ဂရုစိုက်ရကောင်းမှန်း မသိဘဲ ပေချင်တိုင်းပေ၊ တေချင်တိုင်း တေနေရင် ဘဝမှာ ဘာမှမဖြစ်ဘဲ၊ သူများပေးစာကမ်းစာကို စားပြီးနေမှာပေါ့၊ ကြီးပွားတိုးတက်ခြင်းတွေလည်း ဘယ်ရှိတော့မှာလဲ၊ ကျွန်ုပ် ကတော့ အချိန်ကို တန်ဖိုးထားတယ်”

ဟုပြောလေ၏။ ထိုအခါ အိန္ဒိယအဘိုးကြီး နာရာဆင် က သက်ပြင်းချပြီး ...

“ငါပြောတဲ့အဓိပ္ပာယ်က အချိန်ကို တန်ဖိုးထားဘဲ ပေတေ လေလွင့်ခိုင်းတာ မဟုတ်ဘူး၊ အချိန်ရဲ့ကျေးကျွန် မလုပ်ဘူး လို့ ပြောတာ၊ တကယ်တော့ ကြီးပွားချမ်းသာခြင်းနဲ့ အချိန်ရဲ့ကျေးကျွန်ဖြစ်ခြင်းဟာ ဆက်စပ်နေတယ်လို့ လူ တွေယူဆကြတယ်၊ အမှန်တော့ ကြီးပွားချမ်းသာခြင်းနဲ့ အချိန်ရဲ့ ကျေးကျွန်ဖြစ်ခြင်းဟာ ဆက်စပ်မနေဘူးကွ၊ လောကမှာ အချိန်ရဲ့ကျေးကျွန်မဟုတ်ဘဲ ကြီးပွားချမ်းသာ နေတဲ့လူတွေရှိတယ်၊ သူတို့ဟာ အမှန်တကယ်ကြီးပွား ချမ်းသာတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေပဲ၊ သူတို့ဟာ ကြီးပွားချမ်းသာပြီး ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့နေကြတယ်၊ အချိန်ရဲ့ကျေးကျွန်မဖြစ်တဲ့ အတွက် ပင်ပန်းဆင်းရဲခြင်းလည်း မဖြစ်ဘူး၊ အချို့သော လူတွေဟာ လူ့ဘဝမှာ ကြီးပွားချမ်းသာဖို့အတွက် ကျင့်လည် နေရတာ၊ ပင်ပန်းဆင်းရဲလှပါပြီ၊ စိတ်တွေ အနားမရတော့

www.burmeseclassic.com

ဘူး၊ ခေါင်းတွေ ပေါက်ကွဲလှမတတ် ဖြစ်နေပြီလို့ ညည်း
ညှုကြတယ်။ တကယ်တော့ သူတို့ဟာ အချိန်ရဲ့ ကျေးကျွန်
ဖြစ်လို့ ပင်ပန်းဆင်းရဲနေတာပဲ။ ကြီးပွားချမ်းသာခြင်းရဲ့
လျှို့ဝှက်ချက် အစစ်အမှန်ဟာ ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့ခြင်းပဲ။
လွတ်လပ်ပျော်ရွှင်မှုပဲ”

ဟု ပြောလေရာ ကျွန်ုပ်သည် နာရာဆင်း၏ စကားကို
နားမဝင်နိုင်ခဲ့။

“နာရာဆင်း စကားကို ကျုပ်လက်မခံနိုင်ဘူး၊ ဘဝမှာ
အောင်မြင်မှုတွေရဖို့ ပင်ပင်ပန်းပန်းနဲ့ ကြိုးစားရနဲ့ကန်ရမှာ
ပဲ။ အခက်အခဲတွေနဲ့ ရင်ဆိုင်ကြုံတွေ့ရင်း ပျော်နိုင်တဲ့
နည်းလမ်းတွေကို ကြိုးစားရှာဖွေရမှာပဲ။ ဒီလိုရှာဖွေရင်းနဲ့
ပင်ပန်းဆင်းရဲခြင်းတွေ ဖြစ်ပေါ်နိုင်တာပဲ။ ပင်ပင်ပန်းပန်း
မလုပ်ဘဲ ကြီးပွားချမ်းသာရမယ်လို့ ဆိုလိုတာလား၊ အောင်
မြင်မှုမှန်သမျှ အလွယ်တကူရတာ မရှိပါဘူး။”

ဟု ပြောလေရာ နာရာဆင်းက သက်ပြင်းချ၍

“မင်းစကားတွေ ကြားရတာ အောင်မြင်ရေးကျမ်းတွေကို
အလွတ်ကျက်ထားသလိုပါပဲ။ မင်း နားလည်အောင်ပြော
ပြဖို့ နည်းနည်းခက်တယ်။ ပင်ပင်ပန်းပန်းလုပ်ပြီး အောင်
မြင်မှုရရင်ရမယ်။ ဒါပေမဲ့ သက်သောင့်သက်သာနဲ့ အလွယ်
တကူ ကြိုးပမ်းပြီး အောင်မြင်မှုရတဲ့လူလည်း ရှိတယ်။
အောင်မြင်ခြင်းဆိုတာ အခူးအမူး ကြိုးစားပမ်းစား ရှာဖွေ
ခြင်းလို့ အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်တဲ့လူတွေ များတယ်။ တကယ်တော့
အောင်မြင်ခြင်းဆိုတာ လူတွေသတ်မှတ်ထားတဲ့ ပန်းတိုင်
လေးတစ်ခုပါ။ ပန်းတိုင်ကိုရောက်ဖို့အတွက် အလွန်မြင့်မား
တဲ့ တောင်ကြီးတွေကို ခက်ခက်ခဲခဲတက်ပြီး သွားတဲ့လူ
လည်း ရှိမယ်။ အင်မတန်ပြေပြစ်တဲ့ လမ်းကနေ အေးအေး
ဆေးဆေးလျှောက်ပြီး သွားတဲ့လူလည်းရှိမယ်။ တကယ်
တော့ ပန်းတိုင်ကိုရောက်ဖို့ အင်မတန်ကြီးမား ခက်ခဲတဲ့
အတားအဆီးတွေ ရှိနေတယ်လို့ လူအများက သတ်မှတ်
ထားတယ်။ ဒါဟာ မှားယွင်းတဲ့အယူအဆတစ်ခုပါ။ ပန်းတိုင်

တိုင်းဟာ ခက်ခဲကြမ်းတမ်းတဲ့ လမ်းတွေရဲ့အဆုံးမှာ ရှိတာ မဟုတ်ပါဘူး။ အောင်မြင်မှုရဖို့အတွက် မြစ်တွေလို ကျင့်သုံးရတယ်။ မြစ်ဟာ ဘယ်တော့မှ ရပ်မနေဘူး။ သူ့သွားချင်တဲ့ ဘက်ကို အမြဲတမ်း စီးဆင်းနေတာပါပဲ။ လမ်းခရီးမှာရှိတဲ့ အတားအဆီး ကျောက်ဆောင်တွေကို တွေ့ရင် အလိုက်သင့် ကျော်လွှားပြီး သွားရတယ်။ ရပ်လိုက်လို့မရဘူး။ လောကမှာ လူဖျင်းလူညံတွေက ဘာမှမလုပ်ဘဲ ထိုင်ကြည့်နေကြတယ်။ အောင်မြင်ချင် ရပ်နားလိုက်လို့ မရဘူး။ မြစ်ရေလို စီးဆင်းနေမှရမယ်။ မြစ်ရေဟာ နောက်ဆုံးမှာ ပန်းတိုင်ဖြစ်တဲ့ ပင်လယ်ထဲကို ရောက်သွားမှာပဲ။ လူအများစုဟာ ပန်းတိုင်လို့ ဆိုလိုက်တာနဲ့ ကျားကုတ်ကျားက တွယ်ကပ်တက်ရမယ့် အမြင့်မားဆုံး တောင်ကြီးလို့ ထင်ကြတယ်။ ဒါကြောင့် မျက်လုံးစုံမိုတ်ပြီး ပင်ပင်ပန်းပန်း ကြီးစားရန်ကန်ပြီး တက်ကြတယ်။ သူတို့ထဲက အချို့ဟာ တောင်ပေါ်ကိုရောက် သွားတော့ လက်မထောင်ပြီး အောင်မြင်မှုရဖို့ ခက်ခက်ခဲခဲ

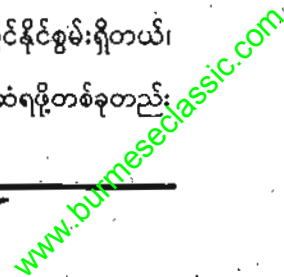
ရန်ကန်ကြီးစားရတယ်။ ပင်ပင်ပန်းပန်း အလုပ်လုပ်ရတယ် လို့ ကြွေးကြော်တော့တာပဲ။ အလုပ်ပင်ပင်ပန်းပန်းလုပ်တာ ကို ဂုဏ်တစ်ခုလို့ ကြွားကြတယ်။”

ဟု ပြောလေရာ ကျွန်ုပ်က နာရာဆင်း၏စကားကို နားထောင်၍ ခေါင်းခါယမ်းကာ ...

“လောကမှာ ပေါ့ပေါ့နေ ပေါ့ပေါ့စားရယ်လို့ ဆိုလိုတာ လား။”

ဟု ပြောလိုက်ရာ နာရာဆင်းက ...

“ပေါ့ပေါ့နေ ပေါ့ပေါ့စားပြီး အောင်မြင်မှုတွေရနေရင် တော့ အကောင်းဆုံးပေါ့ကွာ။ လူတွေဟာ စက်ရုပ်တစ်ရပ် လို့ ငါကတစ်နေ့ကို (၁၆)နာရီ အလုပ်လုပ်တယ်လို့ ကြွေးကြော်ကြတယ်။ သူ့မှာ လူသားတစ်ယောက်ရဲ့ ဖြစ် တည်မှုတွေ မရှိတော့ဘူးဆိုတာ နားမလည်တော့ဘူး။ လူ မှာ အသိဉာဏ်ရှိတယ်။ တွေးခေါ်မျှော်မြင်နိုင်စွမ်းရှိတယ်။ လူဟာ နွားတစ်ကောင် မဟုတ်ဘူး။ ဝိုက်ဆံရဖို့တစ်ခုတည်း။”

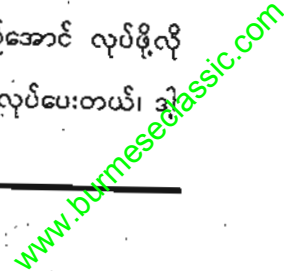

နဲ့ လူသားတစ်ယောက်ရဲ့ ဖြစ်တည်မှုတွေကို စွန့်လွှတ်ပစ်ရတဲ့လူတွေရှိတယ်။ အသိဉာဏ်မဲ့တဲ့ လူတွေအတွက်တော့ ငွေဟာ မရပ်မနား ဆွဲဆောင်နေတဲ့အရာပဲ။ လောဘာဆိုတာ သတ်လို့မရဘူးဆိုတာ လူတိုင်းနားလည်ပေမယ့် မလိုက်နာနိုင်တာ အသိဉာဏ်မဲ့လို့ပဲ။ လူဟာ နွားတစ်ကောင်ကို လယ်ကွင်းထဲမှာ တစ်နေကုန် ထွန်ယက်နေစရာမလိုဘူး။ အောင်မြင်မှုတွေကို အလွယ်တကူ ရနိုင်တဲ့ နည်းလမ်းတွေ ရှိတယ်။ ပင်ပင်ပန်းပန်း အားစိုက်ကြီးပမ်းရင် စစ်မှန်တဲ့ အောင်မြင်မှုကို မရနိုင်ဘူး။ ငါတို့လူမျိုးတွေရဲ့ ယောဂကျင့်စဉ်မှာဆိုရင် ယောဂရဲ့ ကျင့်စဉ်တစ်ခုကို ဘယ်တော့မှ ပြင်းပြင်းထန်ထန်နဲ့ အားစိုက်ထုတ်ပြီး မကျင့်နိုင်ဘူး။ ဘဲလေးပညာရှင်တွေဟာ ဘဲလေးအကနဲ့ ပတ်သက်လို့ အားစိုက်လုပ်ခြင်းထက် မိမိကိုယ်မိမိ ဟန်ချက်ညီညီ ထိန်းချုပ်ခြင်းက ပိုအရေးကြီးတယ်လို့ ဆိုကြတယ်။ တကယ်တော့ စစ်မှန်တဲ့အောင်မြင်ခြင်းဆိုတာ အားစိုက်ထုတ်ခြင်း မဟုတ်

ဘူး။ ဒီအကြောင်းတွေကို တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန်မှာ မင်းနားလည်မှာပါ။ နားမလည်သေးမီမှာ ပင်ပန်းဆင်းရဲ ခံလိုက်ပေးဦးတော့”

ဟု ပြောလိုက်လေတော့၏။ ကျွန်ုပ်သည် နာရာဆင်းနှင့် နေထိုင်ရင်း နာရီများအကြောင်းကို များစွာစိတ်ဝင်စားခဲ့လေ၏။ နာရီတစ်လုံး၏ တိကျမှန်ကန်သော အချိန်၊ မှန်ကန်စေရန် အလုပ်လုပ်ပုံကို နာရာဆင်းက ...

“နာရီတစ်လုံးရဲ့ အလုပ်လုပ်ပုံက အင်မတန်စိတ်ဝင်စားဖို့ ကောင်းတယ်ကွ။ နာရီရဲ့အတွင်းမှာ စီမံပြုလုပ်ထားပုံဟာ အလွန်ရှုပ်ထွေးပေမယ့် အခြေခံသဘောတရားဟာ အတူတူပါပဲကွာ။ နာရီမှာ ပထမဦးဆုံး လိုအပ်တာက အားတစ်ခုလိုတယ်။ လိုအပ်တဲ့အားကို အောက်ကိုဆွဲချပေးတဲ့ အလေးချိန်တစ်ခုက ပေးတယ်။ ဘီးတွေကို မြန်မြန်လည်း မလည်အောင်၊ နှေးနှေးလည်း မလည်အောင် လုပ်ဖို့လိုတယ်။ ဒီလိုလုပ်ဖို့အတွက် ချိန်သီးက လုပ်ပေးတယ်။

အပြင်နာရီမှာ ခွေးသွားစိပ်ပါတဲ့ ဘီးအလေးတွေရှိတယ်။ ဒီဘီးကလေးတွေဟာ ချိန်သီးဆွဲတဲ့အခါ လည်ပတ်ကြတယ်။ ခွေးသွားစိပ်လေးတွေရဲ့ အရွယ်အစား တစ်ခုနဲ့တစ်ခုမတူဘူး။ နှေးနှေးလည်ရတဲ့ ခွေးသွားစိပ်ရှိသလို မြန်မြန်လည်ရတဲ့ ခွေးသွားစိပ်လည်းရှိတယ်။ နာရီ၊ မိနစ်၊ စက္ကန့်တွေဟာ တစ်ခုနဲ့တစ်ခု လည်ပုံခြင်း မတူကြဘူး။”

ဟု ပြောလေရာ ကျွန်ုပ်သည် နာရာဆင်း၏စကားကို စိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင်၏။

“နာရီကြီးအကြောင်းသိရင် နာရီငယ်လေးတွေအကြောင်း သိဖို့မခက်ခဲတော့ပါဘူး။ နာရီကြီးမှာ ချိန်သီးကို အားအပြုယူတယ်။ နာရီငယ်လေးတွေမှာ ချိန်သီးမရှိပေမယ့် သံပတ်ထည့်ပေးထားတယ်။ သံပတ်ရဲ့တွန်းလာတဲ့အားနဲ့ ခွေးသွားစိပ်ဘီးတွေကို လည်စေနိုင်တယ်။ နောက်ပြီးတော့ နာရီငယ်လေးတွေမှာ အချိန်ကို တိကျမှန်ကန်အောင် ထိန်းနိုင်အတွက် ဆံခြည်တပ်ဘီးလေးတွေ ထည့်ပေးထားတယ်။”

နာရီငယ်လေးတွေကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်ရင် သံပတ်နဲ့ဆံခြည်တပ်ဘီးကလေးတွေကို အလွယ်တကူ တွေ့နိုင်တယ်။”

ဟု ပြောပြလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် နာရာဆင်းထံမှ နာရီနှင့် ပတ်သက်သော အတတ်ပညာများကို သင်ကြားရင်း စီလူလာထောင်ထဲ၌ အချိန်များ ကုန်လွန်စေခဲ့၏။ နာရာဆင်းသည် ကျွန်ုပ်အား နာရီများအကြောင်း သင်ပြပေးရင်း အခြားသော ဗဟုသုတများကိုလည်း သင်ပြပေးလေ၏။ နာရာဆင်းက ...

“ပြင်သစ်နိုင်ငံမှာ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်း(၆၀၀)နည်းပါးက တည်ဆောက်ခဲ့တဲ့ နာရီကြီးရှိတယ်။ ဒီနာရီကြီးဟာ အချိန်နာရီတွင်မကဘူး နေ့၊လ၊ရက်တွေကိုလည်း သိရှိနိုင်တယ်။ နေ့၊လ၊ရက်တွေရဲ့ တည်နေရာတွေကိုလည်း ဖော်ပြပေးသေးတယ်။ ဒါ့အပြင် နေကြတ်၊ လကြတ်မယ့် အချိန်တွေကိုလည်း ကြိုတင်ပြီး သိမြင်နိုင်တယ်။ နယူးယောက်မြို့မှာရှိတဲ့ ဧကလဂိတ် ဆိုတဲ့ နာရီကြီးရဲ့လက်တံဟာ ၃၇ ပေ ရှည်လျားတယ်ကွ။”

၍ ...

“နာရီတွေကို ဘယ်ခေတ်လောက်က စပြီးပေါ်ခဲ့တာလဲ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ နာရာဆင်းက မျက်မှောင်ကြုတ်

၍ ...

“နေမင်းကြီးဟာ ကမ္ဘာဦးအစကတည်းက အချိန်ကိုပိုင်ခြားသတ်မှတ်နိုင်တဲ့အတွက် လူတို့အတွက် ပထမဆုံးနာရီက နေမင်းကြီးလို့ ပြောလို့ရတာပေါ့ကွာ၊ နာရီမပေါ်မီက နေနာရီ၊ ရေနာရီ၊ သဲနာရီတွေလည်း ပေါ်ပေါက်ဖူးတယ်။ နာရီအစကတော့ အလယ်ခေတ်လောက်မှာလို့ ပြောလို့ရတယ်ကွ၊ အလယ်ခေတ်က ခရိယာန်ဘုရားရှိခိုးကျောင်းတွေမှာ ဘုရားဝတ်ပြုဖို့ နှိုးဆော်တဲ့ ခေါင်းလောင်းတီးစင်တွေ ရှိနေပြီကွ၊ အဲဒီတုန်းက ခေါင်းလောင်းတီးစင်ဟာ နာရီမဟုတ်သေးဘူး၊ အချိန်ကိုညွှန်ပြတဲ့ လက်တံလည်း

မရှိဘူး၊ နာရီခိုင်ခွက်လည်း မရှိဘူးကွ၊ ဘုရားရှိခိုးမယ့် အချိန်မှာ ခေါင်းလောင်းတီးတာပဲ ရှိသေးတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အလယ်ခေတ်ဘုရားရှိခိုးကျောင်းတွေရဲ့ ခေါင်းလောင်းတီးစင်တွေဟာ နာရီတွေရဲ့အစပဲကွ၊ ချိန်သီးပါတဲ့ နာရီတွေကို တီထွင်ခဲ့တာက နာမည်ကျော် သိပ္ပံပညာရှင်ကြီး ဂယ်လီလေဘိုပဲ၊ ဂယ်လီလေဘိုဟာ ဘုရားကျောင်းမှာ လေတိုက်လို့ လွှဲနေတဲ့ မီးအိမ်တွေကိုကြည့်ပြီး ချိန်သီးလုပ်ဖို့ စိတ်ကူးရခဲ့တယ်၊ ဂယ်လီလေဘိုဟာ ချိန်သီးရဲ့နိယာမတစ်ခုကို စတွေ့တယ်၊ ချိန်သီးတစ်ခုဟာ စပြီးလွှဲတဲ့အချိန်နဲ့ ပြန်ရောက်မယ့်အချိန်ဟာ အစဉ်ထာဝရ အတူတူဖြစ်နေတယ်၊ ဒီအချိန်ကစပြီးတော့ ချိန်သီးပါတဲ့ နာရီတွေပေါ်ပေါက်လာတယ်၊ နာရီဟာ လူသားတွေရဲ့အကျိုးကို ပြုနိုင်သလို၊ လူသားတွေကို အချိန်နာရီရဲ့ ကျေးကျွန်ဖြစ်အောင်လည်း ခိုင်းစေနိုင်ခဲ့တယ်”

ဟု ပြောလေတော့၏။ ကျွန်ုပ်သည် နာရာဆင်းထံ၌ နာရီများကို တပ်ဆင်သည့်အလုပ်ကို လုပ်ကိုင်ရင်း ဦးရွှေကောင်း နှင့် အားလပ်သည့်အချိန်တိုင်း သွားတွေ့လေ၏။

တစ်နေ့ ဦးရွှေကောင်းက မြွေသားဟင်းချက်ထား သည်ဟု ဖိတ်ခေါ်သဖြင့် ၎င်းထံသို့ သွားရောက်ခဲ့လေ၏။ ဦးရွှေ ကောင်း ကျွေးမွေးသော ထမင်းကို စားသောက်ရင်း ၎င်းက ...

“မင်းမှာ စွန့်လွှတ်ရဲတဲ့သတ္တိ ရှိတယ်လို့ ငါ ထင်တယ်။ ဒါကြောင့် ထောင်မှူးကြီး မက်ကောလင်းရဲ့ ယုတ်မာရိုင်း ပြမှုတစ်ခုကို ဒီနေ့ညနေ သက်သေပြမယ်။ ငါ့ဆီကိုရောက် အောင်လာခဲ့ပါ”

ဟု ပြောလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ဦးရွှေကောင်း၏စကား ကို စိတ်ဝင်စားသဖြင့် ညနေစောင်းသောအခါ နာရာဆင်းကို ခွင့်တောင်းပြီး လက်သမားရုံဘက်သို့ ထွက်ခဲ့လေ၏။

ဦးရွှေကောင်းသည် ကျွန်ုပ်အား ယာခင်းတစ်နေရာသို့ ခေါ်ဆောင်သွားပြီး ရိက္ခာများထားရှိသော အဆောင်၏အမိုး ထုပ်တန်းကို တွယ်တက်စေ၏။

ကျွန်ုပ်နှင့် ဦးရွှေကောင်း အမိုးထုပ်တန်းပေါ်သို့ ရောက်အခါ ဦးရွှေကောင်းက ...

“ငါတို့ ဒီကနေ့ကြည့်ရင် ခွေးသူခိုးကြီး မက်ကောလင်းရဲ့ အိမ်တံခါးဝကို မြင်ရတယ်ကွ၊ ကြည့်လိုက်စမ်း”

ဟု ဆိုလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်သည် ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ မက် ကောလင်း၏အိမ်ကို လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်ရာ နေအိမ်ခြံတံခါးဝ ပန်းခြံ၊ တင်းနစ်ကွင်းနှင့် အစောင့်ပုလိပ်ရုံးကလေးကို မြင်တွေ့ ရလေ၏။

ဦးရွှေကောင်းက မက်ကောလင်းအိမ်ကို ခဏကြာ အောင်ကြည့်၍ ...

“ငွေသိုက် ဟိုမှာကြည့်စမ်း၊ ဘယ်သူ့ကိုတွေ့သလဲ”

ဟု ပြောလေရာ ကျွန်ုပ်သည် မက်ကောလင်း၏ ခြံသို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်ပြန်၏။ ထိုအခါ ခြံတံခါးဝ၌ ရထားလုံး တစ်စီး ထိုးရပ်လာပြီး ရထားလုံးပေါ်မှ ချောမောလှပသော မိန်းမပျိုတစ်ဦး ဆင်းလာလေ၏။

ထိုမိန်းမပျိုကို ထောင်မှူးကြီး၏ အစောင့်ပုလိပ်က
မက်ကောလင်း၏ အိမ်ကြီးထဲသို့ ခေါ်ဆောင်သွားလေ၏။ ကျွန်ုပ်
က မိန်းမပျိုကိုကြည့်၍ ...

“ဘယ်သူလဲဗျ”

ဟု မေးမြန်လိုက်ရာ ဦးရွှေကောင်းက ...

“အဘာဒင်ဈေးထဲမှာ သစ်သီးရောင်းတဲ့ မိန်းကလေးကွ၊
အင်မတန် ဣန္ဒြေသိက္ခာရှိတဲ့ မိန်းကလေးပါကွာ၊ ဒါပေမဲ့
မက်ကောလင်းနဲ့ လျှို့ဝှက်ပြီး တွေ့ဆုံဖို့ ရောက်လာတာကွ”

ကျွန်ုပ်က နားမလည်ဟန်ဖြင့် ...

“ဒီမိန်းကလေးက ဘာဖြစ်လို့ မက်ကောလင်းအိမ်ကို
လျှို့ဝှက်ပြီး သွားရတာလဲ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ထိုအခါ ဦးရွှေကောင်းက ...

“လွန်ခဲ့တဲ့လက မိန်းကလေးရဲ့အစ်ကိုဟာ မက်ကောလင်း
ရဲ့တပည့်တွေနဲ့ ရန်ဖြစ်လို့ ဖမ်းချုပ်ခံထားရတယ်၊ မက်
ကောလင်းတပည့်တွေ မတရားလုပ်လွန်းလို့ မိန်းကလေးရဲ့

အစ်ကိုက ပြန်ခုခံရင်း လက်လွန်သွားတာပဲ၊ မက်ကောလင်း
ရဲ့တပည့်ဟာ ဆေးရုံမှာ အတွင်းဒဏ်ရာတွေကို တော်တော်
ကုယူရတယ်၊ ဒါကို အခွင့်ကောင်းယူပြီး သူ့အစ်ကို
လွတ်မြောက်ချင်ရင် မက်ကောလင်းနဲ့ ကိုယ်တိုင်တွေ့ပြီး
တောင်းပန်ရမယ်လို့ ဇာတ်လမ်းထွင်လိုက်တာပဲ၊ ဒါဆိုရင်
မင်း သဘောပေါက်ပြီပေါ့”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်သည် မိန်းမပျိုအတွက်
ရင်လေးသွားပြီး ...

“မက်ကောလင်းလို လူမျိုးဆီမှာ တောင်းပန်လို့ မရဘူးဆို
တာ မိန်းကလေး မသိဘူးလားဗျာ၊ ဒီမိန်းကလေး ရေတိမ်
နစ်တော့မှာပဲ၊ ကျုပ်တို့ အကူအညီပေးလို့ မရဘူးလား”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ဦးရွှေကောင်းက သက်ပြင်းချ

၍ ...

“သတ္တဝါတစ်ခု ကံတစ်ခုလို့ သဘောထားလိုက်ပါကွာ၊
ငါတို့မှာ မြေလျှိုးမိုးပျံနိုင်တဲ့ အစွမ်းရှိရင်တောင် သူ့ကို

မကျညီနိုင်ဘူးကွ၊ ဒါပေမဲ့ ထောင်မှူးကြီး မက်ကောလင်း

ရဲ့ခြံကို အနီးကပ် ကြည့်ရှုနိုင်တဲ့နည်းတော့ ရှိတယ်”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်က မျက်မှောင်ကြုတ်၍ ...

“ဘယ်လိုနည်းလဲဗျ၊ ပြောပါဦး”

ဟု မေးမြန်းလိုက်ရာ ဦးရွှေသောင်းက ...

“ငါ့နောက်က လိုက်ခဲ့ပေတော့”

ဟု ဆိုပြီး ကျွန်ုပ်တို့ ရောက်ရှိနေသော ရိက္ခာရုံ၏ ထုပ်တန်းမှ သွပ်တစ်ချပ်ကို အသာအယာ ခွာထုတ်လိုက်၏။

ဦးရွှေကောင်းသည် ထိုသွပ်ပြားကို ယခင်ကပင် အကြိမ်ကြိမ်ခွာထားပြီး ဖြစ်ပုံရ၏။

ဦးရွှေကောင်းသည် သွပ်ကိုခွာ၍ ခေါင်မိုးပေါ်သို့ ခိုဆွဲတက်လိုက်၏။

ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦးသည် ခေါင်မိုးချိုင့်ခွက်ထဲသို့ ရောက်နေသဖြင့် တွားတွားသွားပြီး သွားနေလျှင် မည်သူမျှ မမြင်နိုင်ချေ။

ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦး အတန်ကြာအောင် သွားလာပြီးနောက် ဦးရွှေကောင်းက ရပ်လိုက်ပြီး လက်ဟန်ခြေဟန်ဖြင့် အနီးရှိသစ်ကိုင်းကို ခိုဆွဲ၍ ကူးသန်းရန် ညွှန်ပြ၏။

ထိုသစ်ကိုင်းမှ ခိုဆွဲပြီး ကူးသန်းသွားလျှင် မက်ကောလင်းအိမ် တံတိုင်းပေါ်သို့ ရောက်ရှိသွားနိုင်၏။ ဦးရွှေကောင်းသည် သစ်ကိုင်းမှခိုထွဲပြီး သစ်ပင်ကြီး၏ အမြင့်ပိုင်းသို့ တဖြည်းဖြည်း တက်သွားလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ဦးရွှေကောင်း အနောက်သို့ လိုက်သွားလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့ သစ်ပင်၏ အမြင့်ပိုင်းသို့ ရောက်သောအခါ ထောင်မှူးကြီးမက်ကောလင်း၏ အပေါ်ထပ် ပြတင်းပေါက်ကို မြင်တွေ့ရလေ၏။ ပြတင်းပေါက် ခန်းဆီးအနောက်မှ ...

“မလုပ်ပါနဲ့ရှင်၊ တောင်းပန်ပါတယ်”

ဟူသော အသံကို ကြားရလေ၏။

ကျွန်ုပ်နှင့် ဦးရွှေကောင်းသည် တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်လိုက်လေ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် မက်ကောလင်း၏ ပြတင်းပေါက် ခန်းဆီးသည် လေတိုက်သောကြောင့် လှုပ်ခါသွားလေ၏။

ခန်းဆီးနောက်က မြင်ကွင်းကိုကြည့်ပြီး ကျွန်ုပ်၏ မျက်လုံးများကို ယောင်ယမ်း၍ ပိတ်လိုက်မိ၏။

သနားဖွယ် မိန်းမပျိုသည် တဏှာရှူးကြီး မက်ကောလင်း၏အိပ်ခန်းထဲသို့ ရောက်နေပြီး မက်ကောလင်းက မိန်းမပျိုကို ခုတင်ပေါ်သို့တွန်းလှဲပြီး ဖက်ရမ်းနမ်းရှုံ့နေ၏။ ၎င်း၏လက်များကလည်း မိန်းမပျို၏ ကိုယ်ခန္ဓာအနှံ့ ပွတ်သပ်နေ၏။ ကြိုးစားနေလေ၏။

မိန်းမပျိုသည် အော်ဟစ်၍ ရုန်းကန်ရှာ၏။ ရေတိမ်နစ်ရှာတော့မည်။ ကျွန်ုပ်သည် မိန်းမပျိုကို မကူညီနိုင်၍ မချီတင်ကဲ ဖြစ်မိလေ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် ကျွန်ုပ်တို့ ရောက်ရှိနေသော သစ်ပင်အောက်ရှိ မက်ကောလင်း၏မြင်းစောင်းကို မြင်မိပြီး ခေါင်းထဲသို့ အကြိတ်တစ်ခု ရရှိသွားလေ၏။

ထို့ကြောင့် သစ်ပင်အောက်သို့ လျင်မြန်စွာဆင်း၍ မက်ကောလင်း၏ မြင်းစောင်းမှ မြင်းများကို ကြီးဖြေလွှတ်လိုက်ပြီး မြင်းစောင်းကို မီးရှို့လိုက်လေ၏။

ကျွန်ုပ်နှင့် ဦးရွှေကောင်းလည်း သစ်ကိုင်းမှတစ်ဆင့် ရိက္ခာရုံ ခေါင်မိုးပေါ်သို့ အလျင်အမြန်တက်ပြီး ရိက္ခာရုံထဲသို့ ပြန်လည်ဝင်ရောက်ခဲ့၏။

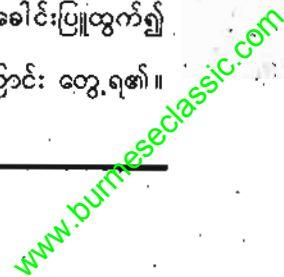
ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ယောက် ထုပ်တန်းပေါ်မှ ပြန်မဆင်း

မီ ...

“မီးပျို့ ... မီးလောင်နေပြီ”

ဆိုသော အသံကို ကြားရလေ၏။

ထောင်လှန် ခေါင်းလောင်းသံများ အဆက်မပြတ် ကြားရ၏။ ကျွန်ုပ်တို့သည် ထုပ်တန်းပေါ်မှနေ၍ ထောင်မှူးကြီးအိမ် ပြတင်းပေါက်ကို ကြည့်လိုက်ရာ မက်ကောလင်းသည် အဝတ်အစား ကပိုကရိုဖြင့် ပြတင်းပေါက်မှ ခေါင်းပြုထွက်၍ မီးငြိမ်းသတ်ရန် အော်ဟစ်ပြီး အမိန့်ပေးနေကြောင်း တွေ့ရ၏။

လူများရှုပ်ထွေးနေချိန်၌ မက်ကောလင်း၏အိမ်ကြီး
ထဲမှ မိန်းမပျိုလေးတစ်ယောက် ပြေးထွက်လာကြောင်း တွေ့ရ၏။
ဦးရွှေကောင်းက ကျွန်ုပ်ပရုံးကိုပုတ်၍ ...

“မင်းရဲ့ရည်ရွယ်ချက် အောင်မြင်တယ်ဟေ့၊ ကောင်မလေး
တော့ တဏှာရှူးကြီးလက်က လွတ်သွားပြီ”

ဟု ဝမ်းသာအားရ ပြောလေတော့၏။

ကျွန်ုပ်သည် တဏှာရှူးကြီး မက်ကောလင်း
လက်မှ မိန်းကလေး လွတ်မြောက်သွားသော်လည်း နောင်တွင်
ထိုမိန်းမပျိုကဲ့သို့ ဒုက္ခရောက်မည့်လူများကို စာနာမိသဖြင့် ...

“ဒီကောင်ကြီးရဲ့လုပ်ရပ်ကို အထက်လူကြီးတွေဆီကို
မပေါက်၊ပေါက်အောင် တိုင်လို့မရဘူးလား”

ဟု မေးမြန်းလိုက်ရာ ဦးရွှေကောင်းက ခေါင်းခါ
ယမ်း၏။

“မလွယ်ဘူးကွ၊ မျက်နှာဖြူအချင်းချင်း ဖေးမမှာသေချာ
တယ်၊ နောက်ပြီးတော့ တို့ဘက်မှာ သက်သေမရှိဘူးကွ”

ဟု ပြောလေ၏။ ကျွန်ုပ်က မျက်မှောင်ကြွတ်၍ ...
“ဒီလူကြီး အမျိုးကောင်းသမီးတွေကို စော်ကားဦးမှာ
သေချာတယ်၊ ဒီလောက် ယုတ်မာရိုင်းစိုင်းတဲ့လူကို သဘာဝ
တရားကြီးက အပြစ်ဒဏ်ခတ်ဖို့ သင့်တယ်ဗျာ”

ဟု ပြောလေရာ ဦးရွှေကောင်းက သက်ပြင်းချ၍...
“သူလို မျက်နှာဖြူ ထောင်မှူးကြီး တစ်ယောက်ကို ဘယ်
လိုသတ္တိခဲကဝင်ပြီး ဆုံးမရဲမှာလဲကွာ၊ ထောင်ထဲမှာပြဿနာ
တွေ အများကြီးပဲ”

ဟု ပြောလေ၏။ ကျွန်ုပ်က တစ်စုံတစ်ရာကို လေး
လေးနက်နက် ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီး ...

“ဒီလူကြီးကို ကျုပ် ဆုံးမမယ်ဗျာ၊ သူ့ဘာသာ ထောင်မှူး
ကြီးမကလို့ ကျွန်းမင်းကြီးဖြစ်ဖြစ် ဒီလောက်ယုတ်မာရိုင်း
စိုင်းတဲ့လူကြီးကို ဒီလောကမှာ အရှင်မထားဘူး”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဦးရွှေကောင်းက သဘောကျဟန်
ဖြင့် ရယ်မော၍ ...

“ဒီမှာ ငွေသိုက်၊ မင်းလို မခံချင်စိတ်နဲ့ ကြီးစားတဲ့သူတွေ အများကြီး တွေ့ဖူးပါတယ်ကွာ၊ ဒါပေမဲ့ သူတို့စကားတွေ ဟာ လေထဲမှာပဲ ပျောက်ကွယ်သွားတာ များပါတယ်”

ဟု မခံချင်အောင် ပြောလေရာ ကျွန်ုပ်က လက်သီးကို တင်းတင်းဆုပ်၍ ...

“ဒီမှာ ဦးရွှေကောင်း၊ ကျုပ် သေသေချာချာ ကတိပြုတယ်၊ မက်ကောလင်းကို ကောင်းကောင်းကြီး ဆုံးမပစ်ရမယ်၊ ဒီကောင်ကြီး ထမင်းဝအောင်သာ စားထားပေတော့”

ဟု ပြောလေ၏။ ဦးရွှေကောင်းက ရယ်မော၍ ...

“ဒီစကားကို လူကြားမှာ ယောင်လို့တောင် မပြောလိုက်နဲ့ နော်၊ မင်းအတွက် အန္တရာယ်တွေ အများကြီး ရောက်လာနိုင်တယ်၊ ကိုယ်က ဘာမှမလုပ်ဖြစ်ဘဲ အဖမ်းခံနေရမယ်၊ နှုတ်ကြောင့်သေဆိုတဲ့ စကားကို ကြားဖူးတယ် မဟုတ်လား”

ဟု ပြောပြန်ရာ ကျွန်ုပ်က ဦးရွှေကောင်းကိုကြည့်၍ ...

“ကျုပ် ယောက်ျားပါဗျ၊ ကတိပေးထားပြီးရင် ဘယ်တော့မှ ပြန်နောက်မဆုတ်ဘူး၊ မက်ကောလင်းကြီးကို ဘေးဒုက္ခ ရောက်အောင် လုပ်ကိုလုပ်မယ်ဗျာ”

ဟု ကြီးဝါးလိုက်လေ၏။

ကျွန်ုပ်၏စကားကြောင့် ဦးရွှေကောင်းက သဘောကျဟန်ဖြင့် ခေါင်းညိတ်၏။

“မက်ကောလင်းကို ပညာပေးဖို့ လူစွမ်းကောင်းတစ်ယောက် တော့ ပေါ်ပြီပေါ့ကွာ၊ ဒါနဲ့ ခွေးသူခိုးကြီးကို ဘယ်နည်းနဲ့ ပညာပေးမယ်လို့ ကြံစည်ထားသလဲ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ကျွန်ုပ်က ဦးရွှေကောင်း၏ အမေးကြောင့် ...

“ကျုပ်ရင်ထဲမှာ ဒီကောင်ကြီးကို ပညာပေးချင်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒီလိုအကြံအစည်မျိုးကို တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မကြံစည်ဖူးဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ပိပီရီရီနဲ့ လက်သည်မပေါ်အောင် သွေးအေးအေးနဲ့ ကြံချင်တယ်၊ ချက်ချင်းတော့ ဘယ်လိုကြံ

ရမလဲ မသိသေးဘူး၊ မက်ကောလင်းလို လူမျိုးကို မထိမဲ့ ထိမဲ့ သွားလုပ်ရင် အားလုံး ဒုက္ခရောက်ကုန်မယ်၊ ပီပီရီရီနဲ့ လက်စတုံး သုတ်သင်ပစ်မှဖြစ်မယ်၊ ကျုပ် ဒီကောင်ကြီးကို လုပ်ကြံမယ့်နည်းလမ်းတွေကို စဉ်းစားကြည့်ချင်သေးတယ်၊ အချိန်ပေးပြီး စဉ်းစားရင်တော့ အဖြေထွက်မှာ သေချာတယ်”

ဟု ပြောလေရာ ဦးရွှေကောင်းက သဘောကျဟန်ဖြင့် ရွှေသိုက်၏ ပခုံးကိုပုတ်၍ ...

“မင်းရဲ့စိတ်ကို စမ်းချင်လို့ မခံချင်အောင် လျှောက်ပြောနေတာကွ၊ မက်ကောလင်းကို လူလောကကြီးထဲက လက်စတုံး စီရင်ဖို့ ငါဆုံးဖြတ်တာ အကြိမ်ကြိမ် အခါခါပဲကွ၊ ဒါပေမဲ့ ငါ့မှာ အခွင့်အရေးမရဘူး ဖြစ်နေတယ်၊ မင်းရဲ့စိတ်က ငါ့ရဲ့စိတ်နဲ့ အတော်ဆင်တူတယ်၊ မကောင်းတာ လုပ်ရင်တော့ ချက်နှာဖြူထောင်မှူးကြီးလည်း ချမ်းသာပေးဘူး၊ သူ့အပြစ် သူခံရမှာပဲ၊ မက်ကောလင်းရေ အလှည့်

ကျရင် မခွဲစတမ်း၊ ဒီလူကြီးကို လုပ်ကြံမယ့်နည်းလမ်း တစ်ခုတော့ ပေါ်ပေါက်လာမှာပါ၊ ကျုပ်တို့ အချိန်ကိုစောင့်ရမယ်”

ဟု ပြောလေရာ ဦးရွှေကောင်းက သဘောကျဟန်ဖြင့် ရယ်မော၍ ...

“မက်ကောလင်းရေ ... မင်းအသက်ကို ဖက်နဲ့သာထုပ်ထားပေတော့၊ မင်းရဲ့သေမင်းတွေ ရောက်လာတော့မယ်၊ ခရစ်တော်ဆီမှာ အိပ်ပျော်ဖို့သာ ပြင်ထား”

ဟု ပြောဆိုလေရာ ကျွန်ုပ်လည်း ဦးရွှေကောင်းနှင့်အတူ ဝင်ရောက်၍ ရယ်မောလိုက်လေတော့၏။

ကျွန်ုပ်သည် ထိုအချိန်မှစ၍ နာရီများကို တပ်ဆင်နေသော်လည်း မက်ကောလင်းကို လုပ်ကြံနိုင်မည့် နည်းလမ်းကိုသာ အစဉ်သဖြင့် ရှာဖွေနေမိ၏။

ကျွန်ုပ်အကျဉ်းကျနေစဉ် မကြာခဏ သတိရနေသည်မှာ ဇနီးသည် မမိုးသူကိုဖြစ်၏။

မမိုးသူသည် မိမိ ကျွန်းမှလွတ်မြောက်မည့်ရက်ကို လက်ချိုး၍ ရေနေတော့မည်။

ယခုကဲ့သို့ ကျွန်းကထွက်ပြေးပြီး စိလူလာထောင်မှာ (၃)နှစ်ဆက်နေရခြင်းကို သိမည်မထင်ချေ။

ကျွန်ုပ်ပီစိတ်၌ စွန့်လွှတ်စွန့်စားချင်သော စိတ် ဓာတ်များ ကိန်းအောင်းနေလို့လားမသိ၊ ကျွန်ုပ်သည် အခြားသော အကျဉ်းသားများကဲ့သို့ ကျွန်း၌ အေးအေးလူလူနေ၍ လွတ်မည့် နေ့ကို ထိုင်စောင့်မနေချင်ပေ။

အက်ဒမန်ကျွန်းမှ တစ်နည်းနည်းဖြင့် စွန့်စားပြီး ထွက်ပြေးချင်နေသေး၏။

တစ်နေ့တွင် မက်ကောလင်း၏အိမ်ရှိ အလုပ်သမား တစ်ဦး ကျွန်ုပ်တို့ရှိရာသို့ ရောက်လာပြီး ...

“သခင်ကြီးက နာရီကျွမ်းကျင်တဲ့ လူငယ်တစ်ယောက် ခေါ်ခိုင်းလိုက်တယ်”

ဟု ပြောလေရာ နာရာဆင်းက ကျွန်ုပ်ကို လိုက်သွား ရန် ခွင့်ပြုလိုက်လေ၏။ ပြီးနောက် နာရာဆင်းက ...

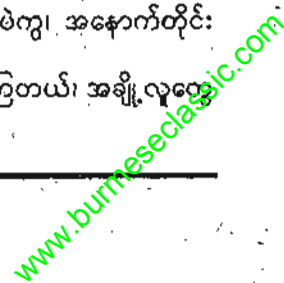
“ထောင်မှူးကြီးအိမ်ကိုရောက်ရင် နာရီပြတိုက်ထဲကို ရောက် နေသလို ခံစားရတယ်၊ တိုင်ကပ်နာရီ၊ စားပွဲတင်နာရီတွေ အများကြီးပဲကွ၊ ငါတောင် မမြင်ဘူးသေးတဲ့ နာရီတွေ လည်း ရှိတယ်”

ဟု ပြောလေရာ ကျွန်ုပ်က နာရာဆင်း၏စကား ကြောင့် အံ့ဩသွားပြီး ...

“ဟင် ... ဒီလူကြီးက ဘာကြောင့် နာရီတွေ ဒီလောက် အများကြီး ဝယ်ထားရတာလဲ”

ဟု မေးမြန်းလိုက်ရာ နာရာဆင်းက သက်ပြင်းချ ခြ် ...

“ဒါဟာ သူတို့လူမျိုးတွေရဲ့ စရိုက်ပဲကွ၊ အနောက်တိုင်း သားတွေဟာ ဝါသနာအမျိုးမျိုး ရှိကြတယ်၊ အချို့လူတွေ

ဆိုရင် သေနတ်ဝါသနာပါတယ်ဆိုပြီး သေနတ်တွေအများကြီး ဝယ်စုထားတယ်။ အချို့လည်း ဖောင်တိန်၊ နာရီ၊ တံဆိပ်ခေါင်း စသည်ဖြင့် ခုံနေတာပဲကွ။ တို့မြန်မာတွေနဲ့ တန်ဖိုးထားပုံချင်း ကွာတယ်။ မြန်မာတွေဟာ ပစ္စည်းအဟောင်းအဆွေးဆိုရင် စိတ်မဝင်စားဘူး။ မမြင်ဘူးတဲ့ အသစ်အဆန်းဆိုရင်တော့ စိတ်ဝင်စားကြတယ်။ ထောင်မှူးကြီးဆီမှာ ရှားပါးတဲ့နာရီတွေ ပြတိုက်ကြီးတစ်တိုက်လိုရှိတယ်။ သူ့နာရီတွေကို မကြာခဏ စစ်ဆေးပြီး ကြေးဆေးပေးရတယ်။ မင်း ငါ့ကိုယ်စား စစ်ဆေးပေးလိုက်ပါကွာ။ သေသေသပ်သပ် လုပ်ပေးနော်”

ဟု မှာကြားလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် လာရောက်ခေါ်ဆောင်သော ဘာယာနောက်သို့ လိုက်ခဲ့လေ၏။

ထောင်မှူးကြီးအိမ်သို့ ရောက်သောအခါ များပြားလှသော နာရီများကို အခန်းတစ်ခန်း၌ တွေ့ရ၏။

ကျွန်ုပ်သည် နာရီများကို တအံ့တဩ ကြည့်ရှုနေစဉ် ကျွန်ုပ်၏အနီးသို့ မက်ကောလင်း ရပ်လာပြီး ကျွန်ုပ်ကို အထင်မကြီးဟန်ဖြင့် ...

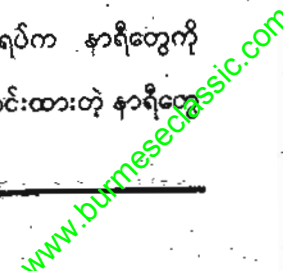
“နာရာဆင်းကိုယ်တိုင် ဘာလို့မလာတာလဲ၊ မောင်ရင်က နာရီတွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် တတ်မြောက်ရဲ့လား။”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ကျွန်ုပ်က ထောင်မှူးကြီးကို တြည့်၍ သက်မြင်းချလိုက်ပြီး ...

“နာရာဆင်း ကိုယ်တိုင် ကျွန်ုပ်ကို ယုံကြည်လို့ ထည့်ပေးလိုက်တာပါ။ ကျွန်တော့်ကို ယုံယုံကြည်ကြည်နဲ့ နာရီတွေ စစ်ဆေးခိုင်းနိုင်ပါတယ်”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါမှပင် မက်ကောလင်းက ...

“ကျွန်ုပ်ရဲ့ ဝါသနာက ကမ္ဘာအရပ်ရပ်က နာရီတွေကို စုဆောင်းတဲ့ ဝါသနာပဲ။ ကျုပ် စုဆောင်းထားတဲ့ နာရီတွေ

ထဲမှာ နှစ်တွေကြာလို့ စက်ရပ်နေတဲ့ နာရီတွေလည်းရှိ
တယ်၊ ကြေးဆေးရမယ့် နာရီတွေလည်း ရှိတယ်၊ မောင်
မင်း သေဆေးချာချာ စစ်ဆေးပြီး လုပ်သင့်တာကိုလုပ်ပါ၊
ဒါပေမဲ့ အရေးကြီးတာက နာရီတွေကို ကျုပ်အိမ်ပြင်ပ
ကို ယူခွင့်မပြုနိုင်ဘူး၊ နာရီပြင်စရာရှိရင် အိမ်မှာပဲ ပြင်ရ
မယ်”

ဟု မှာကြားလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် မက်ကောလင်း အိမ်၌ နာရီပြင်ရမည်
ဆိုသဖြင့် အလွန်ကျေနပ်သွားလေ၏။

ထိုသို့ နာရီများပြင်ရင်း အခါအခွင့်သင့်လျှင် မက်
ကောလင်းကို လုပ်ကြံနိုင်၏။ သို့သော် မက်ကောလင်းကို လုပ်
ကြံသူသည် ကျွန်ုပ်ပင်ဖြစ်မည်ဟု မည်သူမဆို ဆက်စပ်တွေ့ယူ
နိုင်၍ ကျွန်ုပ်သည် လူယုတ်မာကြီး မက်ကောလင်းကို မည်သူမျှ
မရိပ်မိဘဲ ပီပီရီရီ လုပ်ကြံချင်၏။

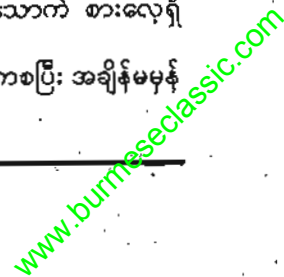
ထိုအခွင့်အရေးမျိုးကို စောင့်စားရပေတော့မည်။

ဤသို့ဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် မက်ကောလင်း၏ မြောက်
မြားစွာသော နာရီများကို တစ်လုံးပြီးတစ်လုံး စစ်ဆေးရန် ပြုပြင်
သင့်သည်ကို ပြုပြင်ပေးရလေ၏။

မက်ကောလင်းသည် သူ၏နာရီများကို ကျွန်ုပ်
ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် ပြင်ဆင်နိုင်ကြောင်း သိသွားပြီး နောက်ရက်
များ၌ ကျွန်ုပ်ရှိရာသို့ လာရောက်ကြည့်ရှုခြင်း မပြုတော့ချေ။

ကျွန်ုပ်သည် မက်ကောလင်း၏ နာရီများကို (၇)ရက်
တိတိ ကြည့်ရှုပြီးသောအခါ လွန်စွာလှပသော တိုင်ကပ်နာရီကြီး
တစ်လုံးသာ ပြုပြင်ရန် ကျန်တော့၏။ ထိုအခါ မက်ကောလင်းသည်
ကျွန်ုပ်၏နာရီများကို လာရောက်စစ်ဆေးပြီး ...

“ဒီနာရီဟာ ကျုပ် တန်ဖိုးအထားဆုံး နာရီပဲ၊ ဒီနာရီကို
ကျုပ်ရဲ့ထမင်းစား စားပွဲရှေ့မှာ ချိတ်ဆွဲထားတယ်၊ ကျုပ်
ဟာ ဒီနာရီကြီးကိုကြည့်ပြီး အစားအသောက် စားလေ့ရှိ
တယ်၊ ဒီနာရီဟာ လွန်ခဲ့တဲ့ လလောက်ကစပြီး အချိန်မမှန်

တော့ဘဲ မကြာခဏ ရုပ်ရပ်နေတယ်၊ မောင်မင်း ကြီးစား
ပြီး အကောင်းဆုံး ပြင်ပေးပါ”

ဟု ပြောလေ၏။ မက်ကောလင်း၏ နာရီသည်
ဆွစ်ဇာလန်နိုင်ငံလုပ်ဖြစ်ပြီး အလွန်လှပသော အိမ်ရှည်အမျိုးအစား
ဖြစ်၏။

ထိုနာရီကြီး၏ ရှေ့ လေးထောင့်အပေါက်လေးတစ်
ပေါက်ရှိပြီး ထိုအပေါ်မှ ငှက်ရုပ်ကလေးထွက်လာပြီး တစ်နာရီ
ရှိလျှင် ငှက်ရုပ်က တစ်ချက်အော်မြည်၍၊ နှစ်နာရီ သုံးနာရီ
စသည်ဖြင့်လည်း ပြောင်းလဲအော်မြည်ကြောင်း သိရ၏။

ကျွန်ုပ်သည် နာရီဝါသနာအိုးတစ်ယောက် ဖြစ်နေ
လေရာ ထောင်မှူးကြီး၏ နာရီကြီးကို စိတ်တိုင်းကျ ကြည့်ရှုစစ်
ဆေးလေ၏။

နာရီအတွင်းရှိ စက်များကို အဖွဲ့အစည်းအသွေး
ကောင်းသော သံမဏိဖြင့် ပြုလုပ်ထားကြောင်း တွေ့ရ၏။

ကျွန်ုပ်သည် နာရီကြီးတစ်ခုလုံးကိုဖြုတ်၍ အတွင်း
ရှိ စက်ကိရိယာများကို စစ်ဆေးကြည့်ရှုလေ၏။

နာရီကြီးသည် အလွန်ကြီးမားသဖြင့် နာရီအိမ်ကြီး
မှာလည်း ကြီးမားလှ၏။

ကျွန်ုပ်သည် မက်ကောလင်း၏ နာရီကြီးကို ကြည့်
ရှုရင်း လူယုတ်မာကြီးကို လုပ်ကြံမည့်နည်းလမ်းကို မမျှော်လင့်
ဘဲ သွားတွေ့လေ၏။

ထိုနည်းလမ်းကို တွေးမိပြီး မက်ကောလင်း၏
အိမ်ပြတင်းပေါက်မှ ခြံတွင်းကို ကြည့်ရှုလေရာ လုပ်ကြံမှုအောင်မြင်
နိုင်မည့် အနေအထားကို တွေ့ရ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ထိုနေ့တစ်နေ့လုံး ဆွစ်ဇာလန်နာရီ
ကြီးကို ပြုပြင်ခြင်း မရှိတော့ဘဲ လူယုတ်မာကြီးကို လုပ်ကြံနိုင်
မည့် နည်းလမ်းများကို စဉ်းစားနေလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ညနေ အိပ်ဆောင်သို့ ပြန်သောအခါ
ဦးရွှေကောင်းနှင့် သွားတွေ့၍ ...

“ဒီမှာ ဦးရွှေကောင်း။ မက်ကောလင်းကို ပီပီရီရီလုပ်ကြံ နိုင်မယ့် နည်းလမ်းကို ကျုပ်တွေ့ပြီဗျ”

ဟု ပြောလေရာ ဦးရွှေကောင်းက ကျွန်ုပ်ကို မျက်

မှောင်ကြုတ်ကြည့်၍ ...

“ဘယ်လိုနည်းလဲကွ၊ ပြောပါဦး”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။

ကျွန်ုပ်က ...

“သေနတ်တစ်လက်တော့ လိုတယ်ဗျ၊ သေနတ်တစ်လက် သာရရင် မက်ကောလင်းကြီး ခရစ်တော်ထံမှာ အိပ်ပျော် သွားပြီဗျာ”

ဟု ပြောလေရာ ဦးရွှေကောင်းက ...

“ဟေ့ကောင် ... မင်း တကယ်ပြောတာလား၊ မက်ကော လင်း သေမယ်ဆိုရင် သေနတ်တစ်လက်ကို မရ၊ ရအောင် ရှာပြီး ငါ ထောင်ထဲသွင်းပေးမယ်၊ တစ်ကျွန်းမှာ ပိုက်ဆံ သာရှိရင် ဘာမဆိုဖြစ်တယ်ကွ၊ အဓိကက ပိုက်ဆံနဲ့အဆက်

အသွယ်ပဲ၊ ငါ့မှာ အဆက်အသွယ်ကောင်းကောင်းတွေ ရှိ တယ်၊ သူတို့ကို ပိုက်ဆံကောင်းကောင်းပေးပြီး သေနတ် မှာရင် မှာလိုရတယ်၊ ကဲ ... သေနတ်ရပြီဆိုရင် မင်းက ဘယ်လိုလုပ်မှာလဲ”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က စိတ်အားတက်

ကြွစွာဖြင့် ...

“ထောင်မှူးကြီး မက်ကောလင်းရဲ့ထမင်းစား စားပွဲအရှေ့ မှာ ပြတင်းပေါက်တစ်ပေါက်ရှိတယ်၊ ပြတင်းပေါက်နဲ့မလှမ်း မကမ်း ထောင်အပြင်ဘက်မှာ ပေါက်နေတဲ့ သရက်ပင်ကြီး တစ်ပင်ရှိတယ်၊ သရက်ကိုင်းက ထောင်အုတ်တံတိုင်းဘက် ကွေးကျနေတယ်ဗျ၊ အဲဒီသရက်ကိုင်းကြီး ရှိနေတာ မက် ကောလင်းကို ပီပီရီရီ လုပ်ကြံဖို့အတွက် အရေးအကြီးဆုံး အချက်ပဲ”

ဟု ပြောလေရာ ဦးရွှေကောင်းက မျက်မှောင်ကြုတ်

၍ ...

www.burmeseclassic.com

“ငါ သိပြီ၊ မင်းက သရက်ကိုင်းပေါ်ကနေ သေနတ်နဲ့ ပစ်မယ်ပေါ့၊ ဟုတ်လား၊ မဖြစ်နိုင်တာ မကြံစမ်းပါနဲ့ကွာ၊ သေနတ်သံ ဒိုင်းခနဲ ကြားတာနဲ့ ထောင်ဝါဒါတွေ အကုန်လုံး ရောက်လာလိမ့်မယ်၊ မင်း ဘယ်လိုမှ ပြေးမလွတ်ဘူး”

ဟု ပြောလေ၏။ ဦးရွှေကောင်း၏စကားကြောင့် ကျွန်ုပ်က ရယ်မော၍ ...

“ကိုယ်တိုင်မပစ်ပါဘူးဗျာ၊ လူငှားနဲ့ ပစ်ခိုင်းမှာပေါ့”

ဟု ပြောလိုက်၏။ ဦးရွှေကောင်းက ခေါင်းခါယမ်း၍ ...

“မဖြစ်နိုင်ပါဘူးကွာ၊ ဒီလိုကိစ္စမျိုးဟာ တတ်နိုင်သမျှ လူစိမ်းတွေမသိအောင် ကြံရတာကွ၊ အက်ဒမုန်ကျွန်းမှာ ဘယ်သူ့ကိုမှ မယုံရဘူးလို့ ငါကြောထားတယ်၊ မကုတ်လား၊ ဒီလူက သစ္စာမရှိလို့ ဖော်ထုတ်လိုက်ရင် မင်းနဲ့ငါ နှစ်ယောက်စလုံး ထောင်ထဲမှာ ကြီးဒဏ်ခံရလိမ့်မယ်”

ဟု ပြောပြန်၏။ ကျွန်ုပ်က ရယ်မော၍ ...

“ဒီလို သစ္စာမရှိတဲ့သူကို ကျုပ်က ဘယ်ငှားမလဲဗျာ၊ ကျုပ်ကို တန်ပြန်ထိမဲ့ အလုပ်ကို ကျုပ် လုပ်မလားဗျ”

ဟု ပြောလေရာ ဦးရွှေကောင်းက နားမလည်ဟန်ဖြင့် သက်ပြင်းချ၍ ...

“မင်းစကားတွေက ပဟေဠိလိုပါပဲကွာ၊ ဘယ်လိုစီစဉ်ထားလို့လဲ၊ ငါ့ကို ရှင်းပြပါဦး”

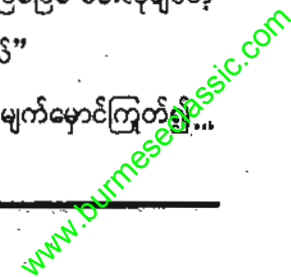
ဟု ပြောလေ၏။ ကျွန်ုပ်ကရယ်မော၍ ...

“ဒါတော့ သည်းခံဗျာ၊ ဒီကိစ္စကို လျှို့ဝှက်ထားလိုက်မယ်၊ အချိန်တန်ရင် ဦးရွှေကောင်း သိရမှာပါဗျာ၊ ဟဲ့ ဟဲ့ ... မပြီးခင် မြန်မာမမြင်စေနဲ့တဲ့၊ ဦးရွှေကောင်းကို အံ့ဩစေချင်လို့ပါ၊ ကျုပ်ကို ယုံကြည်တယ် မဟုတ်လား”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ဦးရွှေကောင်းက ခေါင်းညိတ်၍ ...

“မင်းကို ငါ ယုံပါတယ်ကွာ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မင်းလိုချင်တဲ့ သေနတ်ကို ငါ ရအောင်ယူပေးမယ်”

ဟု ပြောလေ၏။ ကျွန်ုပ်က မျက်မှောင်ကြုတ်၍ ...

“သေနတ်နဲ့အတူ အဲဒီသေနတ်က ပစ်ပြီးသား ယမ်းတောင့်
ခွဲတစ်ခုကိုလည်း လိုချင်တယ်”

ဟု ပြောလေရာ ဦးရွှေကောင်းက ခေါင်းညိတ်၍...

“ကျွန်းမှာ ပိုက်ဆံရှိရင် ဘာမဆိုဖြစ်တယ်၊ မင်းလိုချင်တဲ့
သေနတ်ကို သုံးရက်အတွင်း ငါ ရအောင်ယူပေးမယ်”

ဟု ပြောလေ၏။

ဦးရွှေကောင်း သေနတ်ရအောင် ကြိုးပမ်းနေချိန်၌
ကျွန်ုပ်သည် မက်ကောလင်း၏ နှာရီများကို အချိန်ဆွဲ၍ စစ်ဆေး
နေလေ၏။ နှာရီရွှေ မက်ကောလင်းသည် ကျွန်ုပ်က သူ၏နှာရီ
များကို ဂရုစိုက် ပြုပြင်ပေးသဖြင့် အလွန်သဘောကျနေလေ၏။

နောက်သုံးရက်ခန့် ကြာသောအခါ ဦးရွှေကောင်း
သည် အမှန်တကယ်ပင် ကျွန်ုပ် မှာယူထားသော သေနတ်ကို
ထောင်တွင်းသို့ သွင်းနိုင်လေ၏။ ဦးရွှေကောင်းသည် အဝတ်ဖြင့်
စည်းထားသောသေနတ်ကို ကျွန်ုပ်လက်သို့ အပ်လိုက်ရာ ကျွန်ုပ်
က ...

“ထောင်ထဲကို သေနတ်ရအောင် ဘယ်လိုသွင်းတာလဲ”

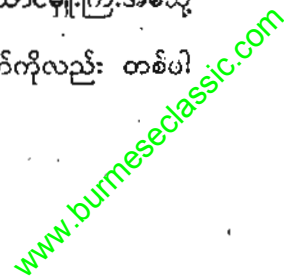
ဟု မေးမြန်းလေ၏။

ဦးရွှေကောင်းက သဘောကျဟန်ဖြင့် ရယ်မော၍...

“ထောင်ထဲမှာ ပိုက်ဆံရှိရင် ဘာမှမခက်ပါဘူး၊ ထောင်ထဲ
ကို ပဲကြီးပို့တဲ့လည်းရှိတယ်၊ ဒီသေနတ်ကို ပဲတွေအောက်
ကနေ ဖွက်ပြီးတော့ သွင်းခဲ့တာပဲ၊ သေနတ်ပို့တဲ့သူက
ကျွန်းပေါ်မှာ ငါးခြောက်ကုန်သည်တစ်ယောက်ကွ၊ သူက
ငါးခြောက်ကို ဟန်ပြရောင်းတယ်၊ အမှန်တကယ် ရောင်း
တဲ့ပစ္စည်းတွေက ဘိန်းနဲ့ ဆေးခြောက်တွေပဲ”

ဟု ပြောလေ၏။ ကျွန်ုပ်၏လက်ထဲသို့ သေနတ်
ရောက်လာသောအခါ ကျွန်ုပ်သည် သေနတ်ကို သေချာစွာဖွက်
ထားလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် နောက်တစ်နေ့ ထောင်မှူးကြီးအိမ်သို့
နာရီပြင်ရန် ရောက်သွားသောအခါ သေနတ်ကိုလည်း တစ်ပါး

တည်း ယူဆောင်သွားလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် နာရီများပြင်ဆင်သော အခန်းကို တံခါးပိတ်လိုက်ပြီး ယူဆောင်လာသော သေနတ်ဒင်ကို သံဖြတ်လွှဖြင့် ဖြတ်တောက်လေ၏။

ထို့နောက် မက်ကောလင်း၏ ရှေးယောင်းနာရီအိမ်ကြီးကိုဖွင့်ကာ သေနတ်ကို သေချာစွာထည့်သွင်းလေ၏။ နေ့တစ်ဝက်မျှ ပြင်ဆင်ပြီးသောအခါ မက်ကောလင်း၏ နာရီအိမ်ကြီးကို ပြန်လည်တပ်ဆင်လေ၏။

ထိုသို့တပ်ဆင်ပြီးနောက် ထောင်မှူးကြီး မက်ကောလင်း ရောက်ရှိလာသောအခါ ...

“ထောင်မှူးကြီးရဲ့ နာရီကြီးကို အကောင်းပကတိဖြစ်အောင် ပြင်ဆင်ပြီးပါပြီ ဒီအချိန်ကစပြီး နာရီကြီးကို အရင်လိုပဲ ပြန်ပြီး အသုံးပြုနိုင်ပါပြီ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ မက်ကောလင်း၏မျက်နှာ ဝင်းလက်သွားပြီး ...

“မောင်မင်း တော်တယ်၊ ဒီနာရီကြီးဟာ ဆွစ်ဇာလန်မှာ ဈေးကြီးမေးပြီး ဝယ်ထားတဲ့ နာရီကြီးပဲ။ ကျန်တဲ့နာရီတွေကိုလည်း လန်ဒန်ကဝယ်ပြီး စုဆောင်းထားခဲ့တယ်။ အိန္ဒိယကိုရောက်မှ ဝယ်ထားတဲ့ နာရီတွေလည်းရှိတယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျုပ်ရဲ့ရှေးယောင်းနာရီကြီးကို အကောင်းပကတိဖြစ်အောင် ပြုပြင်နိုင်တာ မောင်မင်းရဲ့နာရီပညာ ကျွမ်းကျင်မှုကြောင့်ပဲ”

ဟု ချီးမွမ်းလေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က မက်ကောလင်း၏ နာရီကြီးကို ထမင်းစားခန်း၌ ကိုယ်တိုင်ပင် တပ်ဆင်ပေးချင်ကြောင်း ပြောလေရာ မက်ကောလင်းက ...

“အိမ်မှာ ထောင်ဝါဒါတွေ ရှိပါတယ်၊ သူတို့ကို တပ်ဆင်လို့ ရပါတယ်”

ဟု ပြောလေရာ ကျွန်ုပ်က ...

“နာရီကြီးကို ပြင်ပြီးကာစ စိတ်မချလို့ ကိုယ်တိုင်တပ်ဆင်ခွင့်ပြုပါ။ ဝါဒါတွေဆင်ရင် ချိန်သီးနေရာလွဲသွားရင် နာရီရဲ့အချိန် မမှန်မှာစိုးလို့ပါ”

ဟု ပြောလေ၏။ ကျွန်ုပ်၏ တောင်းဆိုချက်ကြောင့် မက်ကောလင်းသည် ရှေ့ပောင်းနာရီကြီးကို သူ၏ ထမင်းစားခန်း၌ ကျုပ်ကိုယ်တိုင် ဆင်ခွင့်ပြုလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ထမင်းစားခန်းရှိ မက်ကောလင်း ထိုင်လေ့ရှိသော ထိုင်ခုံကြီး၏ ရှေ့တည့်တည့်၌ နာရီကြီးကို တိကျစွာချိန်တွယ်ထားလေ၏။

ပြီးနောက် မက်ကောလင်းရှိရာသို့သွား၍ ...

“နာရီပြင်ထားတာ မကြာသေးလို့ အသားမကျသေးဘူး နာရီကို ဘယ်သူမှ မကိုင်ဖို့ သတိပေးပါ”

ဟု နှာကြားလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် မက်ကောလင်းထံမှ ထွက်ခွာလာသော အချိန်၌ မက်ကောလင်း၏ မျက်နှာကို အသက်ရှင်လျက်နှင့် နောက်ဆုံးကြည့်ရှုလိုက်လေ၏။ ကျွန်ုပ်၏ အကြံအစည်သာ အောင်မြင်ခဲ့လျှင် လူလူချင်း ထောင်ထားညှာတာမှ ကင်းမဲ့စွာဖြင့် ရက်ရက်စက်စက် နှိပ်စက်သော လူယုတ်မာကြီးသည် မကြာမီအချိန်ပိုင်း အတွင်း ခရစ်တော်ထံတွင် အိပ်ပျော်ပေတော့မည်။

ကျွန်ုပ်သည် မက်ကောလင်းထံမှ ထွက်ခွာလာပြီး သောအခါ မက်ကောလင်း၏ ခြံအနီးရှိ သရက်ပင်ကြီးသို့သွားကာ သရက်ပင်ခြေရင်း၌ ယမ်းတောင့်ခွဲလေးတစ်ခုကို လူအများ မြင်သာအောင် ချထားလိုက်လေ၏။

ပြီးနောက် ကျွန်ုပ်၏ အကြံအစည်များ အောင်မြင်ပြီ

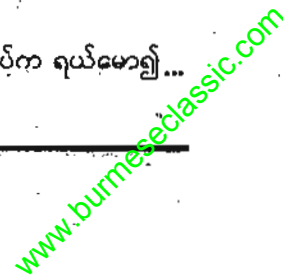
ဖြစ်သဖြင့် ဦးရွှေကောင်းနှင့် တွေ့သောအခါ ကျွန်ုပ်က လက်မ ထောင်၍ ...

“ဒီနေ့ည ခုနစ်နာရီနဲ့ ရှစ်နာရီကြားမှာ သေနတ်သံ နားထောင်ပေတော့၊ တဏှာရူးကြီး ငရဲပြည်ရောက်တော့မယ်”

ဟု ပြောလေရာ ဦးရွှေကောင်းက ...

“မောင်ရင် လုပ်တာတွေ ကျုပ် နားမလည်နိုင်တော့ဘူး။ မက်ကောလင်းကို ဘယ်သူလုပ်ကြံမှာလဲ၊ ပြဿနာတွေ ဖြစ်မှာ ကျုပ် စိုးရိမ်တယ်”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က ရယ်မော၍ ...

“ခဏလောက် သည်းခံပါ ဦးရွှေကောင်းရယ်၊ အများဆုံး
စောင့်ရလှ နောက်ထပ် နှစ်နာရီပါ၊ ပြီးရင် ကျုပ်ရှင်းပြပါ
မယ်”

ဟု ပြောလေ၏။

ညဉ့်သို့ရောက်သောအခါ ကျွန်ုပ်သည် ဖိုကြီး၌
ထမင်းကိုပင် သွားမယူနိုင်ဘဲ ရင်တထိတ်ထိတ်နှင့် ရှိနေလေ၏။

ညခုနှစ်နာရီ သံချောင်းခေါက်သံကို ကြားရ၏။ ကျွန်ုပ်၏နာရီ
ဆရာကြီး နာရာဆင်းက ...

“မောင်ငွေသိုက် ဒီနေ့ကြည့်ရတာ မျက်နှာမကောင်းပါလား၊
မက်ကောလင်းက ဆူပူလိုက်လို့လား။”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် မျက်နှာကို
ရွှင်ပျအောင် ပြင်လိုက်ပြီး ...

“မဆူပါဘူးဗျာ၊ ကျုပ် ညကအိပ်မပျော်လို့ ဒီနေ့ မအိ
မသာ ဖြစ်နေတာပါ၊ ညကတစ်ညလုံး မြန်မာပြည်မှာ
ကျန်နေတဲ့ ဇနီးအကြောင်းကို တွေးနေလို့ပါ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ နာရာဆင်းက သက်ပြင်းချ၍...

“ငါတို့ဘဝက ဒီအချိန်မှာ အရာရာကို မေ့ထားနိုင်မှ
တော်ရုံကျမယ်ကွ၊ ငါ့ဇနီး ငါ့သား ဘယ်လိုနေမလဲလို့
တွေးနေရင် အလကားပဲကွ၊ ထောင်ထဲမှာရှိနေတုန်း သူတို့
ကို ကိုယ် ဘာမှလုပ်မပေးနိုင်ဘူး၊ သတ္တဝါတစ်ခု ကံတစ်ခု
လို့ သဘောထားပါကွာ”

ဟု နှစ်သိမ့်လေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် နာရာဆင်း၏နှစ်
သိမ့်မှုကို နားမဝင်ဘဲ ထောင်ဘူးဝမှ နာရီသံချောင်းခေါက်သံကို
ဝင် နားဆင်နေမိလေ၏။

ည(၈)နာရီသံချောင်းခေါက်သံ မကြာမီ ထွက်ပေါ်
လာတော့မည်။

ထိုသံချောင်းခေါက်သံ ထွက်ပေါ်သည်နှင့် မက်ကော
လင်းကြီး ဘုရားသခင်ထံတွင် အိပ်ပျော်ပေတော့မည်။

ကျွန်ုပ်သည် စိတ်လှုပ်ရှားလွန်းသဖြင့် ထိုင်နေရမလို
ထနေရမလို ဖြစ်နေ၏။

ရင်ထဲတွင် ပူလောင်သယောင် ရှိသဖြင့် ရေတစ်ခွက် ပြီးတစ်ခွက်သောက်နေ၏။ ညစာထဲမင်းကိုတော့ မစားနိုင်တော့ ချေ။

ထိုအခိုက်မှာပင် ဘူးဝမှ နာရီသံချောင်းခေါက်သံ (၈)ချက်ကို တစ်ချက်ပြီးတစ်ချက် ကြားရလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် စိတ်လှုပ်ရှားလွန်းသဖြင့် မျက်မှောင် ကြုတ်ပြီး သေနတ်သံကို နားထောင်၏။

သို့သော် မည်သည့်သေနတ်သံကိုမျှ မကြားရသဖြင့် ကျွန်ုပ်၏တစ်ကိုယ်လုံး ချွေးများရွဲနှစ်နေ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် နာရာဆင်းသည် ကျွန်ုပ်၏အနီးသို့ ရောက်လာပြီး ...

“မောင်ငွေသိုက် ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ တစ်ကိုယ်လုံးချွေးတွေ ရွဲနှစ်နေတာပဲ၊ နေမကောင်းလို့လား။”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် နာရာဆင်းဘက် သို့လှည့်၍ မည်သို့ဖြေဆိုရမှန်းမသိ ဖြစ်နေစဉ် “ဒိုင်း ... ဒိုင်း။”

ဟူသော သေနတ်သံနှစ်ချက် ကြားရလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် သေနတ်သံကြောင့် မျက်လုံးပြူးပြီး လွန်စွာစိတ်လှုပ်ရှားသွား၏။

ကျွန်ုပ်၏ အကြံအစည်များ အောင်မြင်မှာ သေချာ နေလေပြီ။ သို့သော် ကံကြမ္မာကြောင့် တစ်စုံတစ်ခု လွဲသွားမှာစိုးရ၏။ သေနတ်သံနှစ်ချက်ကြောင့် ရုတ်တရက် ထောင်တစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွား၏။

ပြီးမှ ဟိုမှ သည်မှ အသံများ ဖြစ်ပေါ်လာ၏။ ထောင်လွန်သံချောင်းခေါက်သံကိုလည်း နေရာအစုံမှ ကြားရ၏။

နာရာဆင်းသည် ကျွန်ုပ်၏မျက်လုံးအစုံကို စူးစိုက် ကြည့်၍ ...

“ထောင်ထဲမှာ တစ်ခုခုတော့ ဖြစ်နေပြီ၊ ကျုပ်အထင် ဒီလိုဖြစ်မှာကို မောင်ငွေသိုက် ကြိုသိနေသလိုပဲ”

ဟု ပြောလေရာ ကျွန်ုပ်သည် ရင်ထိတ်သွားလေ၏။ ထို့ကြောင့် နာရာဆင်းကိုကြည့်၍ ...

“ကျုပ်မှာ အနာဂတ်ကို ကြိုသိနိုင်တဲ့ အသိဉာဏ် မရှိပါဘူးဗျာ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ နာရာဆင်းက သက်ပြင်းချ၍ “ကြိုတင်တွက်ဆနိုင်တဲ့ အသိဉာဏ်တော့ ရှိမယ်ထင်တယ်” ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအချိန်၌ ထောင်တစ်ခုလုံး ဆူညံသော သံချောင်းခေါက်သံနှင့် အော်ဟစ်သံများ ကြားရလေ၏။ ထောင်လှန်သံ ချောင်းခေါက်သံများ နေရာအနှံ့မှ ထွက်ပေါ်နေလေ၏။

ထောင်မှူးကြီးအိမ်သို့ ဟစ်အော်ပြေးလွှားနေသူများနှင့် ထောင်တစ်ခုလုံး မီးရောင်များထွန်းညှိကာ အစောင့်ပုလိပ်များ ဟိုသည်ပြေးလွှားနေခြင်းကိုထောက်၍ ကျွန်ုပ်၏ အကြံအစည်များ အောင်မြင်ပြီဟု ခံစားရလေ၏။

သို့သော် အတိအကျ အောင်မြင်ခြင်း ရှိမရှိ မသိနိုင်သေးချေ။

သေနတ်သံများကို ကြားရသောကြောင့် ထောင်အတွင်းရှိ အကျဉ်းသားအချို့က ...

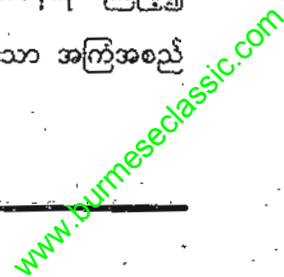
“သေနတ်နဲ့ ပစ်တယ်ဟေ့ ... ဝပ်ကြ ... ဝပ်ကြ”

ဟုဆိုလိုက်ရာ ထောင်တစ်ခုလုံး အထိတ်တလန့်နှင့် ကြမ်းပေါ်၌ ဝတ်ကြလေ၏။ ထောင်ပြင်ပတွင်လည်း ဆူဆူညံညံ အသံမျိုးစုံကို ကြားရသဖြင့် ဗိုဗလဲယားမြို့တစ်မြို့လုံးပင် ဆူညံပွက်နေကြောင်း သိရ၏။

မကြာမီ ထောင်အတွင်းသို့ ပုလိပ်များနှင့် ကျွန်းလုံခြုံရေးတပ်သားများ အပြေးအလွှား ဝင်ရောက်လာကာ အကျဉ်းသားများအား ကောင်းမွန်စွာ နေထိုင်ကြရန် အော်ဟစ်ပြီး အမိန့်ပေးလေ၏။

စီလူလာထောင်အတွင်းရှိ စလိုက်မီးကြီးများသည် ထောင်ပတ်ဝန်းကျင်အနှံ့ ဟိုသည်ထိုး၍နေ၏။ ဗိုဗလဲယားမြို့တစ်မြို့လုံး လုံခြုံရေးအဖွဲ့၏ စကားသံများ ဆူညံပွက်နေလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ထောင်၏အခြေအနေကို ကြည့်၍ သူယုတ်မာကြီး မက်ကောလင်းကို လုပ်ကြံသော အကြံအစည်အောင်မြင်ပြီဖြစ်ကြောင်း ရိပ်စားမိလိုက်၏။

ကျွန်းလုံခြုံရေးတပ်သားများသည် လက်နက်ကိုယ်စီ
ကိုင်၍ အကျဉ်းသားများကို ဟိန်းဟောက်နေလေ၏။ အကျဉ်း
သားများသည် အကြောင်းမဲ့ အသက်မဆုံးစေသောကြောင့် ငြိမ်
သက်စွာနေကြ၏။

ကျွန်းလုံခြုံရေးတပ်သားများ ပြန်သွားသောအခါ
ထောင်ပြာတာတစ်ယောက်မှတစ်ဆင့် လူယုတ်မာကြီး မက်ကော
လင်း သတင်းဆိုးကို ကြားရလေ၏။ ထောင်မှူးကြီးကို တစ်စုံ
တစ်ယောက်က သေနတ်ဖြင့် ပစ်ခတ်ပြီး လုပ်ကြံသွားကြောင်း၊
လုပ်ကြံသူကို ရှာဖွေဆဲဖြစ်ကြောင်း၊ ထောင်မှူးကြီးမှာ သေသည်
ရှင်သည်မသိဘဲ ဆေးရုံသို့ ပို့ဆောင်ရကြောင်း သိရသဖြင့်
ကျွန်ုပ်၏အကြံ အောင်ပြီဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်ရ၏။

ထိုညက ကျွန်ုပ်သည် မက်ကောလင်းကို ငရဲပြည်သို့
ပို့လိုက်သည့်အတွက် အိပ်မပျော်နိုင်ဘဲရှိ၏။ ကျွန်ုပ်၏ပယောဂ
ကြောင့် ထောင်မှူးကြီးတစ်ယောက် အသက်ဆုံးရချေပြီ။ သို့သော်
ထောင်မှူးကြီးသည် စီလူလာထောင်၏ ရာဇဝင်တွင် စာတင်မည့်
ငရဲသားကြီးဖြစ်၏။

မက်ကောလင်းကြောင့် အသက်ဆုံးရသူများ၊ နှိပ်
ကော်ညဉ်းပန်းမှုကြောင့် မသေရုံတစ်မည်ဖြစ်ကြသူများ၊ ၎င်းဖျက်
ဆီးလိုက်သောကြောင့် ဘဝပျက်ရသော အမျိုးကောင်းသမီးလေး
များသည် ကျွန်ုပ်၏လုပ်ရပ်ကို သဘောကျမှာ သေချာ၏။

မက်ကောလင်းကဲ့သို့ ထောင်သားများကို ငရဲသား
ဆွဲသို့ သဘောထားသော မျက်နှာဖြူထောင်အရာရှိကြီးများအား
စံနမူနာပေးလိုက်ခြင်းလည်းဖြစ်၏။ နောင်အခါ မက်ကောလင်း
ဆွဲသို့ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်အော ထောင်မှူးများ မပေါ်ပေါက်ပါ
အနဲ့ဟူ၍သာ ဆုတောင်းရလေ၏။

နောက်တစ်နေ့သို့ ရောက်သောအခါ ထောင်ဖွင့်ချိန်
သန်သည်တိုင် ထောင်ကိုမဖွင့်သေးဘဲ ပုလိပ်အရာရှိများ၊ စုံထောက်
များ ရောက်ရှိလာပြီး စုံထောက်များသည် ထောင်သားများအားလုံး
ကို အိမ်ဆောင်အတွင်းမှထုတ်၍ ထောင်တန်းလျားများကို အသေး
အိတ် ရှာဖွေလေ၏။

စုံထောက်များသည် ထောင်မှူးကြီးအိမ်သို့ သွား
အောက်စစ်ဆေးလေ၏။

စုံထောက်များသည် ထောင်မှူးကြီး သေဆုံးခြင်းနှင့် ပတ်သက်၍ ထောင်မှူးကြီးအိမ်၌ရှိသော ဘဏ္ဍာစိုး၊ ထမင်းချက် စသည့် အိမ်အလုပ်သမားများကို စစ်ဆေးလေ၏။ ထောင်မှူးကြီး၏ ဘဏ္ဍာစိုးကို စုံထောက်အရာရှိများက စစ်ဆေးသောအခါ ဘဏ္ဍာစိုးကြီးက ...

“ထောင်မှူးကြီးဟာ ည(၇)နာရီ၊ ဒါမှမဟုတ် ည(၈)နာရီ လောက်မှာ ညစာစားလေ့ရှိပါတယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့ညက ထောင်မှူးကြီး အလုပ်များတဲ့အတွက် ည(၇)နာရီမှာ ထမင်းမစားနိုင်ဘဲ ည(၈)နာရီထိုးကာနီးမှ စားဖြစ်တယ်။ ထောင်မှူးကြီး ညစာစားပြီး မကြာမီမှာပဲ သေနတ်သံနှစ်ချက် ဆင့်ကြားရတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ကျွန်တော်က အိမ်အောက်ထပ်မှာ သခင်ကြီးအတွက် ပန်းသီးတွေ စိပ်နေပါတယ်။ ကျန်တဲ့ ထမင်းချက်မိန်းမကြီးက မီးဖိုချောင်ထဲမှာ သခင်ကြီးအတွက် လိုအပ်တာတွေ စီမံပေးနေတယ်။ အဲဒီအချိန်တုန်းက သခင်ကြီးအနီးမှာ ဘယ်သူမှ မရှိပါဘူး။”

ဟု ပြောလေ၏။ စုံထောက်များသည် မက်အောလင်း သေဆုံးသွားသောထိုင်ခုံမှ ရှေ့တည့်တည့်တွင်ရှိသော ပြတင်းပေါက်ကိုကြည့်၍ စုံထောက်တစ်ဦးက ...

“ပြတင်းပေါက်အပြင်က လှမ်းပစ်တာ သေချာနေပြီ”

ဟု ဆိုကာ စုံထောက်များသည် ခြံဝင်းထဲသို့ဆင်း၍ စစ်ဆေးကြလေ၏။ အုတ်တံတိုင်းအနီး၌ ထိုးထွက်နေသော သရက်ကိုင်းကိုကြည့်၍ စုံထောက်တစ်ယောက်သည် အုတ်တံတိုင်းအပြင်သို့ထွက်၍ သရက်ပင်အောက်သို့ သွားရောက်ကြည့်ရှုကြ၏။

စုံထောက်များသည် သရက်ပင်အောက်၌ ယမ်းတောင်အခွံတစ်ခုကို တွေ့ရှိသဖြင့် ထောင်မှူးကြီးကို သရက်ကိုင်းပေါ်မှ လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်သွားသည်ဟု မှတ်ချက်ချလိုက်၏။

လူယုတ်မာကြီး မက်ကောလင်း သေဆုံးပြီး နောက် တစ်နေ့၌ ဦးရွှေကောင်းနှင့် တွေ့ဆုံ၏။ ဦးရွှေကောင်းက ကျွန်ုပ် ၏ပန်းကိုပုတ်၍ ...

“ငွေသိုက် ... မင်းရဲ့သတ္တိကို ချီးမွမ်းတယ်ကွာ၊ အကြံ ဉာဏ်လည်း သိပ်ကောင်းတယ်၊ အခုအချိန်ထိ ခွေးသူခိုး ကြီးကို မင်း ဘယ်လိုလုပ်ကြံလိုက်သလဲဆိုတာ ငါ တွေး လို့မရသေးဘူး၊ ထောင်ထဲက အကျဉ်းသားတွေ အားလုံးက တော့ ခွေးသူခိုးကြီးသေတော့ ဝမ်းသာလိုက်တာ မပြောနဲ့၊ ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲတောင် လုပ်ချင်ကြတယ်၊ မက်ကောလင်းကို လုပ်ကြံတာ ဘယ်သူလဲဆိုတာလည်း သိပ်သိချင်နေကြ တယ်၊ အကျဉ်းသားတွေအားလုံးက မင်းကို သူရဲကောင်း

တစ်ယောက်လို့ သတ်မှတ်လိုက်ကြပြီ၊ ဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက် ပြီး ပိပိရီရီ ရှိပါတယ်နော်”

ကျွန်ုပ်က ခေါင်းညိတ်၍ ...

“ဦးရွှေကောင်းကို ယမ်းတောင့်ခွံလေးတစ်ခု ဘာကြောင့် တောင်းတယ်ဆိုတာ သိပြီမဟုတ်လား၊ သရက်ပင်အောက် မှာ ကျုပ်ပစ်ထားတဲ့ ယမ်းတောင့်ခွံလေးကို ကြည့်ပြီး စုံထောက်တွေက သရက်ပင် သစ်ကိုင်းပေါ်က လုပ်ကြံ တယ်လို့ ယူဆသွားကြတယ်”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဦးရွှေကောင်းက စိတ်လှုပ်ရှား ဟန်ဖြင့် ...

“နေပါဦးကွာ၊ မက်ကောလင်းကို ဘယ်သူသတ်သွားတာ လဲ၊ မင်းကိုယ်တိုင် လုပ်တာတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ကျွန်ုပ်က သက်ပြင်းချ၍ ...

“ကျုပ်ကိုယ်တိုင် မသတ်ပါဘူးဗျာ၊ ကျုပ် ငှားထားတဲ့ လူက သတ်လိုက်တာပါ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဦးရွှေကောင်းက လက်ဖျစ်တီး

၍ ...

“ကျုပ်သိပြီ၊ မင်းငှားထားတာ မက်ကောလင်းရဲ့ ဘဏ္ဍာစိုး
မဟုတ်လား၊ ဒီလူတွေ ပါးစပ်မလုံရင် ခက်မယ်နော်”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က ...

“ဦးရွှေကောင်းကို အံ့ဩစေချင်တဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ကြောင့်
ပါ၊ တကယ်တော့ မက်ကောလင်းကို သတ်တဲ့တရားခံက
မယ်ကောလင်းရဲ့ ထမင်းစားခန်းက ငှက်ရုပ်ပါတဲ့ ရှေး
ဟောင်းနာရီကြီးဗျ”

ဟု ပြောလေရာ ဦးရွှေကောင်းက ကျွန်ုပ်ကို နား

မလည်ဟန်ဖြင့်ကြည့်၍ ...

“ငှက်ရုပ်ပါတဲ့နာရီက မက်ကောလင်းကို သတ်တယ်၊
ဟုတ်လား၊ ငါတော့ ခေါင်းရွပ်လာပြီ၊ သေသေချာချာရှင်း
ပါဦးကွာ”

ဟု ပြောလေ၏။

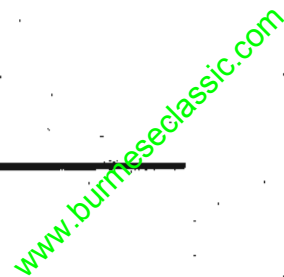
ကျွန်ုပ်က ဦးရွှေကောင်းကို ကြည့်၍ ...

“ကျုပ် နာရာဆင်ကြီးဆိုမှာ နာရီတွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး
နဲ့နဲ့စပ်စပ် လေ့လာကြည့်တာ သိပ်အကျိုးရှိသွားတယ်၊
မက်ကောလင်းရဲ့ နာရီတွေကို ပြုပြင်ပေးရင်းနဲ့ ထမင်းစား
ခန်းမှာ ချိတ်ဆွဲထားတဲ့ ရှေးဟောင်းနာရီကြီးကို ဆက်ပြီး
ပြုပြင်ရတယ်၊ မက်ကောလင်းဟာ ညစဉ် ရှေးဟောင်းနာရီ
ကြီးကိုကြည့်ပြီး (၇)နာရီ ဒါမှမဟုတ် (၈)နာရီမှာ ထမင်း
စားတယ်လို့ သိရတယ်၊ ဒီအချိန်မှာ မက်ကောလင်းကို
ဘယ်လိုလုပ်ကြံရမလဲဆိုတဲ့ နည်းလမ်း မတွေ့သေးပါဘူး၊
မက်ကောလင်းရဲ့ ရှေးဟောင်းနာရီကြီးကို ဖွင့်ကြည့်တော့
မှ ဒီကောင်ကြီးကို လုပ်ကြံနိုင်တဲ့နည်းလမ်း ရှိတယ်ဆိုတာ
သဘောပေါက်သွားတယ်”

ဟု ပြောလေရာ ဦးရွှေကောင်းက စိတ်ဝင်တစား

ဟန်ဖြင့် ...

“ဘယ်လို သဘောပေါက်တာလဲကွာ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။

ကျွန်ုပ်က ဦးရွှေကောင်းကိုကြည့်၍ လေသံတိုးတိုး

ဖြင့် ...

“နာရီကြီးအထဲက ခွေးသွားစိတ်တွေနဲ့ စက်ပစ္စည်းတွေ အားလုံးကို သံမဏိနဲ့ လုပ်ထားတယ်။ ဒီလိုနာရီမျိုးကို ကျုပ်ရဲ့ဆရာ နာရာဆင်းဆီမှာတောင် မတွေ့ဖူးဘူး။ နာရီ တစ်လုံးရဲ့ အစိတ်အပိုင်းတွေ ဘယ်လိုလုပ်တယ်ဆိုတာ ကျုပ် နားလည်တယ်။ နာရီမှာပါတဲ့ ငှက်ရုပ်လေးဟာ တစ်နာရီထိုးရင် ဒေါင်ခနဲမြည်ပြီး နာရီရှေ့က အပေါက် ထဲက ထွက်တယ်။ ငှက်ရုပ်ကလေးက အသံထွက်အောင် ကြေးမောင်းလေးကို တစ်ချက်တီးရတယ်။ ဒါကြောင့် ဦးရွှေကောင်းဆီက သေနတ်ရတဲ့အခါ သေနတ်မောင်းဖြုတ် ဖို့အတွက် ကြေးမောင်းလေးတစ်ချက်တီးတဲ့ နေရာမှာ သံပတ်အပိုတစ်ခု တပ်ပေးလိုက်တယ်။ နာရီက ကိုယ်သတ် မှတ်ထားတဲ့ အချိန်ရောက်ရင် ယမ်းတောင့်အိမ်ကို ကြေး

မောင်းကလေးက တစ်ချက်သွားရိုက်တယ်။ နာရီနှစ်ချက် တီးရင် နှစ်ချက်သွားရိုက်တယ်။ ဒါကြောင့် နာရီကနှစ်ချက် ဆိုရင် သေနတ်ကျည်ဆန်ကလည်း နှစ်တောင့်ထွက်နိုင်တာ ပေါ့”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဦးရွှေကောင်းသည် သဘောပေါက် ဟန်ဖြင့် တဟားဟားရယ်မော၍ ...

“ကောင်းလိုက်တဲ့ အကြံကွာ၊ မင်း ခေါင်းကို ရွှေချထားဖို့ ကောင်းတယ်။ ခွေးသူခိုးကြီးကို လူတစ်ယောက်က လုပ်ကြံ စရာမလိုဘဲ နာရီကို လုပ်ကြံခိုင်းလိုက်တာပေါ့။ ဒါနဲ့နေပါ ဦး။ ခွေးသူခိုးကြီးကို ကျည်ဆန်ထိအောင် ဘယ်လိုစီစဉ် ထားတာလဲ”

ဟု မေးပြန်လေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က ...

“မက်ကောလင်းရဲ့ ထမင်းစားနေကျ ထိုင်ခုံနေရာကို ငှက်ရုပ်နာရီကြီးနဲ့ ကျုပ်ကိုယ်တိုင် သေသေချာချာ ချိန်ခဲ တာဗျ။ ဒီလိုတိတိကျကျ စီစဉ်ထားပေမယ့် နာရီထိုးတဲ့

www.burmeseclassic.com

အချိန်မှာ မက်ကောလင်းက စားပွဲခိုင်းမှာ မရှိဘဲ အိမ်ရဲ့ တစ်နေရာမှာ ရှိနေရင် ကျုပ်တို့အစီအစဉ် အောင်မြင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒီကောင်ကြီး စားပွဲခုံမှာ ကျကျနနထိုင်နေတဲ့ အတွက် ရှစ်နာရီထိုးတဲ့အခါ နာရီကြီးက မောင်းကလေး နှစ်ချစ်ရိုက်ပြီး ကျည်အသံနှစ်ချက် ထွက်လာတာပဲ”

ဟု ပြောလေရာ ဦးရွှေကောင်းက အလွန်သဘော ကျသွားပြီး ...

“ကောင်းလိုက်တဲ့ စိတ်တူးကွာ၊ ဒီကောင်ကြီး ည(၈)နာရီ မှာ ထမင်းစားလိုက်တာနဲ့ နာရီကြီးက သေနတ်နဲ့ပစ်ပြီး လုပ်ကြံလိုက်တာပေါ့။ မင်းကို မချိုးကျူးပဲ မနေနိုင်တော့ ဘူးကွာ၊ မင်းကြောင့် စီလူလာထောင်ကြီးရဲ့ အနာဂတ်ဟာ အေးချမ်းသာယာတော့မယ်”

ဟု ပြောလေရာ ကျွန်ုပ်က သက်ပြင်းချ၍ ...

“သိပ်လည်း မျှော်လင့်မနေပါနဲ့ဗျာ၊ ဗြိတိသျှအရာရှိတွေ တိုင်းရင်းသားတွေအပေါ်မှာ ကောင်းခဲ့ပါတယ်၊ နောက်

ပေါက်တဲ့ ရွှေကြာပင်ဟာ ပထမရွှေကြာပင်ထက် ပိုဆိုး ရင် ခက်လိမ့်မယ်”

ဟု ပြောလေ၏။ ဦးရွှေကောင်းက ခေါင်းခါယမ်း

၍ ...

“မက်ကောလင်းဟာ စိတ္တဓုဖြစ်လောက်အောင် ကြမ်းကြုတ် ရက်စက်နေတာကွ၊ သူဟာ အကျဉ်းသားတွေကို ရက်ရက် စက်စက်နှိပ်စက်ပြီးမှ ထမင်းစားဝင်တဲ့ လူမျိုးကွ၊ အကျဉ်း သားတွေရဲ့ နာကျင်မှုကိုကြည့်ပြီး လှောင်ပြောင် ရယ်မော နေရတာကွ၊ သူ့လိုလူမျိုး နောက်မပေါ်နိုင်တော့ပါဘူး။ မင်းကြောင့် စီလူလာထောင်ကလူတွေ စိတ်ချမ်းသာရတာ အမှန်ပါပဲကွာ”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က ဦးရွှေကောင်း

ကိုကြည့်၍ ...

“ဦးရွှေကောင်းက မက်ကောလင်းကို ဘာဖြစ်လို့ ရှင်းပစ် ချင်ရတာလဲ”

ဟု မေးမြန်းလိုက်၏။ ကျွန်ုပ်၏အမေးကြောင့် ဦးရွှေကောင်းက မျက်မှောင်ကြုတ်၍ စဉ်းစားနေလေ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် ကျွန်ုပ်တို့၏အနောက်မှ ...

“ကမ္ဘာပေါ်မှာ မက်ကောလင်းကို အမှန်းဆုံးလူဟာ ဦးရွှေကောင်းပဲ ဖြစ်မှာပဲ”

ဟူသော အသံကို ကြားရသဖြင့် လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ ကျွန်ုပ်၏ နာရီဆရာ နာရာဆင်းကို တွေ့ရ၏။

နာရာဆင်းသည် ကျွန်ုပ်တို့ လျှို့ဝှက်ချက်ကို သိရှိသွားချေပြီ။ နာရာဆင်းက ကျွန်ုပ်တို့အနီးသို့ ရောက်လာပြီး ...

“လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးနှစ်လောက်က နယ်ချဲ့တော်လှန်ရေးတပ်သား ရွှေလေးဟာ တစ်ကျွန်းကို ရောက်လာတယ်။ တစ်ကျွန်းကိုရောက်ပြီး ဘာမှမကြားဘူး ရွှေလေးဟာ လူသတ်မှုတစ်မှုနဲ့ စွပ်စွဲခံရပြီး အပြစ်မရှိဘဲ စီလူလာထောင်ကို ရောက်သွားတယ်။ စီလူလာထောင်ကိုရောက်တော့ မက်ကောလင်းဟာ တော်လှန်ရေးတပ်သားဆိုရင် အလိုလိုနေ

ရင်း မုန်းတီးတဲ့စရိုက်သဘာဝရှိတယ်။ မက်ကောလင်းရဲ့ ရက်ရက်စက်စက် နှိပ်စက်ညှဉ်းပန်းမှုကြောင့် ရွှေလေး သေဆုံးသွားခဲ့တယ်။ ရွှေလေးဟာ ဦးရွှေကောင်းရဲ့တစ်ဦးတည်းသော သားပဲ”

ဟု ပြောလေရာ ကျွန်ုပ်က နာရာဆင်း၏ မျက်နှာကိုကြည့်၍ ...

“ခင်ဗျား ကျုပ်တို့လျှို့ဝှက်ချက်ကို သိသွားပြီပေါ့”

ဟု ပြောလေ၏။ နာရာဆင်းက သက်ပြင်းချ၍ ... “လွန်ခဲ့တဲ့ ည(၈)နာရီဝန်းကျင်လောက်မှာ မင်းရဲ့မျက်နှာ သိသိသာသာ ပျက်ယွင်းနေတယ်။ ည(၈)နာရီမထိုးမီ ထောင်ထဲမှာ တစ်ခုခု ဖြစ်တော့မယ်ဆိုတာ ကြိုသိနေသလိုပဲ။ ည(၈)နာရီထိုးတာနဲ့ သေနတ်သံနှစ်ချက်ကို ကြားရတော့တာပဲ။ အဲဒီညက မက်ကောလင်း အသတ်ခံရတယ်လို့ ဆိုတယ်။ နံနက်ကျတော့ စုံထောက်တွေက သရက်ပင်ခြေရင်းမှာကျနေတဲ့ ယမ်းတောင့်အခွံကိုကြည့်ပြီး သရက်

ပင်ပေါက် ပစ်တယ်လို့ ယူဆကြတယ်။ တကယ်တော့ သရက်ကိုင်းပေါက် ယမ်းတောင့်ခွံကို သေနတ်သံမထွက် မိကတည်းက ရှိနေတာ ကျုပ် သိတယ်။ နောက်ပြီးတော့ နာရီပညာကို ငွေသိုက်ကို ကျုပ်သင်ပေးထားတာ၊ ငွေသိုက် ရဲ့ဆရာက ကျုပ်ပဲ။ သူ့ထက် ကျုပ် အများကြီးသိတယ်။ ငွေသိုက်ဟာ မက်ကောလင်းရဲ့ ရှေးဟောင်းနာရီကြီး အသုံး ပြုပြီး လုပ်ကြံသွားတယ်ဆိုတာ ကျုပ်သိတယ်။ ကမ္ဘာပေါ် မှာ နာရီကိုအသုံးပြုပြီး လုပ်ကြံတဲ့ မှုခင်းမျိုးတွေ ရှိခဲ့ဖူး တယ်။ စုံထောက်တွေ ညံ့လွန်းလို့ အဖြစ်မှန်ကို မသိတာ ပဲ”

ဟု ပြောလေရာ ကျွန်ုပ်၏ လျှို့ဝှက်ချက်ကို နာရာ ဆင်း သိသွားပြီဖြစ်သဖြင့် ရင်ထဲတွင် ထိတ်ခနဲ ဖြစ်မိ၏။

ဦးရွှေကောင်းကမူ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်ဟန် မပြပဲ ...
 “ကျုပ်တို့ရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်တွေကို ခင်ဗျားသိသွားပြီ၊ ဒီ အကြောင်းတွေကို စုံထောက်တွေကို ဖွင့်မပြောဘူးလား”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ နာရာဆင်းက ခေါင်းခါယမ်း ချ ...

“မက်ကောလင်းဟာ ခရစ်တော်ဆီမှာ အိပ်ပျော်ဖို့သင့်တာ ကြာပါပြီ။ သူ့လိုလူမျိုးကို ရှင်းပစ်လိုက်တဲ့အတွက် ကျုပ် ဝမ်းသာကျေနပ်မိတယ်”

ဟု ပြောလေ၏။ နာရာဆင်း၏ စကားကြောင့် ကျွန်ုပ် ရင်ထဲရှိ ပူလောင်မှုများ လျော့ကျသွား၏။ ဦးရွှေကောင်း က ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်၍ ...

“မက်ကောလင်းလို လူမျိုးကို ဘယ်လိုလူမျိုးကမှ ကြည်ဖြူ မှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ကျုပ်သိပြီးသားပါ”

ဟု ပြောလေ၏။ ထောင်မှူးမက်ကောလင်း ရင်ထဲ တွင် စိုက်ဝင်နေသော ကျည်ဆန်နှင့် သရက်ပင်ခြေရင်း၌ တွေ့ ရှိသော ယမ်းထောင်အခွံ အတူတူပင် ဖြစ်သဖြင့် ထောင်မှူးကြီး ကို ပြင်ပမှ လာရောက်လုပ်ကြံသည်ဟု စုံထောက်များက ကောက် ချက်ချလိုက်လေ၏။

ထောင်မှူးကြီးမက်ကောလင်းသည် အကျဉ်းသားများကို ရက်ရက်စက်စက် နှိပ်စက်ညှဉ်းပန်းသောကြောင့် လူမုန်းများလှသဖြင့် မခံမရပ်နိုင်သူများက လုပ်ကြံသွားခြင်းဟု ယူဆကြလေ၏။

တရားခံသည် တစ်ကျွန်း၌ရှိသော အကျဉ်းသားများထံမှ တစ်ဦးတစ်ယောက် ဖြစ်မည်ဟု ယူဆကြပြီး စီလူလာထောင်အတွင်းရှိ အကျဉ်းသားများနှင့် မည်သို့မျှ မပတ်သက်ကြောင်း ကောက်ချက်ချလေ၏။

ထို့ကြောင့်ပင် ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သော မျက်နှာဖြူ ထောင်မှူးကြီးအား ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် လုပ်ကြံခဲ့သောအမှုသည် မည်သူမျှ မသိဘဲ ပြီးဆုံးသွားလေ၏။

ကျွန်ုပ် မက်ကောလင်းကို လုပ်ကြံခဲ့သော အဓိကသက်သေ ရှေးဟောင်းနာရီကြီးကို ထောင်မှူးအဆက်ဆက် အသုံးပြုခဲ့သော အိမ်ကြီး၏ ထမင်းစားခန်း၌ ဆက်လက်ရှိနေသေး၏။

ကျွန်ုပ်မှာမူ ရှေးဟောင်းနာရီကြီးကိုမြင်တိုင် မက်ကောလင်း၏ မျက်နှာကို မြင်မိပြီး ကောင်းရာမွန်ရာတာဝန် ရောက်ပါစေဟူ၍သာ ဆုတောင်းနေမိ၏။

[Faint, illegible text visible through the paper from the reverse side]

၁၆၂

ကျွန်ုပ်သည် စီလူလာထောင်၌ (၃)နှစ်နီးပါး နေထိုင်ပြီး လွတ်မြောက်ကာ တစ်ကျွန်း၌ အကျဉ်းသားအဖြစ် ဆက်လက်နေထိုင်ရလေ၏။ နာရာဆင်းမှာမူ စီလူလာထောင်ထဲ၌ ကျန်နေခဲ့သေး၏။

ကျွန်ုပ်၏မိတ်ဆွေကြီး ဦးရွှေကောင်းမှ စီလူလာထောင်မှ ကျွန်ုပ်ထက်အရင် လွတ်မြောက်သွားပြီး တစ်ကျွန်းမှလည်း လွတ်မြောက်ပြီး မြန်မာပြည်သို့ ပြန်ရလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် တစ်ကျွန်း၌ နှစ်ပေါင်းများစွာ ဆက်၍ နေထိုင်ရဦးမည်။ ကျွန်ုပ်၏ဇနီးသည် မမိုးသူကိုလည်း မကြာခင် သတိရမိ၏။

မမိုးသူတစ်ယောက် ကျွန်ုပ်ကို လည်တဆန့်ဆန့်ဖြင့် မျှော်နေတော့မည်။

ကျွန်ုပ်သည် တစ်ကျွန်း၌ နေထိုင်ရခြင်းကို အခြားသော အကျဉ်းသားများထက် ပို၍ငြီးငွေ့လေ၏။

ကျွန်ုပ်၏အသက် ယေရွယ်သေး၏။ မြန်မာပြည်သို့ ပြန်ပြီး ကောင်းရောင်းကောင်းဝယ် လုပ်ကိုင်စားသောက်ချင်သေး၏။

တစ်ကျွန်း၌ အကျဉ်းသားအဖြစ် အချိန်ကုန်မခံနိုင်ချေ။

ကျွန်ုပ်ရရှိသော အပြစ်ဒဏ်အရ တစ်ကျွန်း၌(၅)နှစ်နီးပါး နေထိုင်ရဦးမည်။

ကျွန်ုပ်သည် အခါအခွင့် ကြုံသည်နှင့် တစ်ကျွန်းမှ ထွက်ပြေးမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ထား၏။

ကျွန်ုပ် စီလူလာထောင်မှ ပြန်လွတ်လာသောအခါ တစ်ကျွန်း၌ ကျွန်ုပ်၏သတင်း မျှော်ပျံ့နေ၏။

www.burmeseclassic.com

အချို့လည်း ကျွန်ုပ်၏လုပ်ရပ်ကို ထောက်ခံ၍
ကျွန်ုပ်အား သူရဲကောင်းတစ်ဦးနယ် ပြောဆို၏။

အချို့ကမူ ကျွန်ုပ် စွန့်စွန့်စားစား ပင်လယ်ခရီးထွက်
၍ ကျွန်ုပ်မှပြေးခြင်းသည် ၎င်းတို့၏လွတ်လပ်ခွင့်များ၊ ပျောက်ဆုံး
ရသည်ဆိုကာ ကျွန်ုပ်အား မကျေနပ်ကြချေ။

သို့သော် ထိုသို့ မကျေနပ်သူမှာ လူနည်းစုဖြစ်ပြီး
လူအများစုမှာ ကျွန်ုပ်ကို အလွန်အထင်ကြီးပြီး ၎င်းတို့၏ပြဿနာ
များကို ကျွန်ုပ်အား လာရောက်ဖြေရှင်းခိုင်းတတ်၏။

ကျွန်ုပ်သည် ထိုအချိန်မှစ၍ လူအများ၏ ဒုက္ခများ
ကို ဆရာကြီးလုပ်၍ ဖြေရှင်းပေးရလေ၏။

ကျွန်ုပ် စီလူလာထောင်မှ လွတ်မြောက်ပြီး တစ်ကျွန်း
၌ အကျဉ်းသားအဖြစ် ပြန်လည်နေထိုင်ရသောအခါ လက်ရှိထောင်
မှူးကြီးမှာ သေဆုံးသွားပြီး ထောင်မှူးကြီးအသစ် ရောက်လာ၏။

ထောင်မှူးကြီး၏အမည်မှာ မစ္စတာဝီလယ်ဖြစ်၏။
ထောင်မှူးကြီးဝီလယ်သည် အလွန် စိတ်သဘောထား ကောင်း

မွန်သူဖြစ်ပြီး အကျဉ်းသားများ၏အပေါ်၌ ဥပဒေဘောင်အတွင်း
ရှိ အခွင့်အရေး ရသမျှကို ပေးအပ်သူဖြစ်၏။

ထောင်မှူးကြီး ဝီလယ်၏လက်ထက်၌ တစ်ကျွန်းရှိ
အကျဉ်းသားများ၏ဘဝသည် အလွန်ကောင်းမွန်ခဲ့သည်ဟု ဆို
နိုင်၏။

ထောင်မှူးကြီးဝီလယ်သည် ၎င်းထက် များစွာငယ်
ရွယ်ပြီး အလွန်လှပသော ဇနီးချောတစ်ယောက်လည်း ပါရှိ၏။

စီလူလာထောင်မှ လွတ်မြောက်ပြီး ကျွန်ုပ်၏တာဝန်
မှာ မျက်နှာဖြူအရာရှိကြီးများ ဝင်ထွက်သွားလာသော အက်ဒမန်
ကလပ်၌ တောက်တိုမယ်ရ အလုပ်မျိုးစုံကို လုပ်ကိုင်ပေးရလေ၏။

အက်ဒမန်ကလပ်၌ ကျွန်ုပ်နှင့်အတူ ထောင်ကျ
အကျဉ်းသား(၅)ဦးကို တာဝန်ပေးထား၏။

ကျွန်ုပ်သည် အက်ဒမန်ကလပ်၌ တောက်တိုမယ်ရ
အလုပ်များ လုပ်ကိုင်ပြီး ဇာတ်မြုပ်နေထိုင်ရခြင်းကို အလွန်နှစ်
သက်၏။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ကျွန်း၏အခြားလုပ်ငန်းခွင်များ၌ တာဝန်ထမ်းဆောင်သောအခါ ကျွန်ုပ်၏တစ်ကျွန်းပြန် ငွေဆိုင်ကံ ဟူသော အမည်ကို အကြောင်းပြု၍ သူတစ်ပါး၏ ပြဿနာအရပ်ရပ်ကို ဖြေရှင်းပေးရ၏။

ထိုသို့ ဖြေရှင်းပေးရာ၌ တစ်ခါတစ်ရံ အေးချမ်းစွာ ဖြေရှင်းရသော်လည်း ရံဖန်ရံခါ ထိုးကြိတ်သတ်ပုတ်ခြင်းလည်း ရှိ၏။

ထိုသို့ ဖြေရှင်းပေးသောအခါ ကျွန်ုပ်၌ အန္တရာယ် များစွာရှိကြောင်း ရိပ်စားမိ၏။

ကျွန်ုပ်သည် တစ်ကျွန်းမှ လွတ်မြောက်မည့်ရက်ကို သာ မျှော်လင့်နေပြီး စီလူလာထောင်သို့ ဒုတိယအကြိမ် မသွား လိုတော့ချေ။

ကျွန်ုပ်အလုပ်လုပ်သော အက်ဒမန်ကလပ်သို့ မျက်နှာဖြူအရာရှိကြီးများ ဝင်ထွက်သွားလာသဖြင့် သတင်းမျိုးစုံကို ကြားရ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ထိုသတင်းများကို မှတ်သားပြီး အခွင့်အရေးသာလျှင် ထွက်ပြေးရန် ကြံစည်၏။

အက်ဒမန်ကလပ်၌ မျက်နှာဖြူ အထက်တန်းစား များ၏ ပွတ်သဘင် ဆင်ယင်ပုံ၊ ပျော်ပွဲဆင်ပုံတို့ကို ဗဟုသုတအဖြစ် မြင်တွေ့ရ၏။

ထိုအခါမှပင် ကျွန်ုပ်တို့ မြန်မာများကို အဆင့်အတန်းခွဲခြား၍ ဆက်ဆံတတ်သော မျက်နှာဖြူများသည် ၎င်းတို့ရဲ့မျိုးအချင်းချင်းဆုံလျှင် ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့စွာ ဆက်ဆံကြောင်း သတိပြုမိ၏။

အက်ဒမန်ကလပ်၌ မျက်နှာဖြူကလေးများအတွက် တစားကွင်းတစ်ခုလည်းရှိ၏။

ထို့ပြင် ကလေးများအား ထိတ်လန့်ဖွယ်ရာသမားများကို ဆေးစွမ်းသော သရဲအိမ်ကြီးဟူသော ပြကွက်ကို ပြသသည့်အိမ်ငယ်လေးတစ်လုံးရှိ၏။

မျက်နှာဖြူကလေးများသည် ထိုအိမ်ငယ်လေးထဲသို့
ရောက်လျှင် ကြောက်လွန်း၍ အော်ဟစ်ကြရှာ၏။ တစ်နေ့
မျက်နှာဖြူကလေးတစ်စု သရဲအိမ်ကြီးထဲသို့ ဝင်ရောက်ဆော့ကစား
နေစဉ် ဝါယာကြိုးများ အပူလွန်ကပြီ မီးဟုန်းဟုန်းတောက်
လောင်လေ၏။

မျက်နှာဖြူကလေး အားလုံးနီးပါး အပြင်သို့ ထွက်
ပြေးပြီး လွတ်မြောက်သော်လည်း မီးဟုန်းဟုန်းတောက်နေသော
အိမ်ထဲတွင် ကလေးတစ်ဦးသာ ကျန်ရစ်ခဲ့၏။ ကျွန်ုပ်သည် သား
သမီးချင်း စာနာစိတ်ဖြင့် ထိုကလေးအား ကယ်တင်ရန် ဆုံးဖြတ်
လိုက်၏။

ထိုအချိန်၌ ကျွန်ုပ်၏အနီး၌ လုံခြုံရေးတပ်သားများ
ရှိသော်လည်း မီးတောက်ကြီးမှာ ကြီးမားလွန်းသဖြင့် မည်သူမျှ
မစွန့်စားဝံ့ချေ။ ကျွန်ုပ်သည် မီးဟုန်းဟုန်းတောက်နေသော သရဲအိမ်
ထဲသို့ ရုတ်တရက် ခုန်ဝင်သွားပြီး ကလေးငယ်ကို ရှာဖွေလေ၏။

အိမ်ထဲ၌ မီးအပူရှိန်ဟပ်ခြင်း အနည်းငယ်ရှိသော်
လည်း အဝင်ပေါက်လောက် မဆိုးချေ။

ကျွန်ုပ်သည် ကလေးငယ်ကို ရှာဖွေလေရာ သား
ရေဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော ရော်ဘင်ဟု အရုပ်ကြီးအောက်၌
ကလေးငယ် ပိနေကြောင်း တွေ့ရ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ကလေးကို ကယ်တင်၍ ခန်းဆီးကိုဆွဲ
စုတ်ကာ ရေဆွတ်ပြီး ကလေးတစ်ကိုယ်လုံးပတ်၏။ ပြီးနောက်
မီးဟုန်းဟုန်းတောက်နေသော အိမ်ဝင်ပေါက်ရှိရာသို့ သွား၏။

ထိုအခါ မီးအရှိန် ပိုမိုပြင်းထန်လာကြောင်း သတိ
ပြုမိ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ကလေးငယ်၏အသက်အတွက် အချိန်မဆွဲ
တော့ဘဲ ကလေးကိုဖက်၍ မီးထဲမှ ခုန်ထွက်လိုက်၏။

ကျွန်ုပ်တစ်ကိုယ်လုံး အလွန်ပူလောင်ပြီး အဝတ်
အစားများ မီးလောင်ခြင်း ခံရလေ၏။

ကျွန်ုပ် အိမ်ပြင်သို့ ရောက်သောအခါ မိမိကိုယ်မိမိ
မဟန်နိုင်ဘဲ လဲကျမေ့မြောလှ ဖြစ်သွား၏။

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်ကို ဆေးရုံသို့ ခေါ်ဆောင်သွား
လေ၏။ ဆေးရုံသို့ ရောက်သောအခါ ဆရာဝန်များက စစ်ဆေး
သောအခါ ကံကောင်းထောက်မစွာဖြင့် ကျွန်ုပ်၏ ဒဏ်ရာ ကြီးကြီး
များများ မဖြစ်ချေ။ ကျွန်ုပ်သည် ဒဏ်ရာများကို ဆေးထည့်၍
တစ်ရက် နှစ်ရက်မျှ အနားယူရုံဖြင့် ပြန်လည်ကောင်းမွန်လာခဲ့၏။

ကျွန်ုပ် မီးတွင်းမှ ကယ်တင်လာသော ကလေးသည်
မျက်နှာဖြူထောင်မျိုးကြီး၏ သားဖြစ်ကြောင်း သိရ၏။ နောက်
တစ်နေ့သို့ရောက်လျှင် ကျွန်ုပ်ကို ဆေးဝါးကုသပေးသော ဆရာဝန်
က ...

“ခင်ဗျားကို ဒီနေ့ ထောင်မျိုးကြီးကတော် လာတွေ့လိမ့်
မယ်”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က နားမလည်ဟန်
ဖြင့် ...

“ထောင်မျိုးကြီးကတော်က ကျွန်တော့်ကို လာတွေ့မယ်
ဟုတ်လား၊ ဘာဖြစ်လို့ လာတွေ့မှာလဲ ဆရာ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။

ထိုအခါ ဆရာဝန်က ကျွန်ုပ်ကို နားမလည်ဟန်ဖြင့်
ကြည့်၍

“ခင်ဗျား မနေ့က မီးထဲက ကယ်ခဲ့တဲ့ ကလေးဟာ ဘယ်
သူလဲဆိုတာ ခင်ဗျား မသိဘူးလား၊ ထောင်မျိုးကြီးရဲ့ ကလေး
ဗျ”

ဟု ပြောလေရာ ကျွန်ုပ်သည် အလွန်အံ့သြသွားပြီး ...
“ဟင် ... ကျွန်တော် မီးထဲက ကယ်ခဲ့တဲ့ ကလေးဟာ
ထောင်မျိုးကြီးသားလေး ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ အသစ်ရောက်လာတဲ့ ထောင်မျိုးကြီးရဲ့ တစ်ဦး
တည်းသော သားလေးပဲ၊ ထောင်မျိုးကြီးရဲ့ သားဟာ ခင်ဗျား
ပေးတဲ့ အသက်ပဲ ရှိတော့ကယ်၊ ခင်ဗျားသာ သက်စွန့်ဆံ
ဖျား ဝင်မကယ်ရင် ကလေးရဲ့ အနာဂတ်က မတွေ့ဝံ့ဘူး၊
ဒါကြောင့် မိဘနှစ်ပါးစလုံး ခင်ဗျားကို သိပ်ကျေးဇူးတင်
နေကြတယ်၊ ညနေကျရင် ထောင်မျိုးကြီးကိုယ်တိုင်တောင်

လိုက်လာမယ် ထင်တယ်။ အသစ်ရောက်လာတဲ့ ထောင်မှူးကြီးဟာ သဘောကောင်းပါတယ်ဗျာ။ သူများသတ်လို့သေရှာတဲ့ ထောင်မှူးကြီး မက်ကောလင်းနဲ့ယှဉ်ရင် ဆီနဲ့ရေလိုပဲ”

ဟု ပြောလေရာ ကျွန်ုပ်သည် ရှေးဟောင်းနာရီကြီးမှ လက်တံများက (၈)ဂဏန်းကို ပြသနေခြင်းအား မြင်မိလိုက်ပြီး သေနတ်သံနှစ်ချက်ကို နားထဲတွင် ကြားယောင်လာ၏။ မက်ကောလင်း ထစ်ယောက် မည်သည့်ဘုံဘဝသို့ ရောက်ရှိနေသည်မသိ။

ထိုအခိုက်မှာပင် ဆရာဝန်က ...

“ခင်ဗျား ဘာတွေတွေးနေတာလဲ၊ ဆေးထိုးရအောင်”

ဟု ပြောဆိုလေရာ ကျွန်ုပ်သည် အတွေးရေယာဉ်ကြော၌ မျောပါနေရာမှ ရပ်တန့်သွားလေ၏။

အတိတ်သည် အရိပ်လို လိုက်နေတတ်၏။ အိပ်မက်ဆိုးများ မက်တိုင်း မက်ကောလင်း သေနတ်မှန်သွားပုံကို မြင်မက်တတ်၏။

တစ်ခါတစ်ရံ ကျွန်ုပ်၏ဇနီးသည် မမိုးသူကို စော်ကားသော ရှေ့နေအေးသိန်းကို ကျွန်ုပ် ခြေထောက်နှင့် ကန်ကျောက်ပုံ၊ ရှေ့နေအေးသိန်း လဲကျမေ့မြောပြီး အသက်ပါသွားပုံတို့ကို ပြန်လည်မြင်ယောင်လာ၏။

ညနေစောင်းသောအခါ ထောင်မှူးကြီးကတော်ဆေးရုံသို့ ရောက်ရှိလာ၏။ ထောင်မှူးကြီးကတော်မှာ အလွန်အသားဖြူပြီး လှပသော မျက်စိနန်းပြာများကို ဝိုင်ဆိုင်သူ မိန်းမချော မိန်းမလှတစ်ဦးဖြစ်၏။

သူမသည် ကျွန်ုပ်ကို နှစ်လိုဖွယ်ဖြိုးကြည့်၍ ...

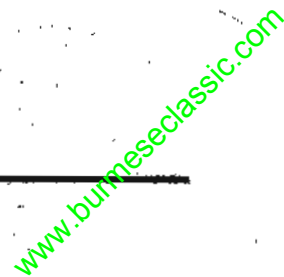
“ရှင် အင်္ဂလိပ်လို ပြောတတ်မယ်ထင်တယ်”

ဟု ပြောလေရာ ကျွန်ုပ်က ...

“ဟုတ်ကဲ့ ... ပြောတတ်ပါတယ်။ ကလေး ကျန်းမာရဲ့လား ထောင်မှူးကြီးကတော်”

ဟု ပြောလေ၏။

ထောင်မှူးကြီးကတော်က ...

“ရှင်ကို ကျွန်မတို့လင်မယား နှစ်ယောက်စလုံး ကျေးဇူး သိပ်တင်တယ်။ မနေ့က ကလပ်မှာ ကျွန်မနဲ့ ကျွန်းမင်း ကြီးကတော် စကားကောင်းနေတုန်း ကစားကွင်းမှာ မီး လောင်တယ်ဆိုတော့ မျက်လုံးထဲမှာ ပြာခနဲ ဖြစ်သွားတယ်။ ကစားကွင်းကိုရောက်တော့ ကလေးတွေအကုန်လုံး သရဲ အိမ်ထဲက ပြန်ထွက်လာပြီး ကျွန်မသားလေး ပြန်မထွက် နိုင်မှန်းသိတော့ ကျွန်မမှာ အရူးတစ်ယောက်လို အော်ဟစ် ပြီး အကူအညီတောင်းပေမယ့် မီးရှိုက်ပြင်းလို့ ဘယ်သူမှ ဝင်မကယ်ရကြဘူး။ ရှင်တစ်ယောက်တည်း ရဲရဲဝံ့ဝံ့ ဝင် ကယ်တာ မြင်ရတယ်။ ရှင်ကို ကျွန်မကလေးအတွက် သိပ်ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ဟု ပြောလေရာ ကျွန်ုပ်က ...

“ကျွန်တော်လည်း သားသမီးချင်းစာနာပြီး ကယ်တင်ပေး လိုက်တာပါ။ ထောင်မှူးကြီးသားမှန်းလည်း မသိပါဘူး”

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ ထောင်မှူးကြီးကတော်က ...

“ရှင်ကို ကျေးဇူးပြုတဲ့အနေနဲ့ အက်ဒမန်ကလပ်ကနေ ကျွန်မတို့အိမ်မှာ အလုပ်လုပ်ဖို့ ပြောင်းပေးလိုက်မယ်”

ဟု ပြောလေ၏။ ထောင်မှူးကြီးအိမ်၌ အလုပ်လုပ် ရခြင်းသည် အက်ဒမန်ကလပ်မှာ လုပ်ရခြင်းထက် များစွာသာ လွန်ကောင်းမွန်၏။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်က ...

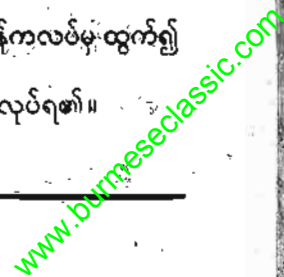
“ထောင်မှူးကတော်ရဲ့ ကျေးဇူး မမေ့ပါဘူး”

ဟု ပြောလေရာ ထောင်မှူးကတော်ကသည် ကျွန်ုပ် ကို မျက်လုံးချင်းဆုံအောင်ကြည့်၍ ...

“ရှင်ကျေးဇူးကိုလည်း ကျွန်မ ဘယ်တော့မှ မမေ့ပါဘူး”

ဟု ပြောလေ၏။

ဤသို့ဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် အက်ဒမန်ကလပ်မှ ထွက်၍ ထောင်မှူးကြီးအိမ်သို့ ပြောင်းရွှေ့ပြီး အလုပ်လုပ်ရ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ထောင်မှူးကြီးအိမ်သို့ နေ့စဉ်နံနက်
(၈)နာရီ ရောက်အောင်သွားရ၍ ညနေ(၅)နာရီ ပြန်ရ၏။

ထောင်မှူးကြီးအိမ်၌ ကျွန်ုပ်မရောက်မီ အဝတ်လျှော်၊
မီးပူတိုက်၊ ပန်းကန်ဆေး၊ ထမင်းချက် စသည့် အလုပ်များကို
လုပ်ကိုင်ရသော အကျဉ်းသားနှစ်ယောက်ရှိ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ထောင်မှူးကြီးအိမ်သို့ ရောက်လာသော်
လည်း အလုပ်သမားနှစ်ယောက်ကို ကြီးကြပ်ရလေ၏။

ထောင်မှူးကြီးမိသားစုံက သူတို့သားလေး၏ အသက်
အတွက် ကျွန်ုပ်ကို ကျေးဇူးပြုလိုက်ခြင်းပင်ဖြစ်၏။

တစ်ကျွန်း၌ နေထိုင်သူများသည် အစားအသောက်
ဆင်းရဲကြမ်းတမ်း၏။ ထောင်မှူးကြီးအိမ်၌ လုပ်ကိုင်သူများသည်
အစားအသောက် ချောင်လည်သည့်အပြင် လက်ဖက်ရည်၊ ကော်ဖီ၊
ပေါင်မုန့် စသည်ဖြင့် စားသောက်ဖွယ်ရာ အမျိုးမျိုးကို စားသောက်
ရ၏။

ထို့ကြောင့် ထောင်မှူးကြီးအိမ်၌ နေထိုင်ချင်သူ
အလွန်ပေါများ၏။

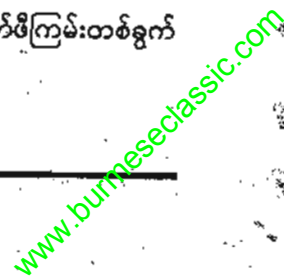
ကျွန်ုပ်သည် ထောင်မှူးကြီးအိမ်၌ မူလလုပ်ကိုင်သူ
နှစ်ဦးကို ဘဏ္ဍာစိုးကဲ့သို့ ကြီးကြပ်ရမည်ဆိုသဖြင့် ထိုသူများသည်
ကျွန်ုပ်အပေါ် ကျေနပ်ဟန် မရှိချေ။

ထောင်မှူးကြီးအိမ်၌ မူလ လုပ်ကိုင်နေသူနှစ်ဦးသည်
ဓားပြမှုနှင့် တစ်ကျွန်းသို့ ရောက်လာသော ညီအစ်ကိုနှစ်ဦးဖြစ်
၏။ ထိုသူနှစ်ဦး၏အမည်မှာ လှဖေနှင့် မြဖေ ဟူ၍ဖြစ်၏။

ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်စလုံး အသားဖြူဝင်းပြီး ရုပ်
ရည်သန်ပြန်သူများဖြစ်၏။

ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်သည် နောက်မှပေါက်သော
ရွှေကြာပင်ဖြစ်သည့် ကျွန်ုပ်ကို နှစ်သက်ခြင်းမရှိဘဲ အိမ်မှုကိစ္စ
များ ပြုလုပ်ရာ၌ ကျွန်ုပ်ကို ချောက်ကျအောင် တမင်လုပ်ကိုင်
တတ်၏။

ထောင်မှူးကြီးသည် နေ့စဉ် ကော်ဖီကြမ်းတစ်ခွက်
သောက်သုံးပြီး ရုံးတက်လေ့ရှိ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ထောင်မှူးကြီး ကော်ဖီကြမ်း သောက်ခြင်းကို မသိသဖြင့် ကော်ဖီကို နွားနို့ထည့်ပြီး ဖျော်လေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ထောင်မှူးကြီးအား ကော်ဖီသွားပို့သောအခါ ထောင်မှူးကြီးသည် နွားနို့များထည့်လာသော ကော်ဖီကို မသောက်ဘဲ ထွားရစ်ခဲ့လေ၏။ ထောင်မှူးကြီးသည် ယဉ်ကျေးမှုအရ ကျွန်ုပ်ကို ကျေးဇူးရှိသည်ဟု ယူဆကာ အပြစ်မပြောဘဲ ခြင်းဖြစ်၏။

ထို့ပြင် ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်သည် အိမ်မှုကိစ္စများနှင့် ပတ်သက်၍ ကျွန်ုပ် မသိအောင် ဖုံးဖိထားခြင်းရှိ၏။

ထို့ကြောင့် ထောင်မှူးကြီးအိမ်၏ အိမ်မှုကိစ္စများကို အချိန်အတော်ကြာသည်အထိ ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်ခြင်း မရှိချေ။

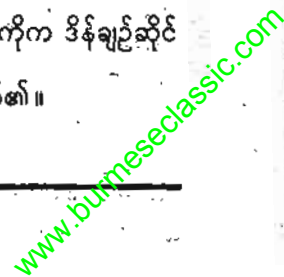
ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်သည် ဓားပြတိုက် လူသတ်ပြီး စာစ်ကျွန်းသို့ ရောက်လာသူများဖြစ်၍ မိမိကိုယ်မိမိ ထင်တစ်လုံးဖြစ်နေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် မထိလေးစားပြုလုပ်သော ဓားပြညီအစ်ကိုကို ပညာပေးရန် ဆန္ဒရှိသော်လည်း ထောင်မှူးကြီးမိသားစုစိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်မှာစိုးသဖြင့် မသိကျိုးကျွန်ပြုနေလေ၏။

ထိုအခါ ကျွန်ုပ် မသိကျိုးကျွန်ပြုခြင်းကို နားမလည်ဘဲ ဓားပြညီနှောင်သည် တစ်နေ့တခြား လူပါးဝလာသည်။

တစ်နေ့တွင် ထောင်မှူးကြီးအကြိုက် ကြက်ဆင်သားပေါင်း ပြုလုပ်ရန် ကျွန်ုပ်က ဒိန်ချဉ်ဝယ်ခိုင်းသည်ကို ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်က ဒိန်ချဉ်ဆိုင် ပိတ်သည်ဆိုကာ မဝယ်ဘဲ ပြန်လာ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ယနေ့ ကြက်ဆင်သားပေါင်းချက်မည်ဟု ထောင်မှူးကြီးကို အသိပေးထားပြီး ဖြစ်သဖြင့် ဒိန်ချဉ်မရသောကြောင့် အဓက်ကြုံသွားလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် အဘာဒင်ဈေးထဲသို့ ကိုယ်တိုင်သွား၍ ဒိန်ချဉ်သည်ကို ရှာသောအခါ ဒိန်ချဉ်ဆိုင် ဖွင့်ထားသည်ကို မြင်ရ၏။ ဓားပြညီအစ်ကိုက ဒိန်ချဉ်ဆိုင် ပိတ်ထားသည်ဟု ကျွန်ုပ်ကို လိမ်ညာခြင်းဖြစ်၏။

ကျွန်ုပ်သည် ဒိန်ချဉ်ဝယ်၍ အိမ်ပြန်လာပြီးနောက် ထောင်မှူးကြီးအကြိုက် ကြက်ဆင်သားပေါင်းကို ကိုယ်တိုင်ချက်လေ၏။ ကြက်ဆင်သားပေါင်းသည် အရသာကောင်းမွန်စွာဖြင့် ချက်ပြုတ်ပြီးစီးလေ၏။

ထောင်မှူးကြီးသည် ကြက်ဆင်သားကို နှစ်သက်လှ၍ နေ့လယ်စာကို အိမ်ပြန်ပြီး စားလေ၏။ ကျွန်ုပ်၏ ချက်ပြုတ်သော ကြက်ဆင်သားပေါင်း၏ အရသာကောင်းမွန်ပုံကို ချီးမွမ်းခန်းဖွင့်လေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ဓားပြညီအစ်ကိုကို ပညာပေးမှ ရတော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်လေ၏။

ထို့ကြောင့် ညနေအဆောင်သို့ ပြန်သောအခါ ရှေ့မှ ဦးစွာထွက်၍ ဓားပြညီအစ်ကိုကို စောင့်လေ၏။

လူပြတ်သော လမ်းကြားထဲသို့ ၎င်းတို့ညီအစ်ကို ရောက်သောအခါ ကျွန်ုပ်က သစ်ပင်နောက်မှကွယ်၍ ...

“ဟေ့ကောင်တွေ နေကြဦး”

ဟု တားဆီးလိုက်ရာ ဓားပြညီနောင်သည် မမျှော်လင့်ဘဲ ကျွန်ုပ်ကို မြင်ရသဖြင့် အံ့ဩသွားလေ၏။ ကျွန်ုပ်က ဓားပြညီနောင်ကို ကြည့်၍ သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး ...

“မင်းတို့ ငါ့ကို ပညာစမ်းနေတယ်၊ ငါ ဘာကောင်လဲဆိုတာ မင်းတို့ မသိဘူး၊ ငါ့ရာဇဝင်မှာ မတရားတာမြင်ရင် ဘယ်တော့မှ လက်ပိုက်ကြည့်မနေတတ်သလို ငါ့ကို စော်ကားရင်လည်း ဘယ်တော့မှ ခေါင်းငုံ့မခံဘူး၊ မင်းတို့ကို ငါ ဆုံးမမှ ဖြစ်တော့မယ်”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဓားပြညီနောင်က သဘောကျဟန်ဖြင့် ရယ်မော၍ ...

“ဟား ဟား ဟား ... မင်းမှာ ဘယ်လောက်အစွမ်းအစရှိလို့ ငါတို့ညီနောင်ကို ဆုံးမမှာလဲ၊ ငါတို့နှစ်ယောက်ပေါင်းရင် တစ်ကျွန်းမှာ ဘယ်ကောင်ကိုမှ မကြောက်ဘူးကွ”

ဟု ပြောပြီး ကျွန်ုပ်ကို စတင်တိုက်ခိုက်လေတော့၏။ ၎င်းတို့ညီအစ်ကိုသည် သိုင်းပညာရပ်ကို ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် တတ်မြောက်ပုံရ၏။

သို့သော် ကျွန်ုပ်နှင့် ယှဉ်ပြိုင်သောအခါ နှစ်ယောက်
စလုံး အထိနာပြီး မြေပေါ်သို့ တဝုန်းဝုန်း ပြိုလဲတော့၏။

ကျွန်ုပ်သည် တစ်ကျွန်းရောက် အကျဉ်းသားချင်း
ဖြစ်သဖြင့် အသေမသတ်ချင်သောကြောင့် ညှာတာခြင်းဖြစ်၏။

ကျွန်ုပ်က မြေပေါ်တွင် ညည်းညူနေသော ညီအစ်ကို
နှစ်ယောက်ကိုကြည့်၍ ...

“ဘယ်တော့မှ ငါ့ကို စမ်းလို့မရဘူးဆိုတာ မင်းတို့တစ်
သက် မှတ်ထားကြ”

ဟု ဆိုကာ ၎င်းတို့နှစ်ဦးကို ကျောခိုင်းထွက်ခဲ့လေ
၏။ ကျွန်ုပ်တို့၏ ရန်ပွဲကို မည်သူမျှမသိဟု ကျွန်ုပ် ထင်မြင်ခဲ့၏။

သို့သော် ကျွန်ုပ်တို့၏ ရန်ပွဲကို မြေဖမ်းထွက်သော
အကျဉ်းသားတစ်စုက ချောင်းမြောင်းကြည့်ရှုပြီး ထိုသတင်းပေါက်
ကြားကာ ထောင်မှူးကတော်၏ နားသို့ ပေါက်သွားလေ၏။ ထောင်
မှူးကတော်သည် ကျွန်ုပ်ကိုခေါ်၍ ...

“ရှင်နဲ့ ဓားပြညီအစ်ကို ရန်ဖြစ်ကြတယ်ဆို၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ကျွန်ုပ်က သက်ပြင်းချ၍ ...

“ရန်ဖြစ်တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဓားပြညီအစ်ကို မလိမ္မာလို့
ဆုံးခလိုက်တာပါ”

ဟု အစချီကာ ၎င်းတို့နှစ်ယောက်၏ မထိလေးစား
နိုင်ပုံ၊ ကျွန်ုပ်စကားကို နားမထောင်ဘဲ ချောက်တွန်းပုံများကိုပါ
ပြောပြလိုက်လေရာ ထောင်မှူးကတော်က ...

“ရှင်ကို ဘဏ္ဍာစိုး ခန့်လိုက်ကတည်းက ဒီလိုဖြစ်မယ်လို့
ကျွန်မတို့ ထင်ခဲ့တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မတို့လင်မယားက
ရှင်ကို ကျေးဇူးပြုချင်တဲ့အတွက် ဘဏ္ဍာစိုးခန့်ပြီး အေးအေး
ဆေးဆေး နေစေခဲ့တာပါ။ ဒီနေ့ကစပြီး သူတို့ညီအစ်ကိုကို
အိမ်မှာမထားတော့ဘူး၊ ထောင်ထဲက ရိုးသားတဲ့ထောင်
သားနှစ်ယောက်ခေါ်ပြီး အစားထိုးလိုက်မယ်”

ဟု ပြောလေ၏။ ကျွန်ုပ်က ထောင်မှူးကတော်ကို

ကြည့်၍ ...

“ထောင်မှူးကတော်ရဲ့ ဆန္ဒပါပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ထောင်မှူးကတော်
ရဲ့အိမ်မှာ မိသားစုနည်းပါတယ်၊ ခြံထဲမှာလည်း မာလီတစ်
ယောက်ရှိတယ်၊ အိမ်မှုကိစ္စတွေကို ကျွန်တော် တစ်ယောက်
တည်း နိုင်အောင်လုပ်နိုင်ပါတယ်၊ နောက်လူမခေါ်ပါနဲ့
တော့”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ထောင်မှူးကတော်က ကျွန်ုပ်ကို
ကရုဏာသက်ဟန်ဖြင့်ကြည့်၍ ...

“ရှင် တစ်ယောက်တည်း ပင်ပန်းပါတယ်”

ဟု ပြောလေ၏။

ကျွန်ုပ်က ထောင်မှူးကတော်ကိုကြည့်၍ ...

“ကျွန်တော်တို့ဘဝတွေက ကြမ်းတမ်းခက်ထန်ပါတယ်၊
ဆင်းရဲဒုက္ခ အမျိုးမျိုးလည်း ကြုံတွေ့ခဲ့ဖူးတယ်၊ အပင်ပန်း
ခံနိုင်ပါတယ်၊ တကယ်လို့ လူတွေမဖြစ်မနေ ထပ်ခေါ်ချင်
တယ်ဆိုရင် ကျွန်တော့်ကို ကျေးဇူးပြုပြီး ဘဏ္ဍာစိုးမခန့်ပါ
နဲ့၊ သူတို့နဲ့ ဘဝတူပဲ လုပ်ပါရစေ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့

တစ်ကျွန်းကိုရောက်လာတဲ့ လူတွေအားလုံးဟာ လူဆိုး
တကာ လူဆိုးတွေချည်းပဲ၊ ထောင်သားအချင်းချင်း အထက်
စီးက ပြန်အုပ်ချုပ်တာကို ထောင်ထဲမှာကလွဲပြီး ဘယ်နေ
ရာမှာမှ လက်ခံမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါကြောင့် ပြဿနာတွေ
ဖြစ်နေဦးမှာပဲ”

ဟု ပြောလေရာ ထောင်မှူးကတော်သည် မျက်မှောင်
ကြွတ်၍ စဉ်းစားလိုက်ပြီး ...

“ရှင်ပြောတဲ့သဘောကို ကျွန်မ နားလည်ပါတယ်၊ ဒါကြောင့်
ကျွန်မရဲ့အိမ်မှာ ရှင်ကလွဲရင် ဘယ်ထောင်သားမှ မခေါ်
တော့ဘူး၊ ရှင် ပင်ပန်းရင် ကျွန်မ ကူလုပ်ပေးပါမယ်”

ဟု ပြောလေ၏။ ထောင်မှူးကြီးကတော်၏ စကား
ကြောင့် ကျွန်ုပ်က ကမန်းကတန်း လက်ကာပြ၍ ...

“မသင့်တော်ပါဘူးဗျာ၊ ထောင်မှူးကြီးသိရင် ကျွန်တော့်
ကို အပြစ်ဒဏ်ပေးပါလိမ့်မယ်၊ ကျွန်တော် စိလူလာထောင်
ထဲကို မသွားပါရစေနဲ့”

ဟု ပြောလေရာ ထောင်မှူးကြီးကတော်သည် လှပသော ကိုယ်ခန္ဓာတစ်ခုလုံး သိမ့်သိမ့်တုန်အောင် ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ထောင်မှူးကြီးကတော်၏ အပူပင်မဲ့ ရယ်မောနေပုံကိုကြည့်၍ ဇနီးဖြစ်သူ မမိုးသူကို သတိရ၏။

မမိုးသူ တစ်ယောက် ကျွန်ုပ် ပြန်လာမည့်ရက်ကို မျှော်နေပေတော့မည်။ တစ်ကျွန်း၌ အပြစ်ဒဏ်ကျရောက်နေစဉ် ကျွန်းမှထွက်ပြေးသောအမှုနှင့် စီလူလာထောင်၌ (၃)နှစ်ကျခံရခြင်းကို မမိုးသူ မသိနိုင်ချေ။

ထိုအခိုက်မှာပင် ထောင်မှူးကတော်က ...

“ရှင် ကျွန်မကိုကြည့်ပြီး ဘာတွေ တွေးနေတာလဲ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ထောင်မှူးကတော်၏အမေးကြောင့် လိမ်ညာရန် စိတ်မကူးဘဲ ...

“ထောင်မှူးကြီးကတော်ကို ကြည့်ပြီး မြန်မာပြည်မှာကျန်နေတဲ့ ကျွန်တော့်ရဲ့ဇနီးကို သတိရလို့ပါ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ထောင်မှူးကတော်သည် သဘောကျဟန်ဖြင့် ရယ်မော၍ ...

“ရှင်မိန်းမက ကျွန်မလို ချောမောရဲ့လား”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ဇနီးချောမမိုးသူ၏ လှပသောမျက်နှာကို မြင်ယောင်မိပြီး ...

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော့်ဇနီးက ထောင်မှူးကတော်လိုပဲ ချောမောလှပတယ်။ သူမဟာ ရွာသူလေးတစ်ယောက်ပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ရွာမှာတော့ ကွမ်းတောင်ကိုင်ရတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပါ။ ကွမ်းတောင်ကိုင် ဆိုတာ အလွယ်တာကူပြောရရင်တော့ ရွာရဲ့အလှဘုရင်မပါပဲ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ထောင်မှူးကတော်သည် သက်ပြင်းချ၍ ...

“ရှင်ပြောသလို ရှင်မိန်းမ ဒီလောက်ချောရင် ရှင်ပြန်လာတဲ့ အခါ သူ ရှိပါဦးမလား”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ထောင်မှူးကတော်၏ စကားအဓိပ္ပာယ်ကို နားလည်သောကြောင့် ...

“သူ ကျွန်တော့်ကို စောင့်မှာပါ။ ကျွန်တော်တို့ မြန်မာ မိန်းမတွေဟာ အင်မတန် သစ္စာရှိပါတယ်”

ဟု ပြောလေရာ ထောင်မှူးကတော်သည် ကျွန်ုပ်ကို ကရုဏာသက်ဟန်ဖြင့်ကြည့်၍ ...

“ရှင်ကို ကျွန်မ အများကြီး ကရုဏာသက်ပါတယ်”

ဟု ပြောလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ထိုအချိန်မှစ၍ ထောင်မှူးကြီးအိမ်၌ ကျွန်ုပ်တစ်ယောက်တည်း အလုပ်လုပ်ရလေ၏။ ထောင်မှူးကြီးကတော်သည် ကျွန်ုပ်ပင်ပန်းသည်ဆိုကာ မီးဖိုချောင်အလုပ်များ၌ ကူညီလုပ်ကိုင်ပေးလာ၏။

သူမသည် အလွန် စိတ်သဘောထား ကောင်းမွန်ပြီး ကျွန်ုပ်ကို ညှာတာထောက်ထားသူဟု ထင်မြင်မိလေ၏။

ထောင်မှူးကြီးကတော်သည် ကျွန်ုပ်အား စားကြွင်းစားကျန်များကို မကျွေးဘဲ ၎င်းတို့စားသကဲ့သို့ အကောင်းဆုံးစားသောက်ဖွယ်ရာများကို ကျွေးမွေးလေ၏။ ထို့ပြင် ၎င်းတို့နေအိမ်

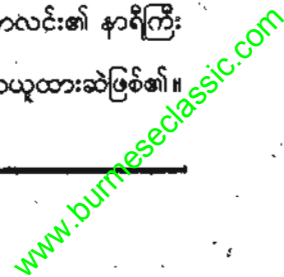
၌ ကျွန်ုပ် အလုပ်လုပ်ကိုင်စဉ် ဝတ်ဆင်ရန်အတွက် ဘောင်းဘီ၊ စွပ်ကျယ်၊ ပုဆိုး စသဖြင့် ဝယ်ပေးလေ၏။

ထောင်မှူးကြီးသည် ကျွန်ုပ် နေအိမ်သို့ နံနက်(၈) နာရီအမိ ရောက်ရှိစဉ် ခဏသာမြင်ရပြီး ညနေ(၅)နာရီ ကျွန်ုပ် အဆောင်သို့ ပြန်သောအခါ အလုပ်ကြီးစားသော ထောင်မှူးကြီးသည် အိမ်သို့ပြန်မလာသေးချေ။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် တစ်နေ့ကုန် ထောင်မှူးကြီးကတော်နှင့်သာ အနေများလေ၏။

ထောင်မှူးကတော်၏ သားလေးမှာလည်း ထောင်မှူးကြီးရုံးရှိ မျက်နှာဖြူကလေးများနှင့် သွားရောက်ဆော့ကစားခြင်း ရှိလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ထောင်မှူးကြီးအိမ်၌ အလုပ်လုပ်စဉ် ထမင်းစားခန်းသို့ ရောက်သည့်အခါတိုင်း ကျွန်ုပ် လုပ်ကြံ၍ ဆေးဆုံးသွားသော မက်ကောလင်းကို မြင်ယောင်မိ၏။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် မက်ကောလင်း၏ နာရီကြီးသည် ယနေ့ထက်တိုင် ထမင်းစားခန်းထဲ၌ နေရာယူထားဆဲဖြစ်၏။

အသစ်ရောက်ရှိလာသော ထောင်မှူးကြီးမိသားစုသည် မက်ကောလင်း၏ နေအိမ်၌ပင် နေထိုင်ကြပြီး အိမ်ထောင်ပုရိဘောဂများကို ပြောင်းလဲလိုက်သော်လည်း ရှေးဟောင်းနာရီကြီးကိုမူ ထမင်းစားခန်း၌ ထားရှိ၏။

ကျွန်ုပ်သည် မက်ကောလင်းကို သေဆုံးစေခဲ့သော သေမင်းနာရီကိုကြည့်၍ ကြက်သီးထသလို ခံစားမိ၏။

တစ်ခါက ကျွန်ုပ်သည် ရှေးဟောင်းနာရီကြီးကိုဖွင့်၍ မက်ကောလင်းကို လုပ်ကြံခဲ့သော သေနတ်အား ရှာဖွေရန် ကြံစည်၏။ ကျွန်ုပ်သည် ရှေးဟောင်းနာရီကြီးကို ဖွင့်ရန်ကြံနေစဉ် ကျွန်ုပ်၏အနောက်မှ အသံကြား၍ လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ ထောင်မှူးကြီးကတော်ကို တွေ့ရ၏။

ထောင်မှူးကြီးကတော်က ...

“ရှင်က ထောင်ထဲမှာ နာရီဆင်တဲ့အလုပ် လုပ်တယ်ဆိုတော့ ရှေးဟောင်းနာရီကြီးကို စိတ်ဝင်စားတယ်ပေါ့၊ ကျွန်မတော့ ဒီလိုနာရီကြီးကိုကြည့်တိုင်း ရင်ထဲမှာ မသုံးမသန့်

ခံစားရတယ်၊ အရင်သေသွားတဲ့ ထောင်မှူးကြီး မက်ကောလင်းဟာ ထမင်းစားခန်းမှာထိုင်ပြီး သေသွားတယ်ဆိုတော့ နာရီကြီးရဲ့အရှေ့တည့်တည့်မှာ ဖြစ်နိုင်တယ်နော်”

ဟုပြောလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်သည် မျက်စိမျက်နှာပျက်သွားပြီး ...

“မသိပါဘူးဗျာ၊ ဒီလိုသေတယ်လို့ ပြောကြတာပဲ”

ဟု ပြောလေ၏။

ထောင်မှူးကတော်က သက်ပြင်းချ၍ ...

“ဒီနာရီကြီးရဲ့ ခေါင်းလောင်းထိုးသံကြီးက တစ်မျိုးပဲနော်၊ ခေါင်းလောင်းထိုးသံကြားတိုင်း ကျွန်မ ရင်ထဲမှာ ဒိုင်းခနဲ ဖြစ်သွားတတ်တယ်၊ တစ်ခါတစ်ရံ ကြက်သီးတွေ ထသလိုပဲ၊ ထမင်းစားခန်းမှာ ညဘက်ရောက်နေရင် ပိုဆိုးတယ်၊ တစ်ညတုန်းက ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း ညစာစားနေတုန်းမှာ နာရီကြီးက (၈)နာရီ ခေါင်းလောင်းသံ ကြားရတယ်၊ ဒီအသံကြီးလည်း ကြားပြီးရော ကျွန်မတစ်ကိုယ်

လုံး ကြက်သီးတွေ တဖြန်းဖြန်း ထလာတယ်။ နောက်ဆုံး ညစာကို ဆက်မစားရဲတော့ဘဲ အခန်းထဲက ထွက်ပြေးရ တယ်”

ဟု ပြောလေရာ ကျွန်ုပ်သည် မက်ကောလင်း ဆေး ဆုံးသော ည(၈)နာရီအချိန်ကို သတိရပြီး ကျောထဲတွင် စိမ့်ခနဲ ဖြစ်သွားလေ၏။ မက်ကောလင်းကြီး မကျွတ်မလွတ်ဘဲ ဤအိမ် ကြီး၌ သရဲတစ္ဆေပင် ဖြစ်နေသလားမသိ။

ထောင်မှူးကြီးကတော်သည် ကျွန်ုပ်နှင့် အားလပ် သောအချိန် စကားပြောသည့်အခါ သူ့ဘဝနောက်ကြောင်းများ ကို ပြောပြလေ့ရှိ၏။ သူမသည် အင်္ဂလန်နိုင်ငံ ဝေလနယ်သူတစ်ဦး ဖြစ်ပြီး ဖခင်သည် ခရီးယာန်သင်းအုပ်ဆရာတစ်ယောက်ဖြစ်ကာ မိခင်သည် ကျောင်းဆရာမဖြစ်ကြောင်း သိရ၏။

သူမ၏ယောက်ျား ထောင်မှူးကြီး မိသားစုသည် ဝေလနယ်၌ နွားမွေးမြူရေး လုပ်ကိုင်ပြီး နွားနို့မလိုင်လုပ်ငန်းဖြင့် ကြွယ်ဝချမ်းသာသူဖြစ်၏။

ထောင်မှူးကြီးသည် အသက်(၅၀)နှစ်အထိ လူပျို ကြီးဘဝဖြင့် နေထိုင်ရာမှ ကျောင်းသူတစ်ဦးဖြစ်သော သူမကို လက်ထပ်ယူခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ ထောင်မှူးကြီးကတော်သည် အသက် (၂၅)နှစ်အရွယ်၌ မမျှော်လင့်ဘဲ အိမ်ထောင်ကျခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

ထောင်မှူးကြီးကတော်သည် ကျွန်ုပ်ကို မိတ်ဆွေ အရင်းအခြာ တစ်ယောက်ကဲ့သို့ သဘောထားကာ သူမ၏ခံစား ချက်များကို ရင်ဖွင့်တတ်၏။

ထောင်မှူးကြီးနှင့် နေထိုင်ရာသဖြင့် သူမ၏ဘဝမြင့် မားတိုးတက်ခဲ့သော်လည်း အလိုဆန္ဒများ ပြည့်ဝခြင်းမရှိဟု ပြော ဆိုလေ၏။ ထောင်မှူးကြီးကတော်က ...

“သူက အေးလွန်း ရိုးလွန်းတော့ ကျွန်မတို့အိမ်ထောင်ရေး ခြောက်သွေ့လွန်းနေတယ်။ တကယ်တော့ ကျွန်မတို့အိမ် ထောင်ရေး ပြိုကွဲနေပါပြီ။ သားလေးမျက်နှာကြောင့် တစ်ဦးနဲ့ တစ်ဦး ဟန်မပျက် ပေါင်းသင်းနေရတာပါ”

ဟု ပြောလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် အစစအရာရာ အဆင်ပြေချောမွေ့နေ
သော မိသားစု၌ အိမ်ထောင်ရေး အဆင်မပြေဖြစ်ခြင်းကို များစွာ
ကရုဏာသက်မိလေ၏။

ဤသို့ဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် ထောင်မှူးကြီးအိမ်၌ ဘဏ္ဍာ
စိုးအလုပ်ကို လုပ်ကိုင်နေသဖြင့် ထောင်ဝါဒါများနှင့် အမှုထမ်းများ
သည် ကျွန်ုပ်အား စည်းကမ်းတင်းကျပ်ခြင်း မရှိဘဲ ဘေးမဲ့ပေး
ထားလေ၏။

တစ်နေ့သ၌ ကျွန်ုပ်သည်ထောင်မှူးကြီး၏ စာအုပ်
ပီရိုကို ရှင်းလင်းနေစဉ် အိပ်ခန်းထဲမှ ဝန်းခနဲမြည်သော အသံကို
ကြားရသဖြင့် ထိုနေရာသို့ ကံမန်းကတန်း ပြေးသွားလေ၏။

ထိုအခန်းဝမှ လှမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ ခုတင်
နံဘေးတွင် ခွေခွေလေး လဲကျနေသော ထောင်မှူးကတော်ကို
မြင်တွေ့ရ၏။

ထောင်မှူးကတော်သည် နာကျင်စွာ ညည်းညူနေ
ရင်း ...

“ရှင် ဘာကြည့်နေတာလဲ၊ ကျွန်မကို ကူပါဦးရှင်၊ ကျွန်မ
ခြေဖမိုး နာလိုက်တာ”

ဟု ညည်းညူလေ၏။

သူမ၏အနီး၌ အောက်သို့ပြုတ်ကျပြီး မှန်ကွဲနေသော ထောင်မှူးကြီး၏ဓာတ်ပုံကို တွေ့ရ၏။

ထောင်မှူးကတော်က ...

“ကျွန်မ ဓာတ်ပုံကို နံရံမှာ တက်ချိတ်ရင်း ခွေးခြေလဲကျ သွားတာပဲ။ ကျွန်မ ထလိုမရတော့ဘူး၊ ကူပါဦးရှင်”

ဟု ပြောလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ထောင်မှူးကြီးကတော်၏ လက်မောင်းကို ဆွဲကိုင်၍ ထူမပေးလိုက်၏။

သူမသည် ကျွန်ုပ်၏လက်ကိုဆွဲ၍ ကြိုးစားပြီး ထလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် သူမအား အနီးရှိ ခုတင်ပေါ်သို့ တွဲပို့ရန် ကြိုးစားစဉ် သူမသည် ခုတင်ပေါ်သို့ ပြိုလဲကျသွားဖြင့် ကျွန်ုပ်က အချိန်မီ ဓမ္မဖက်ထားလိုက်ရ၏။ ကျွန်ုပ်ကဲ့သို့ တစ်ကျွန်းရောက်ပြီး မိန်းမနှင့် ဝေးနေသူတစ်ဦးအနေဖြင့် ထောင်မှူးကြီးကတော်၏န အိသော အသားစိုင်များနှင့် ထိတွေ့ပြီး လွန်စွာအနေရခက်လှ၏။

ထိုအခါ ထောင်မှူးကြီးကတော်သည် ကျွန်ုပ်၏ရှင်ခွင်၌ မှီတွယ်လိုက်ပြီး မျက်နှာဖြူပီပီ စကားတစ်ခွန်းကို ရဲရဲတင်းတင်း ပြောချလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်သည် မယုံနိုင်အောင်ပင် အံ့ဩသွားလေ၏။

ထောင်မှူးကြီးကတော်က ကျွန်ုပ်၏မျက်နှာကို မှန်းမှန်းစားစားကြည့်၍ ...

“ရှင်ကို ကျွန်မ ချစ်တယ်”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်သည် ထိတ်လန့်အံ့ဩသွားပြီး ...

“ဒီလို မပြောပါနဲ့ ထောင်မှူးကြီးကတော်၊ ထောင်မှူးကြီးသိသွားရင် ကျွန်တော့်မှာ အသက်အန္တရာယ် ရှိပါတယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။ ထောင်မှူးကြီးကတော်က ...

“အို ...သူ မသိနိုင်ပါဘူး၊ ရှင် ကျွန်မကို ချစ်လား၊ မချစ်ဘူးလား ပြော”

ဟု ပြောလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် သူမစကားကြောင့် အလွန်ထိတ်လန့်သွားပြီး ...

“ဒီမှာ ထောင်မှူးကြီးကတော်၊ စိတ်ကိုထိန်းပြီး သေသေ ချာချာ စဉ်းစားကြည့်ပါဦး။ ကျွန်တော်က ကျွန်းကျတရား ခံပါ။ ထောင်မှူးကြီးကတော်မှာ ကာမပိုင်ရှိပြီးသားပါ။ ကျွန်တော့်မှာလည်း ဇနီးမယား ရှိပါတယ်။ ဒီလိုကျူးလွန် လို့ မသင့်တော်ပါဘူး။”

ဟုပြောကာ သူမလက်မှ ရုန်းထွက်လိုက်လေ၏။ ထောင်မှူးကြီးကတော်သည် ကျွန်ုပ်၏စကားကို နားဝင်ဟန်မရှိဘဲ ...

“ရှင့်စိတ်ဓာတ်ကို ကျွန်မ ပိုပြီးတော့ လေးစားသွားပြီး တစ်ကျွန်းက တယ်အကျဉ်းသားမဆို ကျွန်မက ခွင့်ပြုရင် ငြင်းပယ်လိမ့်မယ် မထင်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ရှင် တစ်နေ့ ကျွန်မကို ချစ်တယ်လို့ ဖွင့်ပြောမှာပါ။”

ဟု ပြောလေရာ ကျွန်ုပ်သည် ထောင်မှူးကြီးကတော် ၏ တစ်စွတ်ထိုးစိတ်ဓာတ်ကို အလွန်အံ့ဩသွားလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ထိုအချိန်မှစ၍ ထောင်မှူးကြီးအိမ်၌ အလုပ် လုပ်ကိုင်ခြင်းကို ပျော်ရွှင်ခြင်း မရှိတော့ချေ။

ထောင်မှူးကြီးကတော်သည် မျက်နှာဖြူမဝီဝီ ရဲရဲ တင်းတင်းဖြင့် ကျွန်ုပ်ကို အတိအလင်း ချစ်ရေးဆိုကာ နီးစပ်မှု ဖြစ်အောင် အခွင့်အရေး အမျိုးမျိုးပေး၍ ကြီးစားလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် သူမနှင့်အတူ နှစ်ကိုယ်နီးနီး နေထိုင် မိလျှင် မိမိကိုယ်မိမိ မထိန်းနိုင်မှာစိုးသဖြင့် ထောင်မှူးကြီးအိမ်မှ အလုပ်ထွက်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

ထို့ကြောင့် ထောင်မှူးကြီးကတော်ထံသို့ သွား၍ ကျွန်ုပ်ကို ကလပ်၌ ပြန်လည်အလုပ်လုပ်ခွင့်ပြုရန် တောင်းပန် လေ၏။ ထောင်မှူးကြီးကတော်က ကျွန်ုပ်၏ မျက်လုံးများကို ကြည့်၍ ...

“ရှင် ဘာဖြစ်လို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် လိမ်ညာနေတာလဲ၊ ရှင့်မျက်လုံးထဲက အဓိပ္ပာယ်တွေကို ကျွန်မ ရှာတွေ့ပြီး သား၊ ရှင့်ကိုယ်ရှင် မထိန်းနိုင်လို့ ကျွန်မအနားက ထွက် ပြေးတော့မယ်ဆိုတာ သိတယ်၊ ရှင်ဘာသာ တစ်ကိုယ်တည်း စဉ်းစားဖို့အတွက် ကျွန်မ (၃)ရက်အချိန်ပေးမယ်၊ (၃) ရက်စဉ်းစားပြီးရင် ကျွန်မဆီ ပြန်လာခဲ့ပါ”

ဟု ပြောလေရာ ကျွန်ုပ်သည် ထောင်မှူးကြီးအိမ်မှ စိတ်ဒုက္ခကြီးစွာဖြင့် ပြန်လာခဲ့၏။

ကျွန်ုပ် ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့စွာ အလုပ်လုပ်ကိုင်ခဲ့ရသော ထောင်မှူးကြီးအိမ်မှ ထွက်ခွာရပေတော့မည်။ ထောင်မှူးကြီး ကတော်သည် ကျွန်ုပ်ကဲ့သို့ ကျွန်းကျအကျဉ်းသားတစ်ဦးကို ချစ် ကျွမ်းဝင်ခြင်းမှာ အံ့ဩဖွယ်ကောင်းလှ၏။

သူမသည် အလွန်လှပြီး အလွန်ဆွဲဆောင်အား ကောင်းလှသဖြင့် ကျွန်ုပ်အတွက် ချုပ်ထိန်းရန် ခက်ခဲလှ၏။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ကျွန်ုပ်သည် ထောင်မှူးကြီးအိမ်မှ အပြီးအပိုင် ထွက်ခွာရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

ကျွန်ုပ်သည် (၃)ရက်လုံးလုံး ထောင်မှူးကြီးအိမ်သို့ မသွားဘဲ အဆောင်၌ နေထိုင်လေ၏။ ထိုအခါ ထောင်တွင်းရှိ အကျဉ်းသားများက ထောင်မှူးကြီးအိမ်သို့ ကျွန်ုပ် မသွားခြင်း အကြောင်းကို မေးမြန်းလေ၏။

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က ထောင်မှူးကြီးအိမ်၌ ကျွန်ုပ် မကြာခဏ အမှားအယွင်းများ လုပ်မိသဖြင့် ထောင်မှူးကြီးက အိမ်သို့မလာရန် ပြောလွှတ်လိုက်ကြောင်း ပြောလေ၏။

ထောင်မှူးကြီး၏အိမ်သည် အကျဉ်းသားများအား လုံး မျှော်လင့်ပြီး အလုပ်လုပ်ချင်သောကြောင့် ကျွန်ုပ်၏အဖြစ်ကို ဘဝတူများက စိတ်မကောင်းကြောင်း ပြောလေ၏။

www.burmeseclassic.com

သို့သော် ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ယောက်စလုံး ကာမပိုင်ကိုယ်
စိန်ပြုံးသားဖြစ်သဖြင့် စိတ်ကို အစွမ်းကုန် ချုပ်ထိန်းကာ ...

“ထောင်ထဲမှာ အကျဉ်းသားတွေ အများကြီးရှိတာပဲ၊ ထောင်
မှူးကတော် ခေါ်လို့ရပါတယ်”

ဟု ပြောလေ၏။ ထောင်မှူးကတော်က ရီဝေသော
မျက်လုံးများဖြင့် ကျွန်ုပ်ကိုကြည့်၍ ...

“ရှင်က လွယ်လွယ်လေး ပြောတာကိုး၊ ရှင် အိမ်ကိုမလာ
တာ ထောင်မှူးကြီးကို ကျွန်မ ဘယ်လိုအကြောင်းပြရမ
လဲ၊ ရှင့်ကို ကျွန်မ ဘယ်လိုအပြစ်တင်ရမလဲ၊ ရှင် ကျွန်မ
ကို စော်ကားတယ်လို့ ပြောရမလား။ ရှင့်လို အဘက်ဘက်
က ရိုးသားအေးဆေးတဲ့လူကို အပြစ်ရှိတယ်လို့ ကျွန်မ
ဘယ်လိုအကြောင်းပြရမလဲ၊ ရှင့်လိုလူကို အပြစ်ရှာစရာ
မရှိတဲ့အတွက် ရှင် နေမကောင်းလို့ ခွင့်(၃)ရက်ယူထား
တယ်လို့ ထောင်မှူးကြီးကို အသိပေးထားတယ်၊ ရှင်
ဒီမှာ ပြန်အလုပ်ဆင်းမှ ဖြစ်မယ်”

ကျွန်ုပ် ထောင်မှူးကြီးအိမ်သို့ အလုပ်မဆင်းဘဲ
(၃)ရက်ပြည့်သောအခါ ထောင်မှူးကြီးကတော်က ထောင်ဝါဒါ
တစ်ဦးမှတစ်ဆင့် ကျွန်ုပ်ကို ခေါ်ခိုင်းလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ထောင်မှူးကြီးကတော်က ခေါ်ခိုင်း
သည် ဆိုသဖြင့် မငြင်းဆန်နိုင်ဘဲ သွားရလေ၏။

အိမ်သို့ရောက်သောအခါ ထောင်မှူးကြီးကတော်က
ကျွန်ုပ်ကိုကြည့်၍ ...

“ရှင် မရှိတဲ့အတွက် အိမ်မှကိစ္စတွေကို ကျွန်မ တစ်ယောက်
တည်း လုပ်နေရတယ်၊ သိပ်ပင်ပန်းနေပြီ”

ဟု ပြောလေရာ ကျွန်ုပ်သည် ထောင်မှူးကြီးကတော်
ကို ကရုဏာသက်မိလေ၏။

ဟု ပြောလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ထောင်မှူးကတော်၏ စကားကြောင့် အခက်တွေ့သွားလေ၏။

သူမ၏အိမ်၌ စတင်၍ အလုပ်လုပ်ကိုင်လျှင် ချောမောလှပသော မိန်းမတစ်ယောက်၏ မာယာကွန်ယက်မှ ရုန်းထွက်နိုင်မည် မထင်ချေ။ ကျွန်ုပ်တို့ အကျဉ်းသားများသည် နှစ်ပေါင်းများစွာ တစ်ကျွန်း၌ နေထိုင်ပြီး ဆန့်ကျင်ဘက်လိင်နှင့် ခွဲခွာနေချိန်၌ မိန်းမလှများကို တမ်းတတတ်တာ ဓမ္မတာဖြစ်၏။

ထိုအခါ ထောင်မှူးကြီးကတော်သည် ကာမဝိုင်ရှိ သော်လည်း ကျွန်ုပ် မည်မျှအချိန်ကြာကြာ ထိန်းချုပ်ထားနိုင်မည်နည်း။ ကျွန်ုပ်သည် ရွာမှာကျန်ရစ်ခဲ့သော ဇနီးသည် မမိုးသူကိုလည်း သစ္စာမပျက်လိုချေ။

ထို့ပြင် တစ်လုပ်ကျွေးဖူး သူ့ကျေးဇူးဆိုသည့်စကား ရှိသည့်အတိုင်း ကျေးဇူးရှင် ထောင်မှူးကြီးကိုလည်း သစ္စာမဖောက်လိုချေ။ မိမိကိုယ်မိမိ ဒုသနသောလည်း အဖြစ်မခံနိုင်ချေ။

ထောင်မှူးကြီးကတော်သည် အရှေ့တိုင်း၏ ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့သော ဓလေ့ထုံးစံကို သိကျွမ်းသူ မဟုတ်။ အင်္ဂလန်သူ မျက်နှာဖြူမပီပီ လွတ်လပ်ပွင့်လင်း၏။

သူမ၏ အလိုဆန္ဒကို မရ၊ ရအောင် ရယူလိုသူဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ် တွေဝေငေးမောနေစဉ် ထောင်မှူးကတော်

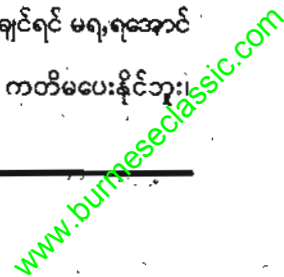
က ...

“ရှင် စဉ်းစားပြီး တွေဝေမနေပါနဲ့၊ ကျွန်မတို့ဆီမှာပဲ ပြန်နေပါ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်က ... “ထောင်မှူးကတော်က ကျွန်တော်ဆီမှာထားတဲ့စိတ်ကို ထိန်းချုပ်နိုင်ရင် ကျွန်တော် ပြန်အလုပ်လုပ်ပါမယ်”

ဟု ပြောလေ၏။ ထောင်မှူးကတော်က ခေါင်းခါယမ်း၍ ...

“လောကမှာ ဘယ်အရာမဆို ကျွန်မ လိုချင်ရင် မရ၊ ရအောင် ကြိုးစားတတ်တယ်။ ဒါကြောင့် ရှင်ကို ကတိပေးနိုင်ဘူး”

ရှင်ကို ကျွန်မ ဘယ်လောက်ချစ်တယ်ဆိုတာ ရှင်မသိဘူးလား၊ ရှင် ဘာတွေ ကျူးလွန်ခဲ့တယ်ဆိုတာ ကျွန်မသိတယ်၊ ဒါပေမဲ့ လူအများမသိအောင် ဖုံးဖိထားခဲ့တယ်”

ဟု ပြောရာ ကျွန်ုပ်သည် ထောင်မှူးကတော်၏ စကားကို နားမလည်ဘဲ ...

“ကျွန်တော် ဘာအပြစ်များ ကျူးလွန်လို့လဲ ထောင်ရှားကတော်”

ဟု ဆိုလိုက်ရာ သူမက ကျွန်ုပ်၏ မျက်နှာကိုစေ့စေ့ကြည့်၍ ...

“အိပ်ချင်ယောင်ဆောင်တဲ့လူဟာ အနိုးရခက်ပါတယ်လေ၊ ရှင် ထောင်မှူးကြီးမက်ကောလင်းကို ဘယ်လိုလုပ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ ရှင်အသိဆုံးပါ”

ဟု ပြောလေရာ ကျွန်ုပ် သူမ၏စကားကြောင့် မှေခေါင်ခေါင် မိုးကြိုးပစ်သကဲ့သို့ ထိတ်လန့်အံ့ဩသွားလေ၏။

ထောင်မှူးကတော်က ကျွန်ုပ်ကိုကြည့်၍ ...

“ရှင် လုံးပငြင်းလို့ မရဘူး၊ ထောင်မှူးကြီး မက်ကောလင်းရဲ့ ရှေးဟောင်းနာရီကြီးကို ရှင် နောက်ဆုံးပြုပြင်သွားတာ၊ ရှင်ကို ချစ်လွန်းလို့ ရာဇဝတ်မှုကို ဖုံးဖိထားခဲ့တယ်၊ ရှေးဟောင်းနာရီကြီးမှာ ရှင် စီစဉ်ထားခဲ့တဲ့ သေနတ်တစ်လက်ရှိနေသေးတယ်၊ ရှင်လိုလူမျိုးဟာ ဒီလောက် သွေးအေးအေးနဲ့ ရက်စက်တဲ့အလုပ်ကို လုပ်မယ်မထင်ဘူး”

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်သည် သူမ၏ စကားကို မငြင်းဆန်ဘဲ

အံ့ဩဟန်ဖြင့် ...

“ဒါတွေကို ထောင်မှူးကြီးကတော် ဘယ်လိုလုပ် သိသလဲ”

“ကျွန်မဘဝရဲ့နောက်ကြောင်းကို ပြောပြတဲ့ ရှင်ကိုမပြောဘဲ ချန်ခဲ့တာ တစ်ခုရှိတယ်၊ ဘာကြောင့် မပြောလဲဆိုတော့ ရှင် စိတ်ချမ်းသာစေချင်လို့ပါ၊ ကျွန်မရဲ့အဘိုးက အလွန်ကြီးမားတဲ့ နာရီဆိုင်ကြီးတစ်ဆိုင်ကို ပိုင်ဆိုင်တယ်၊ ကျွန်မတို့မြို့မှာ အဘိုးရဲ့(TIME)နာရီဆိုင်ကြီးဟာ နာမည်

ကြီးပေါ့။ ကျွန်မက ကျောင်းပိတ်ရက်တွေမှာ အဘိုးရဲ့ နာရီ ဆိုင်ကြီးမှာ အချိန်ကုန်တယ်။ ဒါကြောင့် နာရီပြင်ဆရာတစ်ယောက်လို နာရီတွေကို ကောင်းကောင်းပြင်တတ်တယ်။ နာရီတွေကိုလည်း အရမ်းဝါသနာပါတယ်။ ဒီကိုရောက်တော့ မက်ကောလင်းရဲ့ နာရီကြီးကိုကြည့်ပြီး တစ်စစီဖြုတ်ကြည့်ချင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မတစ်ခါမှ ဖြုတ်မကြည့်ဖြစ်ဘူး။ ရှင် တစ်နေ့ နာရီကြီးကို ဖြုတ်ဖို့ပြင်နေတာ မြင်တော့ မသင်္ကာဖြစ်တာနဲ့ ရှေးဟောင်းနာရီကြီးကို ဖွင့်ကြည့်တယ်။ ဒီတော့မှ မက်ကောလင်းကြီး ဘယ်လိုသေသွားရတယ်ဆိုတာ ရိပ်စားမိသွားတယ်။ ရှင်က ရှေးဟောင်းနာရီကြီးထဲမှာ သံပါတ်အပိုတစ်ခုထည့်ပြီး သေနတ်မောင်းနဲ့ ချိတ်ဆွဲထားတာပဲ။ ရှင်ဟာ လူသတ်မှုတစ်ခုကို ထပ်ပြီး ကျူးလွန်တဲ့ ရာဇဝတ်သားတစ်ယောက်ပဲ။ ရှင်ကျူးလွန်တဲ့ လူဟာ ဗြိတိသျှထောင်မှူးကြီး ဖြစ်နေတယ်။ ရှင်အတွက် လွတ်လမ်းမမြင်ဘူး။ သေဒဏ်ကျခံရဖို့ရှိတယ်။ ရှင်လိုလူမျိုး

ကို ကျွန်မ လက်ခံပြီး ချစ်မိတာ၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အံ့ဩမိပါတယ်”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က ရင်ကိုကော

၍ ...

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ကျုပ်မကြောက်ပါဘူး။ ရင်ဆိုင်ဝံ့ပါတယ်။ မက်ကောလင်းကို လုပ်ကြံကတည်းက ကြိုးစင်ကို မြင်ထားပြီးသားပါ”

ဟုပြောလေ၏။ ထောင်မှူးကတော်က ...

“မက်ကောလင်းကြီး ဘယ်လောက်မိုက်ရိုင်းတယ်ဆိုတာ အိန္ဒိယမှာကတည်းက ကျွန်မ ကြားပြီးသားပါ။ ဒါကြောင့် မက်ကောလင်းကို ပိပိရီရီ ကြံစည်ပြီးကာမှ ရှင် ဘာဖြစ်လို့ ကြီးတိုက်ထဲ သွားရမှာလဲ။ ရှင်ရဲ့ ရာဇဝတ်မှုကို သိနေတာ ကမ္ဘာပေါ်မှာ ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း ရှိသေးတယ်။ ကျွန်မက ရှင်ဘက်မှာရှိနေရင် ရှင်ဘာလို့ စိုးရိမ်နေရမှာလဲ။ ရှင်ဟာ သေဝံ့ သတ်ဝံ့တဲ့ လူမျိုးဆိုတာ ကျွန်မသိပါ

www.burmeseclassic.com

တယ်၊ ဒါပေမဲ့ မြန်မာပြည်ကနေ ရှင်ပြန်လာမယ့်နေ့ကို လက်ချိုးရေပြီး စောင့်နေတဲ့ ရှင်မိန်းမရဲ့အိပ်မက်တွေကို ရှင် ဖျက်ဆီးပစ်မှာလား”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်သည် မမိုးသူ၏ ဖျက်နှာကို မြင်ယောင်ပြီး ရင်ထဲတွင် တစ်မျိုးတစ်မည် ခံစားရလေ၏။ မမိုးသူနှင့် သည်တစ်သက် ပြန်ဆုံရန် အစွမ်းကုန်ကြိုးစားနေ၏။ ထောင်မှူးကြီးကတော်သည် ကျွန်ုပ်၏ အမူအရာကိုကြည့်၍ သဘော ကျဟန်ဖြင့် ရယ်မောကာ ...

“ရှင် ခေါင်းမာမနေပါနဲ့၊ ကျွန်မနဲ့အတူ ပျော်ပျော်ကြီး နေလိုက်ပါ။ လောကမှာ ဖြစ်သင့်တာကိုလုပ်ပါ။ ဖြစ်ခဲ့တာကို မလုပ်ပါနဲ့၊ ကဲ ... ရှင် ဘယ်လိုလုပ်မှာလဲ၊ ကျွန်မရဲ့အိမ်မှာပဲ ပျော်ပျော်နေမလား၊ စီလူလာသောင်ကိုး သွားမှာလား”

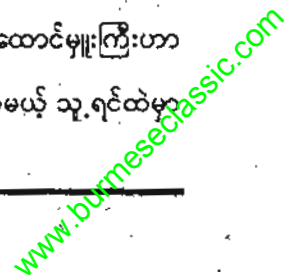
ဟု မေးမြန်းလေရာ ကျွန်ုပ်က ထောင်မှူးကတော်ကို မကျေမချမ်း ကြည့်၍ ...

“ခင်ဗျားဟာ အတော်ကို အလိုရမ္မက်ကြီးတဲ့ မိန်းမပါလား၊ လုပ်သင့်တာကို လုပ်ရမယ်၊ မလုပ်သင့်တာကို မလုပ်ရဘူး ဆိုတာ မသိဘူးလား”

ဟု ပြောလေ၏။

ကျွန်ုပ်၏စကားကြောင့် ထောင်မှူးကတော်က ...

“ကျွန်မဘဝမှာ မလုပ်ချင်တာတွေ လုပ်ရတာကြားပြီး ကျွန်မထက် (၂၅)နှစ်ကြီးတဲ့လူကို မယူချင်ဘဲ ယူခဲ့ရတယ်၊ မချစ်ဘဲ အောင့်ကာနမ်းရတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မဘဝမှာ သားလေးတစ်ယောက်သာ ရလာခဲ့တယ်၊ ကျွန်မဖြစ်ချင်တဲ့ အိပ်မက်တွေ ဖြစ်မလာဘူး၊ ကျွန်မတို့အိမ်ထောင်ရေးကို ပျော်ရွှင်စရာ သိပ်ကောင်းမယ်လို့ ထင်သလား၊ ဒါပေမဲ့ ကလေးတစ်ယောက်သာ ရခဲ့တယ်၊ ကျွန်မဖြစ်ချင်တာတွေ ဖြစ်မလာဘူး၊ ကျွန်မတို့အိမ်ထောင်ရေးကို ပျော်ရွှင်စရာ အိမ်ထောင်ရေးလို့ ရှင် ထင်သလား၊ ထောင်မှူးကြီးဟာ ရိုးသားပြီး သဘောမနောကောင်းမွန်ပေမယ့် သူ့ရင်ထဲမှာ

၂၁၂ မင်းပြုစီရင်

ချစ်ခြင်းမေတ္တာ မရှိဘူးရှင်၊ သူ့မျက်လုံးတွေက ရှင်မျက်
လုံးတွေလောက်တောင် မတောက်ပြောင်ဘူးရှင်၊ သူဟာ
လူတိုင်းကို ညှာတာထောက်ထားတတ်တယ်၊ ကျွန်မအပေါ်
မှာလည်း နားလည်သိတတ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူ့ရင်ထဲမှာ
ချစ်ခြင်းမေတ္တာ မရှိဘူးရှင်၊ လောကမှာ အင်မတန် ကြမ်း
ကြုတ်ရက်စက်တဲ့သူတောင် ချစ်ခြင်းမေတ္တာရှိတယ်၊ ကျွန်မ
က ချစ်ခြင်းမေတ္တာ ငတ်မွတ်နေတာ ကြာပြီရှင်”

ဟု ပြောလေရာ ကျွန်ုပ်သည် ထောင်မှူးကတော်ဝင်
စကားမတုံ့ပြန်တော့ဘဲ အိမ်ထဲသို့ဝင်၍ အလုပ်များကို လုပ်ကိုင်
နေလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ရှေ့ဆက်ရမည့်ခရီးအတွက် မတွေး
ချေ။

ထောင်မှူးကတော်သည် သူမ၏ အလိုဆန္ဒမှာ
အတွက် ရူးရူးမိုက်မိုက် ရှေ့ဆက်တိုးမှာ သေချာ၏။
ထိုသို့ ရှေ့ဆက်တိုးလျှင် ကျွန်ုပ်မှာ ရုန်းထွက်
ခက်ခဲလှ၏။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် မက်ကောလင်းကို လုပ်ကြံ
မှုနှင့်ပတ်သက်၍ သူမသည် တစ်ဦးတည်းသော သက်သေပင်ဖြစ်
၏။

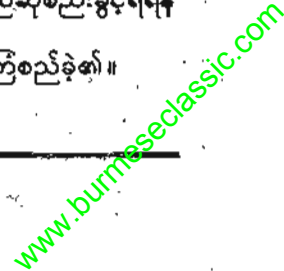
သူမ၏ အလိုဆန္ဒကို ဆန့်ကျင်လျှင် မက်ကောလင်း
ကို လုပ်ကြံမှုနှင့် ကြီးစင်သို့ တက်ရမှာ သေချာ၏။

ကျွန်ုပ်၏ အပြန်လမ်းကို စောင့်ကြည့်နေသော မမိုးသူ
၏ မျက်နှာကို မြင်ယောင်မိ၏။

မမိုးသူနှင့် ပျော်ရွှင်စွာ ပြန်လည်ပေါင်းဖက်စည်းလော
မက်ကောလင်းကို လုပ်ကြံမှုအတွက် ခြံစိုက်လှိုင်း တစ်ခုခုမည်လော။

ဤသို့ အကြိမ်ကြိမ် အဖန်ဖန် တွေးတောဆင်ခြင်
ပြီး မမိုးသူနှင့် ပျော်ရွှင်စွာ ပေါင်းဖက်ရေးသည် ကျွန်ုပ်အတွက်
အရေးအကြီးဆုံး ပန်းတိုင်ပင်ဖြစ်၏။

မမိုးသူနှင့် အမြန်ဆုံး ပြန်လည်ဆုံစည်းခွင့်ရရန်
ကျွန်ုပ်သည် တစ်ကျွန်းမှ ထွက်ပြေးရန်ပင် ကြံစည်ခဲ့၏။

ယခု ထောင်မှူးကတော်နှင့် အဆင်ပြေအောင် နေထိုင်ပြီး မီးစင်ကြည့်ကလျှင် မိမိ၏ ရည်မှန်းချက်များ ပြည့်ဝသွားနိုင်၏။

ကျွန်ုပ် တစ်ကျွန်းမှ လွတ်မြောက်မည့်နေ့မှာ တဖြည်းဖြည်း နီးလာချေပြီ။

ထို့ကြောင့် အသက်ကို ဉာဏ်စောင့်ရန် ဟူသော စကားအတိုင်း ကျင့်သုံးရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

ကျွန်ုပ် မီးဖိုချောင်ထဲ၌ ပန်းဇာန်များ ဆေးကြောနေစဉ် ထောင်မှူးကတော်သည် ကျွန်ုပ်အနီးသို့ ရောက်ရှိလာပြီး ...

“ရှင် ကျွန်မရဲ့ အိမ်မှာ မနေဘူးဆိုရင်လည်း ရှင်ကျူးလွန်တဲ့ လူသတ်မှုကို ကျွန်မ မဖော်ပါဘူး၊ ကျွန်မအထင် ဒီလူသတ်မှုကို ကျူးလွန်တာ ရှင်တစ်ယောက်တည်း ဟုတ်ပုံမရဘူး၊ ဒီပြင်အကျဉ်းသားတွေလည်း ပါမယ်ထင်တယ်”

ဟု ပြောလေရာ ကျွန်ုပ်သည် ဦးရွှေကောင်းနှင့် နာရာဆင်း၏ မျက်နှာကို မြင်ယောင်နေမိ၏။

ဦးရွှေကောင်း တစ်ယောက် ထောင်မှလွတ်မြောက်သွားချေပြီ။ အဘိုးကြီး နာရာဆင်း တစ်ယောက်သာ ကျန်ရှိနေလေ၏။

နာရာဆင်းလည်း မကြာမီ လွတ်မြောက်တော့ပေမည်။ ထိုအခိုက်မှာ ထောင်မှူးကတော်က ...

“ကျွန်မအထင်တော့ နာရီဆရာကြီး နာရာဆင်းလည်းပါမယ်ထင်တယ်”

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်သည် နာရာဆင်းအတွက် စိုးရိမ်သွားပြီး ...

“ကျုပ်နဲ့အတူ ဘယ်သူမှ မပါပါဘူးဗျာ၊ ကျုပ်တစ်ယောက်တည်း ကျူးလွန်တာပါ”

ဟု ပြောလေရာ ထောင်မှူးကတော်က ကျွန်ုပ်ကို

ဩဇာရှိ ...

“ရှင်က ရဲဘော်ရဲဖက်စိတ် ရှိသားပဲ၊ ဘာမှမပူပါနဲ့ရှင်။
 ရှင်ရဲ့လုပ်ကြံမှုကို ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း သိတာပါ၊
 ကျွန်မယောက်ျားတောင် မသိပါဘူး။ ရှင် နာရီထဲမှာ
 သံပါတ်တစ်ခုခံပြီး သေနတ်တင်ထားတာ လက်ရာမြောက်
 လိုက်တာ၊ တကယ်တော့ စုံထောက်တွေ ညံ့လွန်းလို့
 ဒီလူသတ်မှုမှာ မပေါ်တာပါ။ ပြင်သစ်မှာ နာရီကိုအသုံးချ
 တဲ့ လူသတ်မှုမျိုး ဖြစ်ဖူးပါတယ်။ စုံထောက်တွေဟာ
 သရက်ပင်အောက်မှာ ရှင်တမင်ချထားတဲ့ ယမ်းတောင့်ခွံ
 ကိုကြည့်ပြီး ကောက်ချက်လွှဲသွားပုံရတယ်။ ရှင်အကြံ
 သိပ်ပိုင်တယ်”

ဟု ပြောလေရာ ကျွန်ုပ်က သက်ပြင်းချ၍ ...

“ထောင်မှူးကတော် ကောက်ချက်ဆွဲတာ ကောင်းလှချစ်
 လား”

ဟု ပြောလေ၏။

သူမက သဘောကျဟန်ဖြင့် ရယ်မော၍ ...

“ရှင်ကို ကျွန်မဘဝနောက်ကြောင်းကို ပြောပြတုန်းက
 တစ်ခု ကျန်နေသေးတယ်။ ကျွန်မအဖေဘက်က အဘိုးက
 ကမ္ဘာကျော် စကောတလန်ယဒ် စုံထောက်အဖွဲ့က မှုခင်း
 ဆိုင်ရာ ပညာရှင်ကြီးရှင်”

ဟု ပြောလိုက်လေတော့၏။

ဝေဖန်စာ၊ နှစ်ဖြဲဖေးစာများ ရေးသားလိုပါလျှင်

မင်းမြတ်သူရ

အမှတ်-၇၊ အသားကလေး၊ ကျောက်ပြောင်၊ ရန်ကင်းသို့

လိပ်မှတ် ရေးသားနိုင်ပါသည်။

www.burmeseclassic.com

ဤသို့ဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် ထောင်မှူးကြီး၏ နေအိမ်၌

အလုပ်သမားအဖြစ် ဆက်လက်နေထိုင်ခဲ့လေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ထောင်မှူးကြီးကတော်၏ မာယာညွတ်ကွင်းမှ လွတ်ကင်းအောင် အစွမ်းကုန်ကြိုးစားပြီး နေထိုင်ခဲ့၏။

တစ်နေ့တွင် ကျွန်ုပ် ကိတ်မုန့်ဖုတ်နေစဉ် ထောင်မှူးကြီးကတော်သည် သူမ၏ဗိုက်ကို လက်ဖြင့်နှိပ်၍ ...

“ဗိုက်ထဲက နာလိုက်တာရှင်၊ အိပ်ခန်းထဲက ဗီရိုပေါ်မှာ အဖြူရောင်ဆေးဘူးလေး ယူပေးပါ”

သူမစကားကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် အိပ်ခန်းထဲသို့ပြေး၍ ဗီရိုပေါ်၌ ဆေးဘူးအဖြူကို ရှာဖွေလေ၏။

သို့သော် သူမ ရှာဖွေနိုင်သော ဆေးဘူးအဖြူကို

မတွေ့ရချေ။

ထိုအခိုက်မှာပင် ထောင်မှူးကတော်သည် အိပ်ခန်း

ဝသို့ ရောက်လာပြီး ...

“မတွေ့သေးဘူးလား၊ မြန်မြန်ရှာပါ။ ကျွန်မ မခံနိုင်တော့ဘူး”

ဟု ဆိုကာ ကျွန်ုပ်၏ခန္ဓာကိုယ်ကို မှီခိုထားလိုက်၏။

သူမ၏လှပသော မျက်နှာတစ်ခုလုံး ရှုံ့မဲ့ပြီး ချွေးသီးချွေးတောက်များ ကျနေ၏။ ထူအမ်းအမ်းရှိသော သူမ၏ နှုတ်ခမ်းမှာ တဆတ်ဆတ် တုန်နေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ထောင်မှူးကတော်၏ လှပသောမျက်နှာကို အနီးကပ်ကြည့်ရင်း ရင်ခုန်နှုန်းများ မြန်ဆန်လာ၏။

ကျွန်ုပ်၏ ရင်ခွင်ထဲသို့ ဇနီးချော မမိုးသူ ရောက်နေသကဲ့သို့ ခံစားရ၏။

ထောင်မှူးကတော်သည် ကျွန်ုပ်၏ ရွန်းလဲ့နေသော
မျက်လုံးအစုံကိုကြည့်၍ ...

“ကျွန်မက မမိုးသူလေ၊ ရှင့်ရဲ့အချစ်ဆုံးမိန်းမလေ”

ဟု ပြောလေရာ ကျွန်ုပ်သည် “မမိုးသူ ... မမိုးသူ”

ဟုဆိုကာ သူမကို ပွေ့ဖက်ထားလိုက်၏။ သူမသည် ကျွန်ုပ်ကိုပွေ့
ဖက်၍ ခုတင်ပေါ်သို့ လှဲချကာ ကျွန်ုပ်၏ နှုတ်ခမ်းများကို နမ်းစုပ်
၏။ သူမ၏အဝတ်အစားများကိုချွတ်၍ “ကျွန်မ မလှဘူးလား” ဟု
တီးတိုးမေးမြန်း၏။

ကျွန်ုပ်၏ ရင်ထဲတွင် အလွန်ပူလောင်ပြီး သူမတစ်
ကိုယ်လုံး နေရာမလပ် နမ်းရှုံ့နေမိ၏။

ထောင်မှူးကြီးကတော်သည် ကျေနပ်လွန်းသဖြင့်
တအင်းအင်း ညည်းညူနေလေ၏။

ထိုအချိန်မှစ၍ ကျွန်ုပ်၏ဘဝသည် မှောင်အတိကျ
သွားသည်ဟု ဆိုနိုင်၏။ ကျွန်ုပ်၌ ဆင်ခြင်တုံတရား မရှိတော့။

မှန်ကန်သော အသိဉာဏ်လည်း ကင်းလွတ်သွား၏။

ဒုသနသော ဖြစ်မှာလည်း မကြောက်တော့။

ကျွန်ုပ်“ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး အမှိုက်မှောင် ဖုံးလွှမ်း
သွားချေပြီ။

ထိုနေ့သည် မှတ်မှတ်ရရ ကျွန်ုပ်၏ မွေးနေ့ ဒီဇင်ဘာ
(၁)ရက်နေ့ ဖြစ်၏။

ဤသို့ဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် သောက်လေသောက်လေ
ငတ်မပြေဖြစ်သော ပင်လယ်ရေကို သောက်သုံးမိချေပြီ။

ထိုအချိန်မှစ၍ ကျွန်ုပ်ဘဝတစ်ခုလုံး အဖတ်ဆယ်လို့
မရအောင် မှားယွင်းသွားလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် အတွေ့အာရုံကို မရှောင်နိုင်ဘဲ သူမနှင့်
တိတ်တခိုးတွေ့ရန် တမ်းတနေမိ၏။

ထိုအချိန်များ၌ ထောင်မှူးကြီးမရှိသည်နှင့် ကျွန်ုပ်
တို့ လွတ်လပ်နေလေ၏။ ထောင်မှူးကြီး၏သားမှာလည်း မျက်နှာ

ဖြူကလေးများ ထိန်းကျောင်းပေးနေသော မူကြိုကျောင်းသို့ပို့လိုက်
လေ၏။

တစ်နေ့သ၌ ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ယောက်အတွက် ကံဆိုး
မိုးမှောင်ကျပြီး သေဆေးနှင့်ကြုံမည့်ဆေးက သိသိလေး လွဲသွား၏။

ကျွန်ုပ်နှင့် ထောင်မှူးကြီးကတော်သည် မမြင်ကွယ်
ရာ၌ ချစ်တင်းနှီးနှောရန် ကြံစည်နေစဉ် မိုးခြိမ်းသံများကြားရပြီး
မိုးက ဝေါခနဲ ရွာချလေ၏။ ထိုအခါ ထောင်မှူးကတော်က ...

“ဟင် ... ညနေ ကျွန်မ ပါတီမှာဝတ်မယ့်အင်္ကျီ မိုးတွေ
စိုကုန်တော့မယ်”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်သည် အဝတ်များကိုဝတ်၍
အိပ်ခန်းထဲမှ ကမန်းကတန်း ပြေးထွက်သွားလေရာ အိမ်တံခါးဝ
၌ မမျှော်လင့်ဘဲ ထောင်မှူးကြီးကို တွေ့လိုက်ရ၏။ ကျွန်ုပ်သည်
မမျှော်လင့်ဘဲ ထောင်မှူးကြီးကို တွေ့လိုက်ရသောအခါ တုန်လှုပ်
ပြီး ...

“ထောင်မှူးကြီး”

ဟု ခေါ်လိုက်လေ၏။ ထောင်မှူးကြီးက ကျွန်ုပ်ကို
မျက်မှောင်ကြုတ်ရင်း ...

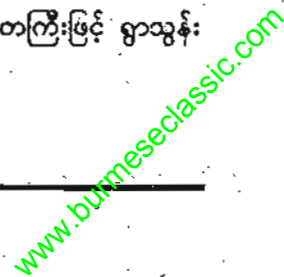
“မောင်မင်း ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ၊ အပြင်မှာ မိုးတွေရွာ
လို့ ဂါဝန်တွေ စိုကုန်ပြီ၊ ငါ့မိန်းမ ဘယ်ရောက်နေသလဲ”

ဟု မေးမြန်းရာ ကျွန်ုပ်က သက်ပြင်းချ၍ ...

“ကျွန်တော်မျိုး ရေအိမ်ခဏ ဝင်နေလို့ပါ၊ ဟင် ... ဂါဝန်
တွေ ရေစိုကုန်တော့မယ်”

ဟု ပြေးကာ မိုးရေထဲသို့ ပြေးဆင်း၍ ဂါဝန်ရုပ်နေ
သော်လည်း ကျွန်ုပ်၏ ရင်ထဲတွင် တဒိတ်ဒိတ် ခုန်နေလေ၏။

ထိုနေ့က ထောင်မှူးကြီးသည် စာရွက်စာတမ်းအချို့
အိမ်မှာကျန်နေသဖြင့် အိမ်သို့ ရတ်တရက် ပြန်လာခြင်းဖြစ်၏။
ကျွန်ုပ်နှင့် ထောင်မှူးကြီးကတော်တို့ အငြိုးတကြီးဖြင့် ရွာသွန်း
ဖြိုးသော မိုးက ကယ်တင်သွားခြင်းဖြစ်၏။

ထိုနေ့က မိုးမရွာခဲ့လျှင် ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ယောက်ကို ထောင်မှူးကြီး ပက်ပင်းကြီးမိကာ သေနတ်နှင့်ပစ်ခံရမှာ သေချာ၏။ ထိုအဖြစ်မျိုးကြုံလျှင် ကျွန်ုပ်ဘဝကို တွေးဝံ့စရာမရှိတော့။

အသက်မသေလျှင်လည်း တစ်သက်လုံး ဘဝသည် ရှင်လျက်နှင့် သေနေမှာ သေချာ၏။

တစ်နေ့တွင် ကျွန်ုပ်သည် ထောင်မှူးကြီးအခန်းသို့ သန့်ရှင်းရေး ပြုလုပ်ပေးနေစဉ် ဗီရိုအောက်၌ ကျနေသော အညိုရောင် သားရေဖုံး စာအုပ်လေးတစ်အုပ်ကို တွေ့ရ၏။

ကျွန်ုပ်သည် သားရေဖုံးစာအုပ်လေးကို မသိမသာ ဖတ်ရှုကြည့်လိုက်ရာ အတွင်း၌ မြန်မာဘာသာဖြင့် ရေးထိုးထားကြောင်း တွေ့ရ၏။ စာအုပ်၏ထိပ်၌ ...

“ဘာမထိဘူး၏မှတ်တမ်း”

ဟု ရေးသားထားလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ထောင်မှူးကြီးကတော် အိမ်မောကျ
နေသဖြင့် ဘာမထိဘွားဆိုသူ၏ မှတ်တမ်းကို ဖတ်ကြည့်လေ
၏။

ထိုအခါ စာအုပ်၏အရှေ့ပိုင်း၌ လူဆိုးကြီးတစ်ဦး၏
ဘဝစွန့်စားခန်း အထွေထွေကို ရေးသားထားကြောင်း တွေ့ရ
၏။

ကျွန်ုပ်သည် အကျဉ်းသားဘဝ၌ လူဆိုးပေါင်းများစွာ
၏ ဇာတ်ကြောင်းကို ကြားဖူးနားဝရှိနေသဖြင့် စိတ်ဝင်စားခြင်း
မရှိဘဲ စာမျက်နှာများကို ကျော်လွှား၍ ဖတ်လေ၏။

ထိုသို့ ကျော်လွှား၍ ဖတ်ရှုရင်း လူဆိုးကြီး ဘာမထိ
ဘွား ခေါင်းဆောင်သော ဓားပြအဖွဲ့သည် မိုးကုတ်ပတ္တမြားကြီး
တစ်လုံးကို ဓားပြတိုက်၍ ရရှိခဲ့ပုံအား ရေးသားထားလေရာ စိတ်
ဝင်စားပြီး ဖတ်ရှုနေမိ၏။

ဘာမထိဘွားသည် ၎င်းတို့ ဓားပြအဖွဲ့၏ စွန့်စား
ခန်းကို အောက်ပါအတိုင်း ရေးဖွဲ့ထားလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့ဓားပြအဖွဲ့သည် မိုးကုတ်သူဌေးကြီးတစ်ဦး
ပတ္တမြားရောင်းရန် ရန်ကုန်မြို့သို့ ထွက်ခွာသွားပြီး၊ ရန်ကုန်မြို့၌
မဟာရာဇာနှင့် စကားပြောရာမှ ဈေးမတည့်ခဲ့ကြောင်း ကြားသိ
ရ၏။

မိုးကုတ်သူဌေးကြီး လမ်းခရီး၌ ခရီးတစ်ထောက်နား
မည့်မြို့ကိုလည်း ကြိုတင်သိရှိထား၏။

မိုးကုတ်သူဌေးကြီးသည် ပတ္တမြားကြီး မရောင်းရ
သဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့ ကြိုတင်စောင့်နေသောမြို့သို့ ရောက်လာ၏။

သူဌေးကြီးသည် မြို့ပေါ်ရှိ အချမ်းသာဆုံးသူဌေးကြီး
နံ နှစ်ဆောင်ပြိုင် အိမ်ကြီး၌ ခရီးတစ်ထောက် နားလေ၏။

မိုးကုတ်သူဌေးကြီးနှင့်အတူ ချောမောလှပသော တူမ
တစ်ယောက်ပါရှိ၏။

ကျွန်ုပ်တို့ ဓားပြအဖွဲ့သည် မိုးကုတ်သူဌေးကြီး
အညှိုးခိုနေသော နှစ်ဆောင်ပြိုင်အိမ်ကြီးသို့ ည(၁၂)နာရီတိတိ
သွင် ထွက်ခဲ့လေ၏။

www.burmeseclassic.com

ကျွန်ုပ်တို့ ရောက်ရှိသောအခါ ခြံစောင့်က တံခါးကို ကြိုတင်၍ ဖွင့်ပေးထားလေ၏။ ခြံစောင့်ကို ကျွန်ုပ်သည် အခကြေးငွေ များစွာပေး၍ စည်းရုံးထားသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့လူ ဖြစ်နေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် အိမ်ကြီးပေါ်သို့ လွယ်ကူစွာတက်သွားပြီး အိပ်ခန်းတစ်ခု၏ တံခါးကို ခြေဖြင့်ကန်ဖွင့်လိုက်ရာ နှုတ်တင်ပေါ်တွင် ပိုးလှီးပက်လက် အိပ်ပျော်နေသော သူဌေးကြီးနှင့် တူမဆိုသူကို တွေ့ရ၏။

မိုးကုတ်သူဌေးကြီးနှင့် တူမဖြစ်သူသည် ခုတင်တစ်ခုတည်း၌ အိပ်ပျော်နေ၏။ ထူးဆန်းပေစ။

ကျွန်ုပ်သည် သူဌေးကြီး၏ နားထင်ကို သေနတ်ဖြင့် ထောက်လိုက်ရာ သူဌေးကြီးက ...

“မင်း ဘယ်သူလဲ”

ဟု မေးမြန်း၏။ ကျွန်ုပ်က လေသံမာမာဖြင့်

“အပိုတွေ မေးမနေနဲ့၊ ခင်ဗျားရဲ့သေမင်း ရောက်နေပြီ၊ ပါးစပ်ပိတ်ထား၊ ကျုပ်တို့က အပေါ်စားစားပြတွေ မဟုတ်ဘူး၊ ခင်ဗျား မဟာရာဇာကိုရောင်းတဲ့ ပတ္တမြားကြီး လိုချင်တယ်၊ ပတ္တမြားကြီးရရင် ခင်ဗျားဆီက ခြူးတစ်ပြားမှ မယူဘူး”

ဟုပြောလိုက်ရာ မိုးကုတ်သူဌေးကြီးသည် ထိထိထိထိ လန့်လန့်ဖြင့် ၎င်း၌ မိုးကုတ်ပတ္တမြားကြီး မရှိကြောင်း၊ ကျွန်ုပ်တို့ ရရှိသော သတင်းသည် သတင်းမှားဖြစ်ကြောင်း၊ သို့သော် သူဌေးကြီးသည် စိတ်ကောင်း စေတနာကောင်း ရှိသူဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်တို့ ဓားပြအဖွဲ့ကို ငွေများစွာ လှူဒါန်းမည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောလေ၏။

သို့သော် ကျွန်ုပ်သည် ဓားပြတိုက်ခြင်း အတွေ့အကြုံ များစွာရှိသဖြင့် မူရာမာယာများသော သူဌေးကြီးကို မယုံကြည်ဘဲ ကျွန်ုပ်၏လူများအား အိပ်ခန်းထဲ၌ ရှာဖွေခိုင်းလေ၏။

သို့သော် ပတ္တမြားကြီး၏ အရိပ်အယောင်ကိုမျှ မတွေ့ရချေ။

သူဌေးကြီး တောင်းပန်သကဲ့သို့ ကျွန်ုပ်တို့ရရှိသော သတင်းသည် သတင်းမှားပင် ဖြစ်လေသလား။

သို့သော် ကျွန်ုပ်သည် သူဌေးကြီး၏ ပတ္တမြားကြီးနှင့် ပတ်သက်သော စကားကို ယုံကြည်ခြင်း မရှိချေ။

ထို့ကြောင့် သူဌေးကြီး လွန်စွာချစ်ဟန်တူသော တူမဖြစ်သူကို တစ်ဖက်ခန်းသို့ ခေါ်ဆောင်သွားပြီး ကျွန်ုပ်၏ တပည့် များက သိမ်းပိုက်မည်ဟု ခြိမ်းခြောက်၏။

သို့သော် တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်သော သူဌေးကြီး သည် တူမဖြစ်သူကို မည်သို့ပင်လုပ်လုပ် အရေးစိုက်ဟန်မပြု ချေ။

ကျွန်ုပ်တို့အဖွဲ့သည် ဓားပြသစ္စာကို စောင့်သိသူများ ဖြစ်၍ သူဌေးကြီး၏ တူမကို အမှန်တကယ် ကျင့်ကြံခြင်းမရှိချေ။

ကျွန်ုပ်သည် တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်သော သူဌေးကြီး ကို ခြောက်လှန့်မှ ဖြစ်တော့မည်ဟု ယူဆကာ သူဌေးကြီး၏ နား ရွက်တစ်ဖက်ကို ဓားဖြင့်ထောက်၍ ...

“ဘယ်မှာလဲ ပတ္တမြားကြီး။ နားရွက်တစ်ဖက် ပြတ်ပြီးမှ ပတ္တမြားကြီးကို ထုတ်ပေးမှာလား၊ နားရွက်တစ်ဖက် အဆုံးခံမှာလား။”

ဟု ခြိမ်းခြောက်လိုက်ရာ သူဌေးကြီးသည် ကြောက် လွန်း၍ သေးများ တပြန်ပြန် ကျလာပြီး မိုးကုတ်ပတ္တမြားကြီး ကို ကိုယ်နှင့်မကွာ သိမ်းထားသောနေရာမှ ထုတ်ပေးလေ၏။

သူဌေးကြီးသည် မိုးကုတ်ပတ္တမြားကြီးကို သူ၏ပေါင် ကြား၌ သားရေပြားနှင့် ပူးချည်ထားရာမှ ထုတ်ပေးခြင်းဖြစ်၏။ ထို့နောက် နှမြောလွန်း၍ တရုံ့့့့ ငိုယိုလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ပတ္တမြားကြီး ရသောအခါ သူဌေး ကြီးကို ထားခဲ့ပြီး ပြန်ခဲ့ပါ၏။ ထို့နောက် ဓားပြအဖွဲ့သားများ ခြေရာဖျောက်ပြီး လမ်းခွဲလိုက်လေ၏။

ထိုအချိန်၌ ကျွန်ုပ်နှင့်အတူ တပည့်ကျော်နှစ်ဦးဖြစ် သော ပေါက်နှင့် ဝင်းစိုးကို ခေါ်ထားလေ၏။

ထိုအချိန်၌ ကျွန်ုပ်အား အစိုးရစုံထောက်များက တကောက်ကောက် လိုက်နေသဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် အိန္ဒိယမြန်မာ နယ်စပ် ရွာကလေးတစ်ရွာ၌ သွား၍ပုန်းအောင်းနေလေ၏။

ကျွန်ုပ်၏ တပည့်ကျော်နှစ်ဦးဖြစ်သော ပေါက်စနှင့် ဝင်းစိုးလည်း ကျွန်ုပ်နှင့်အတူပါ၏။

ဝင်းစိုးသည် ကျွန်ုပ်နှင့်အတူ တောထဲတွင် ပုန်းအောင်းနေရာမှ မိုးကုတ်ပတ္တမြားကြီးကို အဆက်အသွယ်ရှာ၍ ထုခွဲမည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောဆို၏။ နောက်စကလည်း ဝင်းစိုး၏ စကားကို ထောက်ခံ၏။

ကျွန်ုပ်သည် တပည့်ကျော်နှစ်ဦးကို ယုံကြည်၍ အလွန်အဖိုးတန်သော ပတ္တမြားကြီးကို စပ်ကာ ရောင်းခိုင်းလိုက်လေ၏။ ကျွန်ုပ်၏ တပည့်ကျော်နှစ်ဦးသည် ပတ္တမြားရောင်းထွက်သွားပြီး တစ်နှစ်ခန့် ကြာသည်အထိ ပြန်ရောက်မလာသဖြင့် သစ္စာဖောက်ပြီဟု ယူဆကာ ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်ထဲသို့ ကျည်အပြည့်ထိုး၍ ပုန်းခိုရာမှ ထွက်ခဲ့လေ၏။ သို့သော် ကျွန်ုပ်ကို

စောင့်ကြည့်နေသော အစိုးရစုံထောက်များနှင့် တည့်တည့်တိုးပြီး ပြေးမလွတ်တော့ဘဲ ထောင်ဒဏ်(၃)နှစ် ကျခံခဲ့၏။

ကျွန်ုပ် ထောင်မှလွတ်သောအခါ တပည့်များကို အခဲမကျောဘဲ လိုက်လံရှာဖွေလေ၏။ ထိုသို့ရှာဖွေရင်း ပုဇွန်တောင် လိပ်ကန်မန်းခြံ၌ တောင်းရမ်းစားသောက်နေသော ပေါက်စနှင့် ဝင်းစိုးကို တည့်တည့်တိုးလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် သူတောင်းစား ဖြစ်နေသော တပည့်နှစ်ဦးကို ဒေါသတကြီး ကြိမ်းမောင်း၍ ပတ္တမြားကြီးအကြောင်းကို မေးမြန်းလေရာ ကျွန်ုပ်ကို အလွန်ကြောက်ရွံ့နေသော တပည့်ကျော် ဝင်းစိုးက ...

“တပည့်တွေကို အထင်မလွဲပါနဲ့ ဆရာရယ်၊ ကျွန်တော်တို့ တောင်းရမ်းစားသောက်နေတာကို ကြည့်ပါ။ ကျွန်တော်တို့ ပတ္တမြားကြီးကို ရောင်းဖို့ မြို့တက်လာပေမယ့် အစိုးရ စုံထောက်တွေ တကောက်တောက် လိုက်နေတာနဲ့ ခြေရာ ဖျောက်ပြီး ပန်းကန်စက် တစ်စက်မှာ ဝင်လုပ်ကြတယ်။

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ကို ပန်းကန်စက်ပိုင်ရှင် အပျိုကြီးက သဘောကျတာနဲ့ နေရာပေးတယ်။ နောက်တော့ ပေါက်စက သူ့ထုံးစံအတိုင်း အပျိုကြီးကို ကြံတော့တာပဲ ဆရာရယ်၊ ဒီလိုနဲ့ ပန်းကန်စက်မှာလုပ်ပြီး စုံထောက်တွေကို မျက်ခြည်ဖြတ်ထားပေမယ့် တစ်နေ့ ဂျူဝလီဟောပြပွဲအတွက် အထူးစပါယ်ရှယ် ပန်းအိုးကြီး(၃)လုံး လုပ်နေတဲ့ အချိန်မှာ ပုလိပ်တွေ ပန်းကန်စက်ထဲ ဝင်လာတယ်။ ကျွန်တော်တို့ကလည်း လူသာအဖမ်းခံမယ် ပတ္တမြားကြီး ပုလိပ်တွေလက်ထဲ မရောက်စေရဘူးဆိုပြီး ပတ္တမြားကြီးကို လုပ်လက်စ ပန်းအိုးရဲ့ ဖင်ပိုင်းက ရွံ့ပျော့ပျော့ထဲမှာ ဖိသွင်းလိုက်တယ်။ ဒီလိုနဲ့ ပတ္တမြားကြီး ပန်းအိုးထဲကို နှစ်ဝင်သွားတဲ့ အချိန်မှာ ပုလိပ်တွေက ကျွန်တော်တို့ကို ဖမ်းသွားတယ်။ ဒီလိုနဲ့ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ထောင်(၄) နှစ်ကျခွဲတယ်ဆရာ၊ ကျွန်တော်တို့ ထောင်ကလွတ်လာတာ မကြာသေးပါဘူး။”

ဟု ပြောလေရာ ကျွန်ုပ်၏ တပည့်ကျော် ပေါက်စကလည်း ...

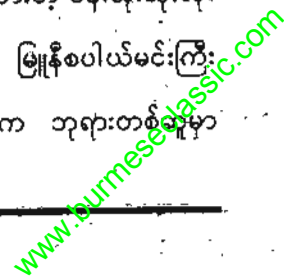
“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာရယ်၊ ထောင်ကလွတ်လွတ်ချင်း ဆရာရဲ့ ပတ္တမြားကြီးကို အမြန်ပြန်ရှာဖို့ ပန်းကန်စက်က အပျိုကြီးဆီ သွားပါတယ်”

ဟု ပြောလေ၏။ ကျွန်ုပ်က ပေါက်စဝါသနာကို သိနေသဖြင့် ...

“ခွေးကောင် ... မင်း ပတ္တမြားကို ရှာချင်တာထက် အပျိုကြီးကို လိုချင်လို့ မဟုတ်လား တဏှာရူးကောင်”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ပေါက်စသည် ငြိမ်သက်သွားလေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်၏ တပည့်ကျော် ဝင်းစိုးက ဆက်လက်၍ ...

“ကျွန်တော်တို့ ပတ္တမြားကြီး မြုပ်ထားတဲ့ ပန်းအိုးသုံးလုံးကို စုံစမ်းကြည့်တော့ ပန်းအိုးကို မြူနီစပါယ်မင်းကြီး ဦးလှမိုးက ဝယ်ပြီး ပုစွန်တောင်က ဘုရားတစ်ဆူမှာ

လှူဒါန်းထားတယ်လို့ သိရတယ်။ ကျွန်တို့ ပန်းအိုးကိုတော့ မျက်နှာဖြူ ထောင်မှူးကြီးတစ်ယောက်က ဝယ်သွားတယ် ဆိုပဲ။ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်ဟာ ပုစွန်တောင်ဘက်က ဘုရားမှာသွားပြီး ပန်းအိုးနှစ်အိုးကို ခိုးယူခဲ့တယ်။ ငရဲကြီး မှာကြောက်လို့ ပန်းအိုးအသစ်နှစ်အိုး ပြန်ဝယ်လှူလိုက် သေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ ပန်းအိုးနှစ်အိုးစလုံး ရိုက်ခွဲကြည့်ပေ မယ် ပတ္တမြားကြီးကို မတွေ့ရဘူး။ ကျွန်တော်တို့ပတ္တမြား ဟာ မျက်နှာဖြူထောင်မှူးကြီး ဝယ်သွားတဲ့ ပန်းအိုးထဲမှာ ရှိနေမှာ သေချာပါတယ်။ ဒီလိုနဲ့ မျက်နှာဖြူထောင်မှူးကြီး ကို စုံစမ်းတော့ ထောင်မှူးကြီးဟာ တစ်ကျွန်းမှာ တာဝန် ကျနေတယ်လို့ သိရတော့ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ဘာ ဆက်လုပ်ရမှန်း မသိတာနဲ့ ပုစွန်တောင်ပန်းခြံမှာ အခုလို ဘဝမျိုး လုပ်နေရတာပဲ။ ကျွန်တော်တို့ သူတောင်းစားလုပ် တာ ပုလိပ်တွေကို လှည့်စားချင်လို့ပါ။ အလုပ်မလုပ်ချင် လို့ မဟုတ်ပါဘူး။”

ဟု ပြောပြလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် တပည့်ကျော်နှစ်ဦး ၏ ညံ့ဖျင်းမှုကြောင့် ပတ္တမြားကြီးကို ဆုံးရှုံးမခံလိုသဖြင့် ပြန် လည်ရရှိရန် ကြံစည်ရ၏။

လို့ကြောင့် ပေါက်စနှင့် ဝင်းစိုးအား ...

“မင်းတို့နှစ်ယောက်စလုံး တစ်ကျွန်းကို လိုက်သွားရမယ်။ ငါ့ပတ္တမြားကြီးကို မရ၊ရအောင် ပြန်ယူပေးရမယ်”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ပေါက်စက ...

“ကျွန်တော်တို့ တစ်ကျွန်းကို ဘယ်လိုလိုက်ရမှာလဲ”

ဟု ပြောလေ၏။ ကျွန်ုပ်က ...

“မင်းတို့နှစ်ယောက်စလုံး ကျွန်းဒဏ်ကျမဲ့ ပြစ်မှုတစ်ခု လုပ်ရမယ်။ မင်းတို့ တစ်ကျွန်းရောက်ရင် ပတ္တမြားကြီးရှိ တဲ့ ပန်းအိုးကို ရအောင်စုံစမ်းခဲ့။ ပန်းအိုးပြန်ရရင် မင်းတို့ တာဝန် ကျေပြီ။ ဒီတော့ မင်းတို့ စဉ်းစားရမှာက မင်းတို့ ဘယ်လိုပြစ်မှုမျိုးနဲ့ တစ်ကျွန်းကို သွားမှာလဲ”

ဟု မေးမြန်းလေရာ ပေါက်စသည် အံ့တန်ကြာ

အောင် စဉ်းစား၍ လက်ဖျစ်တီးကာ ...

“ကျွန်တော် သိပြီ ဆရာ၊ ကျွန်တော့်ကို သစ်စိမ်းချိုး ချိုး သွားတဲ့ ပန်းကန်စက်က အပျိုကြီးအိမ်ကို အနကြမ်းစီး ချင်တယ်။ ကျွန်တော် ထောင်ကလွတ်လာတော့ အပျိုကြီး က ကျွန်တော့်ကို အဖက်မလုပ်တော့ဘဲ ယောက်ျားယူသွား တယ် ဆရာ၊ အပျိုကြီးနဲ့ သူ့ယောက်ျား လူပုလေးစိုးသိန်း ကို မကျေနပ်ဘူး၊ အပျိုကြီးဟာ စိုးသိန်းလိုလူကို ယူမယ့် အစား ကျွန်တော့်လို အရပ်အမောင်းကောင်းတဲ့လူကို ယူ ခဲ့သင့်တယ်”

ဟု မကျေမချမ်းပြောကာ အပျိုကြီးအိမ်ကို အနကြမ်း စီးရန် ကြိုးပမ်းလေ၏။ ၎င်းတို့နှစ်ယောက် အပျိုကြီးအိမ်သို့ အနကြမ်းစီးနေစဉ် ကျွန်ုပ်က ပုလိပ်များအား သတင်းပေးလိုက် လေရာ ပုလိပ်များသည် ပေါက်စနှင့် ဝင်းစိုးကို ဖမ်းမိသွားလေ၏။

ကျွန်ုပ်တပည့်ကျော် ပေါက်စသည် လွန်စွာမိန်းမ ပွေ့သုဖြစ်သဖြင့် ဓားပြတိုက်ရင်း အပျိုကြီးကို အစွဲပြုကျင့်လေရာ ပေါက်စ၏အပြစ်ဒဏ်သည် ပိုမိုကြီးမားသွားလေ၏။

ထိုနောက် ကျွန်ုပ်၏ တပည့်ကျော် နှစ်ယောက်စလုံး တစ်ကျွန်းသို့ ကျရောက်သွားလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် တပည့်များ၏ သတင်းကို မျှော်လင့်ချက်ကြီးစွာနှင့် စောင့်မျှော်နေလေ၏။

ထိုသို့ စောင့်မျှော်ရင်း ကျွန်ုပ်၏စီးပွားရေး ကြမ်း တမ်းလှသဖြင့် ရံဖန်ရံခါ ဓားပြမှုလေးများကို ကျူးလွန်လေ့ရှိ၏။

ကျွန်ုပ်သည်တပည့်ကျော် နှစ်ဦးသည် တစ်ကျွန်းသို့ ရောက်ရှိပြီး တစ်နှစ်နီးပါးကြာသည်အထိ မည်သည့်သတင်းကိုမျှ မရချေ။ တစ်နှစ်ကျော်သောအခါ သတင်းစာများ၌ တစ်ကျွန်းရှိ အကျဉ်းသားနှစ်ဦး တစ်ဦးကိုတစ်ဦး သတ်ဖြတ်သောသတင်းတို့ လေးပါလာ၏။

ထိုသတင်းစာလေး၌ ဝင်းစိုး ဆိုသော အကျဉ်းသား အား ပေါက်စဆိုသူက သတ်ဖြတ်သွားကြောင်း ပါရှိပြီး ပေါက်စ သည် တစ်ကျွန်းမှ ထွက်ပြေးသွားကြောင်း၊ သို့သော် ပေါက်စ ထွက်ပြေးသောနေရာမှာ ကြောက်မက်ဖွယ် အလွန်ကောင်းသော

www.burmeseclassic.com

လူရိုင်းများရှိရာအရပ်သို့ ထွက်ပြေးသွားသဖြင့် အသက်ဆုံးမှာ သေချာကြောင်း ဖော်ပြထားလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် တပည့်ကျော်နှစ်ဦး တစ်ဦးကိုတစ်ဦး သတ်ဖြတ်သော သတင်းကို ရရှိသဖြင့် သူတို့နှစ်ယောက်အနက် တစ်ယောက်ယောက် သစ္စာဖောက်သွားကြောင်း ရိပ်စားမိလိုက်၏။

ကျွန်ုပ်၏ မိုးကုတ်ပတ္တမြားကြီးနှင့် ပတ်သက်သော သတင်းမှာလည်း စုန်းစုန်းမြုပ်သွားလေတော့၏။

ကျွန်ုပ်သည် တပည့်ကျော်နှစ်ဦး ယူဆောင်သွားသော ပတ္တမြားကြီးကို မေ့ပစ်လိုက်ပြီး ဓားပြမှုများကို ကျူးလွန်လေရာ တစ်ချို့၌ ပုလိပ်များ၏ ဖမ်းဆီးခြင်း ခံရပြီး လူသတ်မှု ဓားပြမှုများနှင့် တစ်ကျွန်းသို့ ပို့ခံရလေ၏။

တစ်ကျွန်းသို့ ရောက်သောအခါ မိုးကုတ်ပတ္တမြားကြီးနှင့် ပတ်သက်သော သတင်းကို စုံစမ်းကြည့်လေရာ သတင်းအစအနပင် ရရှိခြင်း မရှိချေ။

ကျွန်ုပ်သည် တစ်ကျွန်း၌ အပြစ်ဒဏ်များကို ခံယူရင်း ချောင်းဆိုးသွေးပါရောဂါရရှိပြီး တဖြည်းဖြည်း ကျန်းမာရေးချို့တဲ့လာ၏။

ထိုအချိန်၌ ကျွန်ုပ်ဘဝ၏ ဆိုးမိုက်မှုများကို နောင်တရသလို ခံစားရပြီး နှောင်းလူများ ကျွန်ုပ်ကဲ့သို့ လူဆိုးလူသွမ်းတစ်ဦး၏ဘဝကို သိနားလည်ပြီး သံဝေဂယူရန် အလို့ငှာ ဤမှတ်တမ်းကြီးကို ရေးဖွဲ့ခဲ့လေ၏။

ကျွန်ုပ်ရေးဖွဲ့ခဲ့သော မှတ်တမ်းကြီးကို ဖတ်ရှုပြီး ကျွန်ုပ်၏ မိုးကုတ်ပတ္တမြားကြီးကို ရှာဖွေတွေ့ရှိခဲ့လျှင် ထိုပစ္စည်းကို ထုခွဲ၍ အနည်းငယ်မျှသော ငွေကြေးဖြင့် ကျွန်ုပ်အတွက် ကုသိုလ်ကောင်းမှု ပြုလုပ်ပေးလျှင် ကျွန်ုပ် ကျေနပ်ဝမ်းမြောက်လှပါပြီ။

(ဘာမထီဘွား)

ကျွန်ုပ်သည် ဘာမထီဘွား ဆိုသူ၏ မှတ်တမ်းကို အပြီးသတ် ဖတ်ရှုပြီးနောက် ရင်ထဲတွင် သံဝေဂရမ်သလို ခံစားရ၏။

ဘာမထီဘွားဆိုသော လူဆိုးကြီးသည် လူသာမန် တို့ ရနိုင်ခဲ့လှသော မိုးကုတ်ပတ္တမြားကြီးကို ရရှိခဲ့ပါလျက် သူ တစ်ပါးပစ္စည်းကို မတရားလိုချင်တပ်မက်မှုကြောင့် အကျိုးခံစား မှု မရှိခဲ့ချေ။

ဤသို့ဆိုလျှင် ဘာမထီဘွား၏ ပတ္တမြားကြီးသည် မည်သည့်အရပ်သို့ ရောက်ရှိနေသနည်း။

ဘာမထီဘွား၏ တပည့်ကျော် ပေါက်စနှင့် ဝင်းစိုး သည် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အဘယ်ကြောင့် အသေတိုက် ခိုက်ကြသနည်း။

ထိုချိန်မှစ၍ ကျွန်ုပ်သည် မိုးကုတ်ပတ္တမြားကြီးကို ရှာဖွေချင်စိတ်များ ဖြစ်ပေါ်နေမိ၏။

ထို့ကြောင့် လူသတ်မှုဖြစ်ပွားသည်ဆိုသော ပေါက်စ နှင့် ဝင်းစိုးတို့၏ သတင်းကို စတင်ခုံစမ်းလေ၏။

သို့သော် ၎င်းတို့နှင့် ပတ်သက်၍ ထောင်သားများ ထံ၌ ပြောနိုင်သူ မရှိချေ။

ကျွန်ုပ်သည် ထောင်သား ပေါက်စနှင့် ဝင်းစိုးတို့၏ မှုခင်းဟောင်းဖိုင်တွဲကို ရှာဖွေရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

ထောင်မှူးကြီးအိမ်သည် မှုခင်းဟောင်းများ ထားရှိ သောရုံးနှင့် ကပ်ရပ်မှာရှိ၏။

ထိုရုံးကို ယနေ့ပိတ်ထားလိုက်ပြီး ထောင်မှူးကြီး အပါအဝင် ရုံးသူရုံးသားများသည် ရုံးသစ်ကြီး၌ ရုံးတက်ကြ ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ရုံးဟောင်းကို တိတ်တခိုးဝင်၍ ဝင်းစိုး နှင့် ပေါက်စ၏ လူသတ်မှုဖြစ်ပွားရာဖိုင်ကို ရှာဖွေရန်ကြံ၏။

တစ်နေ့တွင် ထောင်မှူးကြီးကတော်နှင့် ကျွန်ုပ်သည် ချစ်တင်းနှီးနှောနေလေ၏။

ပြီးနောက် သူမသည် မောပန်းသည်ဆိုကာ အိပ်ရာ သို့ဝင်သွားလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် အသင့်ဆောင်ထားသော သံချောင်း ကလေးကိုယူ၍ အိမ်နှင့် မနီးမဝေး၌ရှိသော ရုံးဟောင်းသို့ ထွက် ခဲ့၏။

ရုံးဟောင်းရှိ သံတံခါးကြီးကို ခတ်ထားသော ကြေး
သော့ကြီးရှိ၏။

ထိုကြေးသော့ကြီးအား သံချောင်းငယ်လေးဖြင့် ထိုး
လိုက်ရာ ကြေးသော့ကြီး ပွင့်သွားလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ရုံးဟောင်းအတွင်းသို့ဝင်၍ အမှုတွဲများ
ထားရာ ဖိုင်တွဲများကို ဖတ်ရှုလေ၏။

သို့သော် တစ်ရုံးလုံးဖိုင်တွဲများဖြင့် ပြည့်နေသဖြင့်
ပေါက်စနှင့် ဝင်းစိုးတို့၏ လူသတ်မှုဖိုင်တွဲကို အလွယ်တကူ ရှာ
မတွေ့ခဲ့ချေ။

ထိုအချိန်မှစ၍ ကျွန်ုပ်သည် အားလပ်ချိန်များ၌
ထောင်မှူးကြီးကတော် မသိအောင် ရုံးဟောင်းသို့ဝင်၍ အမှုတွဲ
ဟောင်းများကို ရှာဖွေ၏။

တစ်ပတ်ခန့် ရှာဖွေပြီးသောအခါ အမှုအမှတ် ၄၅၀
ဟူ၍ ရေးသားထားသော ဖိုင်တွဲကို တွေ့ရပြီး ၄၅၁ ကို မတွေ့
ရဘဲ ၄၅၂ ကိုတွေ့ရ၏။

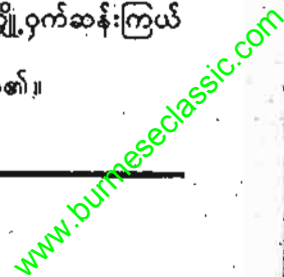
ကျွန်ုပ်သည် တစ်ပတ်အတွင်း မှုခင်းဟောင်းများ
အားလုံးကို ရှာဖွေနိုင်ခဲ့ပြီး မှုခင်းဖိုင်အမှတ် ၄၅၁ တစ်ဖိုင်တည်း
ကိုသာ ရှာမတွေ့ဘဲ ဖြစ်နေလေ၏။ ကျွန်၏အာရုံထဲတွင် ဖိုင်
အမှတ် ၄၅၁ ကိုသာ မြင်ယောင်နေ၏။ ဖိုင်အမှတ် ၄၅၁ ကို
မတွေ့ရသဖြင့် စားမဝင် အိပ်မပျော်ပင် ဖြစ်မိ၏။

ထိုဖိုင်သည် ပေါက်စနှင့် ဝင်းစိုးတို့၏ လူသတ်မှု
ဖိုင်တွဲ ဖြစ်ဟန်တူ၏။

ဤသို့ဆိုလျှင် အမှုအမှတ် ၄၅၁ ဖိုင်တွဲသည်
အဘယ်ကြောင့် ပျောက်ဆုံးနေသနည်း။

ထိုဖိုင်တွဲကို မည်သူက လျှို့ဝှက်သိမ်းဆည်းထား
သနည်း။

ကျွန်ုပ်သည် မိုးကုတ်ပတ္တမြားကြီးနှင့် ဆက်စပ်နေ
သော လူသတ်မှု၏အနောက်သို့လိုက်ရင်း လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်
သော အဖြစ်အပျက်များကို ကြုံတွေ့နေရလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် တစ်ပတ်အတွင်း မှုခင်းဟောင်းများရှိ ရှာ ဖိုင်များအားလုံးကို အသေးစိတ် ဖတ်ရှုပြီး ပေါက်စတို့နှင့် ပတ်သက်သော သဲလွန်စကို ရှာမရချေ။ ကျွန်ုပ်သည် စိတ်ပျက် လက်ပျက်ဖြစ်ပြီး ရုံးအတွင်းသို့ဝင်၍ ဖိုင်ရှာသော အလုပ်ကိုစွန့် လွှတ်လိုက်လေ၏။

သို့သော် ကျွန်ုပ် အိပ်မက်ထဲ၌ မကြာခဏ မိုးကုတ် ပတ္တမြားကြီးကို မက်လေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ထိုပတ္တမြားကြီးကို ထုခွဲရောင်းချပြီး မြန်မာပြည်၌ ကြီးပွားချမ်းသာသူတစ်ဦး ဖြစ်၍နေ၏။

ကျွန်ုပ်အနီး၌ ချောမောလှပသော ဇနီးနှစ်ယောက် ရှိ၏။ ၎င်းတို့မှာ ကျွန်ုပ်ဇနီး မမိုးသူနှင့် ထောင်မှူးကြီးကတော် ဖြစ်၏။

ထောင်မှူးကြီးကတော်နှင့် ကျွန်ုပ်၏ တိတ်တခိုး အချစ်ဇာတ်လမ်း၏ အရှိန်သည် တဖြည်းဖြည်း မြင့်တက်လာ၏။ တစ်နေ့ ထောင်မှူးကြီးကတော်နှင့် ကျွန်ုပ်တို့ တိတ်တခိုး ဖျော် ရွင်နေစဉ် အခန်းထဲသို့ ထောင်မှူးကြီး၏သားလေး ဝင်ရောက် လာ၏။

ထောင်မှူးကြီးကတော်သည် ကယျာကရာ အဝတ်များ ကို လွမ်းခြုံလိုက်ပြီး ကျွန်ုပ်ကို ပြတင်းပေါက်မှ ခုန်ချခိုင်းလိုက် ၏။ သို့သော် ကလေးငယ်သည် ကျွန်ုပ် ပြတင်းပေါက်မှ ခုန်ချ ခြင်းကို မြင်တွေ့သွားပြီး ...

“အန်ကယ် ဘာလို့ ပြတင်းပေါက်က ခုန်ဆင်းတာလဲဟင်”

ဟု မေးနေလေ၏။

ထောင်မှူးကြီးကတော်သည် ဖြေဆိုရခက်သွားပြီး ...

“မာမိအခန်းထဲမှာ ဘယ်သူမှ မရှိပါဘူး”

ဟု ဖြေလေ၏။

ကလေးငယ်က ခေါင်းခါယမ်း၍ ...

“အန်ကယ် ပြတင်းပေါက်က ခုန်ဆင်းသွားတာ ကျွန်တော် မြင်တယ်”

ဟု ပြောလေရာ ထောင်မှူးကြီးကတော်က ...

“မာမိ အိပ်ပျော်နေလို့ မသိဘူး သား၊ ဒီအကြောင်းကို မင်းဒယ်ဒီ ထောင်မှူးကြီးကို ပြန်မပြောနဲ့နော်သား၊ တော်ကြာ မာမိအခန်းထဲကို ခိုးဝင်တယ်ဆိုပြီး မင်းအန်ကယ်ကို ဒယ်ဒီက ရိုက်လီမိမယ်၊ သူများတွေကိုလည်း လျှောက်မပြောနဲ့နော်၊ သူများတွေက ဒက်ဒီကိုပြန်တိုင်ရင် အန်ကယ် ငွေသိုက်ကို မာမိတို့အိမ်မှာ ခေါ်လို့ရမှာ မဟုတ်တော့ဘူး”

ဟု ပြောလေ၏။ ကလေးငယ်သည် ကျွန်ုပ်ကို ခင်

မင်သူဖြစ်လေရာ မိခင်၏စကားကို အလွယ်တကူ ခေါင်းညိတ်လေ၏။

တစ်ခါကလည်း ကျွန်ုပ်နှင့် ထောင်မှူးကြီးကတော်

သည် စားပွဲတစ်လုံးတည်းထိုင်၍ နေ့လယ်စာစားနေစဉ် မျက်နှာဖြူအရေးပိုင်ကတော်နှင့် အခြားသော မျက်နှာဖြူမများ ရောက်ရှိလာပြီး ထောင်မှူးကြီးကတော်အား အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် ...

“မေရီ ... အိမ်မှာ ခေါ်ခိုင်းထားတဲ့ ထောင်သားကို ဘာဖြစ်လို့ စားပွဲတစ်လုံးမှာ အတူစားနေရတာလဲ၊ ဒီလိုကောင်မျိုးတွေဟာ အကျင့်စာရိတ္တမကောင်းတဲ့ အောက်တန်းစားတွေပဲ၊ ဒီကောင်မျိုးတွေနဲ့ အဆင့်အတန်းခွဲပြီး ဆက်ဆံသင့်တယ်”

ဟု ပြောလေ၏။ ထောင်မှူးကြီးကတော်သည်

ကျွန်ုပ်က အင်္ဂလိပ်စကား နားလည်မှန်း သိသဖြင့် မျက်လုံးပြူးသွားလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် မိမိကို အသားလွတ် အောက်တန်းစားကောင်ဟု ပြောဆိုခံရသဖြင့် ဒေါသပုန်ထသွားပြီး ...

“ကျုပ်မှာ အပြစ်ရှိလို့ အပြစ်ဒဏ်ကို ခံနေရတာပဲ၊ ကျုပ်ကို အောက်တန်းစားကောင်လို့ ခင်ဗျားတို့ စွပ်စွဲတာ

www.burmeseclassic.com

ယဉ်ကျေးမှုမဲ့လွန်းတယ်၊ တကယ်တော့ သူတစ်ပါးကို အသားလွတ် ဇော်ကားတဲ့ ခင်ဗျားတို့သာ အောက်တန်း စားတွေ”

ဟု အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် ပြန်လည်ပြောဆိုလိုက်ရာ အရေးပိုင်ကတော်နှင့် မျက်နှာဖြူမများသည် ကျွန်ုပ်အင်္ဂလိပ်စကား တတ်ကျွမ်းမှန်းသိသဖြင့် မျက်လုံးပြူးသွားလေ၏။ အရေးပိုင် ကတော်က ကျွန်ုပ်ကို ဒေါတကြီး ဆဲဆို၍ ...

“နင်လို အကျဉ်းသားက ငါတို့ကို အောက်တန်းစားတွေ လို့ ပြောဝံ့သလား၊ စီလူလာထောင်ထဲကို ရောက်ချင် သလား”

ဟု ပြောလေရာ ကျွန်ုပ်က လက်သီးဆုပ်၍ ...

“စီလူလာထောင်လည်း ဂရုမစိုက်ဘူး၊ ခင်ဗျားတို့ကို မိန်းမမို့လို့ ချမ်းသာပေးလိုက်တယ်မှတ်ပါ”

ဟု ကြီးဝါးလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ အရေးပိုင်က တော်နှင့် မျက်နှာဖြူမများက ထောင်မှူးကတော်ကိုကြည့်၍ ...

“မေရီ ... ဒီကောင် မိုက်ရိုင်းနေတာကို ဘာလို့ကြည့်နေ တာလဲ၊ ထောင်မှူးကြီးကို ပြောပြီး အပြစ်ဒဏ် ပေးလိုက် စမ်းပါ”

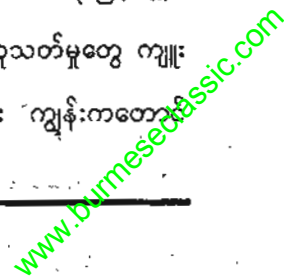
ဟု ပြောလေ၏။ ထောင်မှူးကြီးကတော်သည် မျက်နှာဖြူများ၏ စကားကြောင့် အခက်တွေ့သွားပြီ၊ ကျွန်ုပ် ဘက်သို့လှည့်၍ ...

“ကျေးဇူးပြုပြီး ရှင် ဘာမှမပြောဘဲ အခန်းထဲက ထွက်သွား ပေးပါ”

ဟု ပြောလေရာ ကျွန်ုပ်သည် ထောင်မှူးကြီးကတော် ၏အခက်အခဲကို နားလည်သဖြင့် စကားမဆက်တော့ဘဲ အခန်း ထဲမှထွက်ခဲ့၏။

ထောင်မှူးကြီးကတော်က ကျွန်ုပ်ထွက်သွားသော အခါ မျက်နှာဖြူမများဘက်သို့လှည့်၍ လေသံတီးတိုးဖြင့် ...

“ရှင်တို့ သူ့ကိုသွားမထိနဲ့၊ သူဟာ လူသတ်မှုတွေ ကျူး လွန်ပြီး ကျွန်းကိုရောက်လာရုံမကဘူး ကျွန်းကတော်”

တစ်ကြိမ်ထွက်ပြေးပြီးပြီ၊ သူ့ကို မထိလေးစားလုပ်ရင် ထောင်မှူးကြီးကိုတောင် ပြန်ပြီးဒုက္ခပေးမယ့်လူရင်”

ဟု ပြောလေရာ မျက်နှာဖြူမများသည် ကျွန်ုပ်ကို ထိတ်လန့်သွားကြပြီး အရေးပိုင်ကတော်က ...

“ဒီလိုဆိုးသွမ်းတဲ့လူမျိုးကို ဘာဖြစ်လို့ ရှင် အိမ်မှာထားရတာလဲ၊ တစ်နေ့နေ့မှာ ထောင်မှူးကြီးကို ဒုက္ခပေးရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

ဟု ပြောလေရာ ထောင်မှူးကြီးကတော်က တီးတိုး ပြောလိုက်ရာ ကျန်သောမျက်နှာဖြူမများသည် တစ်စုံတစ်ရာကို သဘောပေါက်သွားပြီး တခစ်ခစ် ရယ်မောကြကာ အရေးပိုင်ကတော်က ...

“ဪ ... ဒီလိုလား၊ သေသေချာချာကြည့်တော့ သူဟာ မြန်မာထဲမှာ အရပ်အမောင်းကောင်းပြီး၊ အသားအရေလည်း သန့်တယ်၊ ယောက်ျားလည်း ပီသတယ်၊ ဒါကြောင့် ဒီလူကို မင်းက သည်းခံနေတာကို”

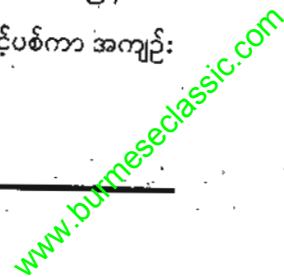
ဟု ဆိုကာ ဝိုင်းဝန်းရယ်မောကြကုန်၏။ ကျွန်ုပ်သည် မျက်နှာဖြူမများ၏စကားကို ခန်းဆီးကြားမှ ချောင်းမြောင်းနားထောင်၍ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားတော့၏။ မျက်နှာဖြူမများ ဝိုင်းဝန်းရယ်မောကြပုံမှာ မိမိနှင့်ထောင်မှူးကြီးကတော်၏ မရိုးသားသော ရင်းနှီးဆက်ဆံမှုကို ရိပ်စားမိပုံရ၏။

ထို့ပြင် ထောင်မှူးကြီးကတော်သည် မိမိနှင့် ရင်းနှီးသော လျှို့ဝှက်ချက်ကို မျက်နှာဖြူမများရှေ့၌ ဝန်ခံလိုက်သလို ဖြစ်သွား၏။ ထောင်မှူးကြီးကတော်သည် အဘယ်ကြောင့် မိမိ၏ သေတွင်းကို တူးနေသနည်း။

ထိုကိစ္စကို ထောင်မှူးကြီး သိသွားလျှင် တွေးဝံ့စရာ မရှိချေ။

ကျွန်ုပ် ထောင်မှူးကြီးကတော်၏ နှုတ်မလုပ်မှုကြောင့် ကျွန်ုပ်ရရှိသော ရလဒ်မှာ ကျည်ဆန်ပင်ဖြစ်လိမ့်မည်။

တစ်ခါက အကျဉ်းသားတစ်ဦးနှင့် ဖောက်ပြန်သော ထောင်မှူးကြီးကတော်ကို ထောင်မှူးကြီးက သေနတ်နှင့်ပစ်ကာ အကျဉ်းသားကိုလည်း အသေပစ်သတ်ခဲ့ဖူး၏။

ထောင်မှူးကတော်၏ အပြုအမူသည် မိမိအတွက်
အန္တရာယ်အလွန်များလှ၏။

မိမိတို့အပြစ်ကို ထောင်မှူးကြီး သိသွားလျှင် တွေး
ဝံ့စရာ မရှိတော့ချေ။

မျက်နှာဖြူမများ ပြန်သွားသောအခါ ကျွန်ုပ်က
ထောင်မှူးကတော်ကို ပြစ်တင်ဝေဖန်လေရာ ၎င်းက ...

“သူတို့ကို ရှင်နဲ့ကျွန်မ ဖြစ်ရတယ်လို့ အတိအလင်း ပြော
လိုက်တာမှ မဟုတ်တာ၊ သူတို့ကို မခံချင်အောင် နောက်
ပြောင်လိုက်တာပါ။ ဒါဟာ ကျွန်မတို့ ထောင်မှူးကတော်
လောကမှာ မဆန်းပါဘူး။ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ဒီလိုပဲ
နောက်ပြောင်လေ့ရှိပါတယ်”

ဟု ပြောလေရာ ကျွန်ုပ်က ခေါင်းခါယမ်း၍ ...

“ကျုပ်တို့ကိစ္စက နောက်ပြောင်ရမယ့်ကိစ္စ မဟုတ်ဘူး။ ဒီ
အကြောင်းတွေ အပြင်မှာ ပျံ့နှံ့သွားရင် ခင်ဗျားယောက်ျား
ထောင်မှူးကြီးက ကျုပ်ကို သတ်လိမ့်မယ်”

ဟု ပြောလေ၏။ ထောင်မှူးကတော်က သဘောကျ
ဟန်ဖြင့် ရယ်မော၍ ...

“ရှင်ကို ထောင်မှူးကြီး လက်ဖျားနဲ့တောင် မထိစေရဘူး။
ကျွန်မ တာဝန်ယူတယ်၊ ကျွန်မတို့ အပြောင်အပြက်ပြော
တာကို ရှင်နားထဲမှာ သွင်းမထားပါနဲ့။”

ဟု ပြောလေ၏။ အမှန်စင်စစ် ထောင်မှူးကြီး
ကတော်သည် မိမိ၌ လင်ငယ်ရှိကြောင်းကို မသိမသာ ကြွားဝါ
လိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

မျက်နှာဖြူထောင်မှူးကတော်များ အချင်းချင်း တွေ
ဆုံလျှင် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ချောမောလှပသော လင်ငယ်
ကိုယ်စီရှိကြောင်း ကြွားဝါလေ့ရှိ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ထောင်မှူးကတော်
များကြား၌ မြေဇာပင် ဖြစ်သွားလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ထိုအချိန်မှစ၍ မိမိ၏မှားယွင်းသော
လုပ်ရပ်ကို ပြန်လည်ပြုပြင်ရန် ကြံစည်၏။

ထောင်မှူးကတော်များ၏ လောက၌ မိမိအကြောင်း
ပျံ့နှံ့သွားလျှင် မကြာမီ ထောင်မှူးကြီး သိသွားပေလိမ့်မည်။

ထိုသို့ ထောင်မှူးကြီး သိသွားလျှင် မိမိဘဝနောင်
ရေးကို တွေးဝံ့စရာပင် မရှိတော့။

တစ်ကျွန်းမှ မလွတ်မြောက်သည့်အပြင် ငရဲသို့ပင်
တစ်ခေါက် သွားရတော့မည်။

ကျွန်ုပ်သည် ထိုအချိန်မှစ၍ ထောင်မှူးကြီးကတော်
နှင့် ဖောက်ပြန်ခြင်းကို ရုပ်တန်းကရပ်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

သို့သော် ထောင်မှူးကြီးကတော်၏အနီးမှာ နေရလျှင်
သူမကို စွန့်လွှတ်ရန် အလွန်ခက်ခဲလှ၏။

ဤကဲ့သို့ ကျွန်ုပ်သည် ဆုပ်လည်းစူး စားလည်းစူး
ဖြစ်နေချိန်၌ ထောင်မှူးကြီး တစ်ကျွန်းမှ ပြောင်းရွှေ့ရမည်ဆိုသော
သတင်း ထွက်လာသဖြင့် အလွန်ပျော်ရွှင်သွားလေ၏။ ထိုသတင်း
သေချာသွားသောအခါ ထောင်မှူးကြီးကတော်သည် တစ်ကျွန်းမှ
ပြောင်းရွှေ့ရလျှင် ကျွန်ုပ်နှင့် မခွဲနိုင်ဟုဆိုကာ ဝမ်းပန်းတနည်း
ငိုယိုနေလေ၏။

သူမသည် မတုန်မလှုပ် ဖြစ်နေသော ကျွန်ုပ်ကိုကြည့်
ကာ ...

“ရှင် ဘာလို့ ငြိမ်နေတာလဲ၊ ကျွန်မနဲ့ ခွဲရမယ်ဆိုလို့ ရှင်
ပျော်နေသလား။”

ဟု ရန်တွေ့လေ၏။

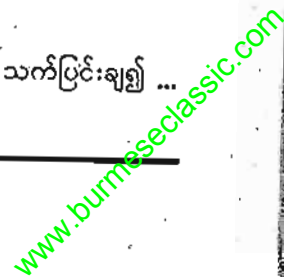
ကျွန်ုပ်သည် လှပသော သူမ၏မျက်နှာကိုကြည့်၍...

“ကျုပ်တို့အဖြစ်က လမ်းခွဲကြတာမှ ပိုကောင်းဦးမယ်၊
တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန် ထောင်မှူးကြီး သိသွားရင် ခက်
မယ်”

ဟု ပြောလေရာ ထောင်မှူးကြီးကတော်က ငိုယိုရင်း...

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်မဘဝမှာ ရှင်တစ်ယောက်ကိုပဲ ချစ်
ခဲ့ဖူးတယ်၊ ရှင်နဲ့ခွဲရရင် ကျွန်မ အရမ်းသတိရနေမှာပဲ၊
ရှင် ကျွန်မကို မယုံဘူးလား။”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ကျွန်ုပ်က သက်ပြင်းချ၍ ...

“ယုံပါတယ်ဗျာ၊ ဒါပေမဲ့ နောက်ဆုတ်လိုက်တာပဲ ကောင်း ပါတယ်၊ ကြာရင် ကျော်မကောင်း ကြားမကောင်းတွေ ဖြစ်ကုန်မယ်၊ ထောင်မှူးကြီးကတော်ရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာကို လည်း ထည့်ပြီးစဉ်းစားပါဦး”

ဟု ပြောလေရာ ထောင်မှူးကြီးကတော်သည် တွေ ဝေသွား၏။

သူမသည် အတန်ကြာအောင် ရှိုက်ငိုနေပြီးမှ ...

“ရှင်ဟာ အတော်ယောက်ျားပီသတဲ့လူပဲ၊ ကိုယ့်ရဲ့ဂုဏ် သိက္ခာကိုလည်း ထိန်းသိမ်းနိုင်တယ်၊ ရှင်လိုလူမျိုးနဲ့ ရည်း စားဖြစ်ရတာ ကျွန်မ ဂုဏ်ယူလိုက်တာ”

ဟု ပြောလေ၏။ ထောင်မှူးကြီးမိသားစုသည် မကြာမီ အက်ဒမန်းကျွန်းမှ ပြောင်းရွှေ့တော့မည်ဆိုသောသတင်း ကျွန်းအနှံ့ ပျံ့နှံ့သွားလေ၏။

ထိုအခါ ထောင်မှူးကြီးသည် သဘောမနောကောင်း ပြီး အကျဉ်းသားများအပေါ် ထောက်ထားညှာတာသော စိတ်ဓာတ်

ရှိသဖြင့် တစ်ကျွန်းလုံး၌ အကျဉ်းသားများအားလုံး နှမြောတသ ဖြစ်ကြ၏။

တစ်နေ့တွင် ထောင်မှူးကြီးကတော်သည် ကျွန်ုပ်ကို စာကြည့်ခန်းသို့ခေါ်၍ ရီဝေသော မျက်လုံးများဖြင့် စာအိတ်ညို ကြီးတစ်အိတ်ကို ကမ်းပေးလေ၏။

ကျွန်ုပ်က နားမလည်ဟန်ဖြင့် ထောင်မှူးကတော် ကိုကြည့်၍ ...

“စာအိတ်ထဲမှာ ဘာတွေလဲ၊ ပိုက်ဆံတွေ ဆိုရင်တော့ မယူချင်ပါဘူး၊ ခင်ဗျားနဲ့ ကျုပ်ကြားမှာ ပိုက်ဆံမရှိဘူး”

ဟု ပြောလေရာ ထောင်မှူးကတော်က သက်ပြင်း ချ၍ ...

“ပိုက်ဆံမဟုတ်ပါဘူး၊ ရှင် သိပ်အလိုရှိနေတဲ့ ဖိုင်နပါတ် (၄၅၁)ပါ”

ဟု ပြောလေ၏။ ထောင်မှူးကတော်၏ စကား ကြောင့် ကျွန်ုပ်က မျက်မှောင်ကြုတ်၍ ...

“ပိုင်နံပါတ်(၄၅၁)ဟုတ်လား၊ ကျုပ် ဒါကိုလိုချင်နေတာ ဘယ်လိုသိသလဲ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။

ထိုအခါ ထောင်မှူးကတော်က ...

“ရှင်ကိုချစ်တဲ့အတွက် ရှင် ဘာတွေလိုတယ်ဆိုတာ ကျွန်မ အမြဲသိတယ်၊ ရှင်ဟာ ကျွန်မယောက်ျား အိမ်ထဲမှာကျကျန် နေတဲ့ စာအုပ်တစ်အုပ်ကို ဖတ်ကြည့်ပြီး ဘာမထီဘွား ဆိုတဲ့ လူဆိုးတစ်ယောက်ရဲ့ နောက်ကြောင်းရာဇဝင်တွေ ကို သိခဲ့တယ်၊ ဘာမထီဘွား ရေးခဲ့တဲ့ မိုးကုတ်ပတ္တမြား ကြီးအကြောင်းကိုဖတ်ပြီး ရှင်ဟာ ထောင်ထဲမှာ မိုးကုတ် ပတ္တမြားကို ရှာဖွေဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့တယ်၊ ရှင်နည်းရှင်ဟန်နဲ့ မိုးကုတ်ပတ္တမြားရှိတဲ့ နေရာကို ရှင် စုံစမ်းခဲ့တယ်၊ နောက် ဆုံးမှာ မိုးကုတ်ပတ္တမြားပြားကြောင့် အသေအကြေ တိုက် ခိုက်ကြတဲ့ အကျဉ်းသားနှစ်ယောက်ရဲ့ အမှုတွဲဟောင်းကို

ပြန်ရှာဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့တယ်၊ ဒါကြောင့် ကျွန်မ မသိအောင် ရုံးဟောင်းထဲကို ခိုးဝင်ပြီး အမှုတွဲဟောင်းကို ရှာဖွေခဲ့တယ်၊ ဒါပေမဲ့ အမှုတွဲဟောင်းကို ဘယ်လိုမှ ရှာမရတဲ့အတွက် ရှင်ဟာ မိုးကုတ်ပတ္တမြားကြီးကို ရှာဖွေတဲ့ကိစ္စမှာ လက် မှိုင်ချခဲ့ရတယ်၊ အမှုတွဲဟောင်းတွေကို ရှာဖွေရာမှာ အမှုတွဲ အမှတ် ၄၅၀ ကိုတွေ့ပြီး ၄၅၂ ကိုတွေ့ရတယ်၊ အမှုတွဲ အမှတ်(၄၅၁) ပျောက်ဆုံးနေခဲ့တာမို့၊ ရှင်ဟာ ရုံးထဲမှာ နေ့စဉ်ရက်ဆက် အမှုတွဲအမှတ်(၄၅၁)ကို ရှာဖွေရင်း မတွေ့ တဲ့အဆုံးမှာ လက်မှိုင်ချခဲ့ရတယ်၊ တကယ်တော့ ရှင်ရဲ့ ခြေလှမ်းတွေကို အမြဲတမ်း တစ်ကွက်ကြိုမြင်နေတဲ့ ကျွန်မ က ရုံးဟောင်းထဲကို ရှင်မသိအောင်ဝင်ပြီး အမှုတွဲအမှတ် (၄၅၁)ကို လက်ဦးအောင် ယူထားလိုက်တာပဲ”

ဟု ပြောလေရာ ကျွန်ုပ်က ထောင်မှူးကြီးကတော် ကိုကြည့်၍ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ပြီး ...

“ဒီအကြောင်းတွေကို ထောင်မှူးကြီး သိသလား”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ထောင်မှူးကတော်က ခေါင်း

ခါ၍ ...

“ဒီအကြောင်းတွေကို ထောင်မှူးကြီး လုံးဝမသိပါဘူး။ ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း သိတာပါ။ မိုးကုတ်ပတ္တမြားကြီးကို ရှာဖွေနေတဲ့ ရှင်ကို ကျွန်မက ဘာဖြစ်လို့ တားမြစ်ရသလဲဆိုတော့ ရှင်ကိုချစ်လို့ပဲ။ ရှင်ဟာ မိုးကုတ်ပတ္တမြားကြီးကို ရသွားရင် ကျွန်မကို ပစ်သွားမှာကြောက်လို့ပဲ။ ဒါပေမဲ့ ရှင်နဲ့ကျွန်မ ခွဲရတော့မယ်ဆိုတဲ့အတွက် ကျွန်မ ဖွက်ထားတဲ့ အမှုတွဲ(၄၅၁)ကို ရှင်ကို ပေးလိုက်တာပါ။ ရှင် ဉာဏ်ရှိသလိုသုံးပြီး မိုးကုတ်ပတ္တမြားကို ရှာကြည့်ပေးတော့”

ဟု ပြောလေရာ ကျွန်ုပ်သည် ထောင်မှူးကတော်၏

ထူးခြားသော စိတ်ဓာတ်ကို အံ့ဩရလေ၏။

ထောင်မှူးကတော်က ဆက်လက်၍ ...

“ရှင် ကျွန်မကို မချစ်ဘဲနဲ့အောင်ကာနမ်းနေတာ ကျွန်မ သိပါတယ်။ ရှင်ဟာ သေမင်းနာရီကြီးကို အသုံးပြုပြီး ထောင်မှူးကြီး မက်ကောလင်းကို လုပ်ကြံခဲ့တယ်။ ဒီလို လုပ်ကြံခဲ့တဲ့ပြစ်မှုကို ကမ္ဘာပေါ်မှာ ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း သိတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်မအလိုကျ နေထိုင်ပေးနေတယ် လို့ ကျွန်မသိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ရှင်ကိုမခွဲနိုင်လို့ ဇွတ်မိတ် ပြီး ကျွန်မ ရူးမိုက်ခဲ့တယ်။ တကယ်တော့ သေမင်းနာရီ ကြီးမှာ တပ်ဆင်ထားတဲ့ သေနတ်နဲ့ သက်သေခံပစ္စည်းတွေဟာ နာရီကြီးမှာ မရှိတော့ပါဘူး။ ဒါတွေကို ဟိုးအရင်ကတည်းက ကျွန်မ ဖျက်ဆီးပစ်တာ ကြာပါပြီ။ ရှင်ကတော့ သက်သေခံပစ္စည်းတွေနဲ့ ကျွန်မ ဒုက္ခပေးသွားမှာ ကြောက်ပြီး စိတ်မပါဘဲနဲ့ ချစ်ခဲ့ရတာ မဟုတ်လား”

ဟု ပြောလေရာ ကျွန်ုပ်သည် ထောင်မှူးကတော်၏

မျက်လုံများကိုကြည့်ကာ ...

“ကျုပ်ရင်ထဲမှာ ဘာတွေရှိသလဲဆိုတာ မပြောပါရစေနဲ့။

ကျုပ်ကို ဖိုင်တွဲအမှတ်(၄၅၁)ကိုပေးတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။

တယ်၊ ကျုပ် မိုးကုတ်ပတ္တမြားကြီးကို ကြီးစားပြီး ရှာဖွေ
ချင်သေးတယ်၊ နာရီထဲက သက်သေခံပစ္စည်းတွေကို ဖျောက်
ဖျက်ပေးတဲ့အတွက်လည်း ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ကျုပ်ကို
ခွင့်ပြုပါဦး”

ဟု ဆိုကာ သူမ၏အနီးမှ ကျောခိုင်းထွက်ခဲ့၏။
အိမ်တံခါးဝသို့ ရောက်သောအခါ ကျွန်ုပ်၏ရှေ့၌ တစ်စုံတစ်ဦး
တွေ့သဖြင့် ကြည့်လိုက်ရာ ထောင်မှူးကတော်၏သားလေးဖြစ်၏။
ကျွန်ုပ်က ကလေးငယ်၏ပါးကို နမ်းရှိုက်လိုက်၏။ ကလေးငယ်
က လေသံတိုးတိုးဖြင့် ...

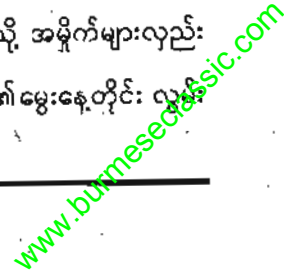
“အန်ကယ်နဲ့မာမိအကြောင်းကို ကျွန်တော် ဘယ်သူ့ကိုမှ
မပြောပါဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အန်ကယ်က စိတ်ထား
ကောင်းလို့ပဲ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်သည် ကလေးငယ်ကို
ကြည့်ပြီး တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ပိုင်တွဲအမှတ်(၄၅၁)ကို ရရှိသည်နှင့်
မိုးကုတ်ပတ္တမြားကြီးကို ရှာဖွေရန် ထိုပိုင်တွဲအား အသည်းအသန်
ဖတ်ရှုလေ၏။ ထိုအခါ ပေါက်စနှင့် ဝင်းစိုးတို့၏ ရန်ပွဲကြောင့်
ဝင်းစိုး သေဆုံးသွားပုံကို အဓိကသက်သေထွက်သော လူတစ်ဦး
ရှိကြောင်း တွေ့ရ၏။ ထိုသူ၏အမည်မှာ ထောင်ဝါဒါ ကိုဇော်လွင်
ဆိုသူ ဖြစ်၏။ ကိုဇော်လွင်၏ ထွက်ချက်မှာ အောက်ပါအတိုင်း
ဖြစ်၏။

ထိုနေ့က နှင်းများတဖွဲဖွဲကျနေသောအချိန်၌ ကျွန်ုပ်
သည် နံနက်စောစောတွင် လွမ်းစေတီအနီးသို့ အမှိုက်များလှည်း
ကျင်းရန် ရောက်ရှိနေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် မိမိ၏မွေးနေ့တိုင်း လှမ်း

စေတီသို့ အမှိုက်များ လှည်းကျင်းရန် ကြိုးစားလေ့ရှိ၏။ တစ်နေ့ လွမ်းစေတီ၌ ကျွန်ုပ် အမှိုက်လှည်းကျင်းပြီးနောက် ခဏမျှနားနေစဉ် လူတစ်ဦးသည် ခိုးကြောင်ခိုးဝှက်နှင့် လွမ်းစေတီသို့ ရောက်လာပြီး စေတီ၌ ကပ်လျှထားသော ဘုရားပန်းအိုးကို ခိုးယူလိုက်၏။

ဘုရားပန်းအိုးကို ခိုးယူသူမှာ ထောင်သားတစ်ယောက်ဖြစ်သဖြင့် ကျွန်ုပ် အံ့သြတကြီး ကြည့်နေစဉ် ထိုသူသည် ပန်းအိုးထဲမှ ပန်းများကို ရင်ပြင်၌ သွန်ချ၍ ပန်းအိုးကိုယူပြီး ထွက်ခွာသွားလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ထောင်သားများအားလုံး ကိုးကွယ်ရန် တည်ထားသော လွမ်းစေတီမှ ပန်းအိုးကို ခိုးယူသော ထောင်သားအား လက်ရဖမ်းဆီးနိုင်ရန် အနောက်မှ လိုက်သွားလေ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် နှင်းများကြားမှ အခြားထောင်သားတစ်ယောက် ထွက်လာပြီး ပန်းအိုးခိုးလာသော ထောင်သားနှင့် စကားပြောဆိုလေ၏။ ထို့နောက် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး လုံးထွေးသတ်ပုတ်ကြပြီး ပန်းအိုးကို လူယူရန် ကြိုးစားနေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် လူထူးလူဆန်း နှစ်ယောက်အား ရပ်မကြည့်နိုင်တော့ဘဲ ...

“ဟေ့ကောင်တွေ ရန်မဖြစ်ကြနဲ့၊ ရပ်လိုက်စမ်း။”

ဟု အော်ဟစ် တားဆီးလိုက်၏။

ထိုအခါ နောက်မှရောက်လာသော ထောင်သားသည် ပန်းအိုးခိုးခိုးလာသော ထောင်သားကို ဓားဖြင့်တစ်ချက် ဆောင့်ထိုး၍ ပန်းအိုးကို ဆွဲလုပြီး ထိုနေရာမှ ထွက်ပြေးလေတော့၏။

ကျွန်ုပ်သည် ထွက်ပြေးသွားသော ထောင်သားနောက်သို့ အော်ဟစ်ပြီး ပြေးလိုက်သွားသော်လည်း ထောင်သားသည် နှင်းများကြားမှာ ကွယ်ပျောက်သွားလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ဓားထိုးခံရသော အကျဉ်းသားထံသို့ ပြန်ရောက်သောအခါ ထိုသူ သေဆုံးနေကြောင်း တွေ့ရ၏။

ထိုသူ၏လက်ထဲ၌ ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ကိုင်ထားသော ပန်းအိုးတစ်ပိုင်းပြတ်ကလေးကို တွေ့ရလေ၏။

ထောင်သားနှစ်ဦး၏ အပြုအမူသည် လွန်စွာထူး
ခြားလှ၏။

အဖိုးမတန်သော ပန်းအိုးလေးတစ်လုံးအတွက် တစ်
ယောက်နှင့်တစ်ယောက် သဲကြီးမဲကြီး သတ်ပုတ်ထိုးကြိမ်ကြ
လေ၏။

ခဏကြာလျှင် ထောင်ဝါဒါများ ရောက်ရှိလာပြီး
ကျွန်ုပ်က လူသတ်မှုဖြစ်ပွားရခြင်း အကြောင်းကို ရှင်းလင်းပြ
လေ၏။

ထိုအခါ သေဆုံးသူမှာ ဓားပြမှု လူသတ်မှုများနှင့်
ကျွန်းသို့ရောက်လာသူ ဝင်းစိုး ဆိုသူဖြစ်ကြောင်း သိရ၏။

ဝင်းစိုးကို သတ်၍ ထွက်ပြေးသူမှာ ဝင်းစိုး၏
သူငယ်ချင်း ပေါက်စဆိုသူဖြစ်၏။

ပေါက်စသည် လူသတ်မှု၊ ဓားပြမှု၊ မုဒိမ်းမှုများ
နှင့် တစ်ကျွန်းသို့ ရောက်လာသူဖြစ်၏။

ကျွန်ုပ်သည် သေသူအကျဉ်းသား ဝင်းစိုး၏ လက်
ထဲ၌ ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ကိုင်ထားသော ပန်းအိုးတစ်ပိုင်း
ပြတ်ကလေးကို စေတီအနီးရှိ အမှိုက်ကျင်း၌ ချထားလိုက်လေ၏။

လွန်ခဲ့သော နှစ်များစွာကပင် လှူဒါန်းထားသော
ဟောင်းနွမ်းနေသည့် ပန်းအိုးလေးတစ်လုံးကို လူယက်ယူငင်ပြီး
လူသတ်မှုဖြစ်ပွားကြ၏။

တစ်ကျွန်းမှ ထွက်ပြေးသော ပေါက်စ ဆိုသူသည်
ကျွန်းအတွင်းပိုင်းရှိ လူရိုင်းများ ရှိရာအရပ်သို့ ထွက်ပြေးသွား
ကြောင်း သိရ၏။ လူရိုင်းများအနက် အချို့သော မျိုးနွယ်စုများသည်
လူသားစားကြသဖြင့် ပေါက်စ ဆိုသော အကျဉ်းသားမှာ သေဆုံး
သွားဖွယ်ရှိ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ထောင်ဝါဒါဇော်လွင် ဆိုသူ၏ သက်
သေထွက်ချက်များကို ဖတ်ရှု၍ အလွန်စိတ်လှုပ်ရှားသွားလေ၏။
ဘာမထိဘွား ဆိုသော လူဆိုးကြီး၏ မှတ်တမ်းအရ ပျောက်ဆုံး
သွားသော မိုးကုတ်ပတ္တမြားကြီးသည် တစ်ကျွန်းရှိ ထောင်မှူးကြီး
ဝယ်ယူထားသော ပန်းအိုးထဲ၌ ရှိနေ၏။

ထောင်မှူးကြီးသည် ၎င်း၏ လက်ထဲ၌ရှိသော ပန်းအိုးကို တစ်ကျွန်း၌ရှိသော လွမ်းစေတီလေးသို့ လှူဒါန်းပုံရ၏။ ထိုသတင်းကို ပေါက်စနှင့် ဝင်းစိုးတို့နှစ်ဦး ကြားသိပြီး လောဘဇောကပ်ကာ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ရက်ရက်စက်စက် သတ်ဖြတ်ပြီး ပန်းအိုးကို လုယူကြ၏။

ထိုအခါ ပန်းအိုးသည် နှစ်ပိုင်းဖြတ်ပြီး တစ်ပိုင်းမှာ ထွက်ပြေးသွားသော အကျဉ်းသား ပေါက်စထံ ရောက်၏။

ကျွန်သောတစ်ပိုင်းမှာ သေဆုံးပြီး ကျန်ရစ်သူ ဝင်းစိုး၏ လက်ထဲ၌ရှိ၏။ ဝင်းစိုး၏ လက်ထဲရှိ ပန်းအိုးပြတ်ကလေးကို လွမ်းစေတီအနီးရှိ အမှိုက်တွင်း၌ ချခဲ့သည်ဆို၏။

ထို့နောက် ပတ္တမြားကြီးသည် ထွက်ပြေးသွားသော ပေါက်စ၏ ပန်းအိုးထဲတွင် ပါသွားခဲ့လျှင် ပေါက်စအား သတ်ဖြတ်သွားသော လူရိုင်းများထံသို့ ရောက်ပြီး ပျောက်ဆုံးသွားချေပြီ။

သို့မဟုတ် ထောင်တွင်း၌ သေဆုံး၍ ကျန်ရစ်ခဲ့သော ဝင်းစိုး၏ ပန်းအိုးထဲ၌ ပတ္တမြားကြီး ရှိနေလျှင် မိုးကုတ်ပတ္တမြားကြီးကို မိမိရရှိနိုင်၏။

ကျွန်ုပ်သည် အလွန်စိတ်လှုပ်ရှားပြီး ပေါက်တူးတစ်လက်ကိုယူကာ လွမ်းစေတီသို့ နံနက်စောစောထပြီး ထွက်ခဲ့၏။ ထိုနံနက်မှာလည်း နှင်းများကျဆင်းနေလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ပေါက်တူးတစ်လက်ဖြင့် လွမ်းစေတီအနီးရှိ အမှိုက်တွင်းကို ဖော်လေ၏။ သို့သော် အတန်ကြာသည်အထိ မည်သည့် ပန်းအိုးပြတ်ကိုမျှ မတွေ့ရပါ။

ကျွန်ုပ်သည် ပန်းအိုးပြတ်ကို မတွေ့ရသဖြင့် လက်လျှော့မရလိုဖြစ်နေချိန်၌ မြေကြီးထဲ၌ ထိုးထိုးထောင်ထောင်ဖြစ်နေသော ပန်းအိုးပြတ်လေးကို တွေ့ရ၍ ဝမ်းသာအားရ ဆွဲယူလိုက်၏။

ကျွန်ုပ်လက်ထဲသို့ ပန်းအိုးပြတ်လေး ရောက်ရှိလာစဉ် ကျွန်ုပ်အနောက်မှ အသံကြား၍ လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ ထောင်ချွင်းကြီးကို တွေ့ရသဖြင့် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်မိလေ၏။ ထောင်မှူးကြီးသည် မိုးကုတ်ပတ္တမြားကြီးနှင့် ပတ်သက်၍ ရိပ်စားမိနေသလော။

ထောင်မှူးကြီးက ကျွန်ုပ်ကိုကြည့်၍ သက်ပြင်းချသိုက်ပြီး ...

“အမှိုက်တွင်းကို မီးရှို့မလိုနဲ့တူတယ်၊ နံနက်စောစော ဝီရိယကောင်းလှချည်လား”

ဟု ပြောကာ ကျွန်ုပ်အနီးမှ ထွက်ခွာသွားလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ထိုအခါမှပင် ရင်ထဲက အလုံးကြီး ကျသွားလေ၏။

ပြီးနောက် စေတီအနီးသို့သွား၍ မမြင်ကွယ်ရာ၌ ပန်းအိုး၏ပင်ပိုင်းကို ရိုက်ခွဲလိုက်ရာ ကွမ်းသီးလုံးခန့်ရှိသော မိုးကုတ်ပတ္တမြားကြီး ထွက်ကျလာလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ပတ္တမြားကြီးကို မမျှော်လင့်ဘဲ ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရလိုက်သဖြင့် ဝမ်းသာလိုက်သည်မှာ ပြောဖွယ်ရာ မရှိတော့ပေ။

တစ်ကျွန်းမှ လွတ်မြောက်သောအချိန်၌ ပတ္တမြားကြီးကို ထုခွဲ၍ ရရှိသောငွေများအနက် တစ်ဝက်ကို ဓားပြကြီး ဘာမထိဘွားအတွက် ရည်စူးပြီး အလှူဒါနပြုလုပ်ပေးရန် ကြံစည်၏။

ကျန်တစ်ဝက်ကိုမူ ကျွန်ုပ်အတွက် ရင်းနှီးစားသောက်ရန် ဆုံးဖြတ်ထားလေ၏။

ထောင်မှူးကြီးမိသားစု ကျွန်းမှပြောင်းရွှေ့သောနေ့၌ ကျွန်ုပ်သည် အခြားသော အမှုထမ်းများနှင့်အတူ အထုပ်အပိုးများကို သယ်ပိုးပေးလေ၏။ သင်္ဘောဆိပ်သို့ ကားများထွက်ကာ နီးအချိန်၌ ထောင်မှူးကတော်သည် ကျွန်ုပ်၏အနီးသို့ ရောက်ရှိလာပြီး ...

“ရှင်ကို ကျွန်မတစ်သက် ဘယ်တော့မှ မမေ့ဘူး၊ ရှင်ဟာ သိပ်ပြီးတော့ ကြင်နာတတ်တဲ့ ယောက်ျားပဲ”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုစဉ် ထောင်မှူးကြီး အနီးသို့ သို့ရောက်လာပြီး ထောင်မှူးကတော်၏ပခုံးကိုဖက်၍ ...

“ငါတို့သွားမယ် ငွေသိုက်၊ မောင်မင်းလည်း လိမ်လိမ်မာမာ နေပါ၊ လွတ်ရက်နီးနေပြီပဲ”

ဟုပြောလေ၏။ ထောင်မှူးကြီးသည် ဇနီးကို အနီးမှ
ခေါ်ဆောင်သွားလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ထောင်မှူးကတော်၏ လှပ
သောမျက်နှာနှင့် ညှို့ငင်နိုင်စွမ်းရှိသော အမူအရာများကို နောက်ဆုံး
တွေ့ဆုံလိုက်ခြင်းပင်ဖြစ်၏။

မကြာမီ ထောင်မှူးကြီးအသစ် ပြောင်းလာပြီး ထို
ထောင်မှူးကြီးနှင့်အတူ ကျွန်ုပ်အတွက် အလွန်ထူးခြားသော
မင်္ဂလာသတင်းတစ်ပုဒ် ပါရှိလာ၏။ ထောင်မှူးကြီးသည် ယခင်
ထောင်မှူးကြီးကဲ့သို့ သနားညှာတာစိတ်ရှိသည်ဟု သိရ၏။

တစ်ကျွန်းသို့ ထောင်မှူးကြီးအသစ် ရောက်ရှိပြီး
တစ်ပတ်ပြည့်သောနေ့၌ ကျွန်ုပ်ကို ခေါ်တွေ့၍ ...

“မောင်မင်း ... မောင်ငွေသိုက်အတွက် မြန်မာပြည်က
အထူးသတင်းတစ်ခု ပါလာတယ်။ မောင်မင်း ဝမ်းသာပေ
တော့”

ဟု ပြုံးရွှင်သော အမူအရာဖြင့်ပြောလေရာ ကျွန်ုပ်
သည် နားမလည်နိုင်ဘဲ ထောင်မှူးကြီးကိုကြည့်၍ ...

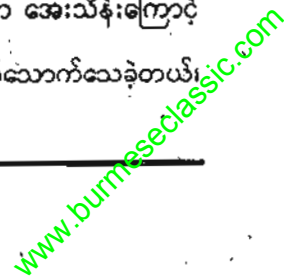
“ရှင်းပြပါဦး ခင်ဗျာ”

ဟု ပြောဆိုလိုက်ရာ ထောင်မှူးကြီးက ဖိုင်တွဲတစ်
တွဲကို လှန်၍ဖတ်ရှုပြီး ...

“မောင်မင်းဟာ ကိုယ့်ရဲ့ဇနီးကို ကျူးလွန်တဲ့ ရှေ့နေ
အေးသိန်း ဆိုတဲ့လူကို ခြေထောက်နဲ့ကန်လို့ အေးသိန်း
သေဆုံးပြီး တစ်ကျွန်းကို ရောက်လာတယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျာ”

“ဒါပေမဲ့ သေကာနီး ဖြောင့်ချက်ပေးသွားတဲ့ လူတစ်ယောက်
ကြောင့် မောင်ငွေသိုက်ရဲ့အပြစ်ဒဏ်က လွတ်ငြိမ်းခွင့်ရ
တော့မယ်၊ အရက်ရောင်းတဲ့ ဦးမြကြီးဆိုတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်က သူ
သေကာနီးမှာ ဖြောင့်ချက်ပေးသွားတယ်၊ ဦးမြကြီးဟာ
ထားရီဆိုတဲ့ သမီးလေးတစ်ယောက်ရှိတယ်၊ ရှေ့နေအေး
သိန်းဟာ ထားရီကို အင်္ဂလိပ်စာသင်ပေးရင်း တိတ်တခိုး
ခြေတော်တင်ခဲ့တယ်၊ ထားရီလေးဟာ အေးသိန်းကြောင့်
ကိုယ်ဝန်ရှိပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အဆိပ်သောက်သေခဲ့တယ်၊

ဒီအကြောင်းတွေကို ဘယ်သူမှ မသိပေမယ့် ဦးမြကြီးက တော့ အချစ်ဆုံးသမီးလေးအတွက် ရှေ့နေအေးသိန်းကို အမုန်းကြီးမုန်းပြီး လက်စားချေဖို့ စီစဉ်ခဲ့တယ်။ အဲဒီတုန်းက ရှေ့နေအေးသိန်းဟာ ဦးမြကြီးရဲ့ဆိုင်မှာ အရက်သောက်ရင်း ဘိလိယက်ထိုးနေတယ်။ ဦးမြကြီးဟာ ရှေ့နေအေးသိန်းကို မုန်းတီးတဲ့အတွက် အရက်ထဲမှာ ရိုးရာဆေးဝါး တစ်မျိုးထည့်ပြီး လုပ်ကြံခဲ့တယ်။ အဲဒီတုန်းက ရှေ့နေအေးသိန်းဟာ အရက်သောက်ပြီး ခေါင်းမူးနေတုန်း မောင်ငွေသိုက်နဲ့ ဆုံတွေ့ခဲ့တာပဲ။ မောင်ငွေသိုက်ဟာ ဇနီးဖြစ်သူကို စော်ကားတဲ့အတွက် အေးသိန်းကို ခြေထောက်နဲ့ကန်ခဲ့တယ်။ အေးသိန်းဟာ ခြေထောက်နဲ့ကန်ခံရတာနဲ့ မြေပေါ်ကိုလဲကျပြီး သေဆုံးခဲ့တယ်။ တကယ်တော့ အေးသိန်းဟာ ခြေထောက်နဲ့ကန်ခံရလို့ သေတာမဟုတ်ဘူး။ အဆိပ်ခတ်ခံရလို့ သေရတာပဲ။ ဦးမြကြီးရဲ့ နောက်ဆုံးပြောဆိုချက်ကြောင့် အေးသိန်းရဲ့အလောင်းကိုဖော်ပြီး စစ်ဆေးကြည့်

တဲ့အခါ အေးသိန်းရဲ့ အစာအိမ်ထဲမှာ ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ အဆိပ်တစ်မျိုး တွေ့ရတယ်။ ဒါကြောင့် ရှေ့နေအေးသိန်း သေဆုံးရခြင်းဟာ ဦးမြကြီးရဲ့အဆိပ်ကြောင့်လို့ ကောက်ချက်ချရတယ်။ ဒါကြောင့် မောင်ငွေသိုက်မှာ အပြစ်မရှိတော့ဘူး။ မောင်ငွေသိုက် တစ်ကျွန်းမှာ အပြစ်ဒဏ်ခံရတဲ့ အတွက် ဗြိတိသျှဘုရင်မကြီးကိုယ်စား ကျွန်ုပ် တောင်းပန်ပါတယ်။ မောင်ငွေသိုက် မကြာမီ မြန်မာပြည် ပြန်ရတော့မယ်”

ဟု ပြောလေရာ ကျွန်ုပ်သည် ဝမ်းသာလွန်း၍ တဟားဟား ရယ်မောလိုက်ပြီး ...

“တရားကို နတ်စောင့်တယ်။ လွတ်ပြီ ... လွတ်ပြီ။ မမိုးရေ မင်းနဲ့ငါ အမြန်ဆုံး ပြန်တွေ့ရတော့မယ်”

ဟု ဝမ်းသာအားရ ပြောဆိုရင်း ကျွန်ုပ်မဆုံးဖြတ်ရလေ၏။

www.burmeseclassic.com

ကျွန်ုပ်သည် နောက်အပတ်မှာပင် သင်္ဘောဖြင့်
 မြန်မာပြည်သို့ ပြန်လာခဲ့၏။ ဗြိတိသျှအစိုးရ၏ မတရားဥပဒေ
 ကြောင့် ကျွန်ုပ် ထောင်ဒဏ်တစ်သက်တစ်ကျွန်း ကျခံ၏။ ယခု
 လို မတရားဥပဒေကြောင့်ပင် ကျွန်ုပ် ထောင်မှ ပြန်လွတ်လာ၏။
 ကျွန်ုပ်သည် ဝမ်းသာအားရဖြင့် ရွာသို့ပြန်လာခဲ့၏။
 ရွာအဝင်လမ်းသို့ ရောက်သောအခါ နွားလှည်းတစ်
 စီး မောင်းနှင်လာ၍ ကြည့်လိုက်ရာ ကျွန်ုပ်၏ယောက်ျား ဦးအုန်းသီး
 မောင်းနှင်လာသောလှည်း ဖြစ်နေလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ဦးအုန်းသီး
 ကို မြင်သောအခါ ဝမ်းသာအားရဖြင့် ...

“အဖေ မမိုးသူ ဘယ်မှာလဲ၊ ရွာမှာပဲလား၊ ကျုပ်လွတ်
 လာပြီဗျ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဦးအုန်းသီးသည် ကျွန်ုပ်ကိုမြင်
 သောအခါ နေ့ခင်းကြောင်တောင် သရဲခြောက်ခံရသကဲ့သို့ ဖြစ်
 သွားပြီး ...

“ဟင် ... ငွေသိုက် ... ငွေသိုက်၊ မင်း မသေဘူးလား၊ မင်း
 တစ်ကျွန်းမှာ သေပြီဆိုကွ”

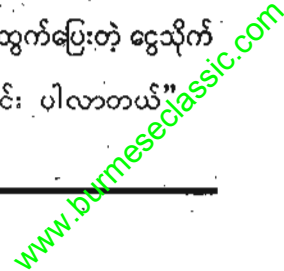
ဟု ပြောလေ၏။ ကျွန်ုပ်က သဘောကျဟန်ဖြင့်
 တဟားဟားရယ်မော၍ ...

“ဟား ဟား ဟား ... မသေလို့ ပြန်တွေ့ရတာပေါ့ဗျ၊
 မမိုးသူကို သတိရလိုက်တာဗျာ”

ဟု ပြောလေ၏။

ဦးအုန်းသီးသည် ကျွန်ုပ်ကိုကြည့်၍ ဝမ်းသာဟန်
 မရှိဘဲ ...

“ငါတို့မှာပြီး ငွေသိုက်ရာ၊ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်တွေက သူကြီး
 ဂေဏီသတင်းစာမှာ တစ်ကျွန်းက ထွက်ပြေးတဲ့ ငွေသိုက်
 ဆိုတဲ့ အကျဉ်းသား သေဆုံးကြောင်း ပါလာတယ်”

ဟု ပြောလေရာ ကျွန်ုပ်က ခေါင်းခါယမ်း၍ ...
“ဒီသတင်း မမှန်ပါဘူးဗျာ၊ ကျုပ် ထွက်ပြေးတာ မှန်ပါ
တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်းအာဏာပိုင်တွေ ပြန်မိသွားလို့ တစ်
ကျွန်းမှာ အပြစ်ဒဏ်ပြန်ပြီးခံရတယ်”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ဦးအုန်းသီးက ...
“ငါ့သမီး မမိုးသူကတော့ တစ်ကျွန်းကထွက်ပြေးလို့ မင်း
လေးဖြစ်ပစ်ပြီး ဘုန်းကြီးဆွမ်းကပ်ပြီး သပိတ်တွေ ဘာတွေ
သွပ်ခဲ့တယ်၊ အခုတော့ လွန်ကုန်ပြီကွာ၊ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်၊
တိတိကျကျ ပြောရရင် တန်ဆောင်မုန်းလဆုပ်(၁၀)ရက်
နေ့မှာ ငါ့သမီးဟာ လယ်ပိုင်ရှင်သား စိန်တိုးနဲ့ လက်ထပ်
လိုက်ပြီ”

ဟု ဆိုလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်သည် မျှော်လင့်ချက်များ
ပြိုကျပျက်စီးသွားပြီး ...

“မမိုးသူ လက်ထပ်သွားပြီ၊ ဟုတ်လား၊ တကယ်ပဲလားဗျာ”

ဟု ဝမ်းပန်းတနည်း ပြောလေ၏။

ဦးအုန်းသီးက ...

“သမီး ... မင်းကို စောင့်ပါသေးတယ်ကွာ၊ တစ်ကျွန်းမှာ
မင်းသေသွားပြီဆိုတာ သိပေမယ့် နောက်အိမ်ထောင်ပြုဖို့
မစဉ်းစားဘူး၊ လယ်ပိုင်ရှင်သား စိန်တိုးက ငါ့ကို တကျိကျိနဲ့
ပူဆာနေတာနဲ့ ငါ့ကိုယ်တိုင် အတင်းအကြပ် ပေးစားလိုက်
တာကွယ်”

ကျွန်ုပ်သည် ဦးအုန်းသီး၏ စကားများကို နားထဲမှာ
မကြားရတော့ဘဲ မမိုးသူနှင့် ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ကြည်နူးခဲ့ပုံများကို
ပြန်လည်မြင်ယောင်လာ၏။ မမိုးသူတစ်ယောက် တစ်ပါးသူရင်
ခွင်သို့ ရောက်ရှိနေချေပြီ။

ဤအဖြစ်ကို မည်သူ့ကိုမျှ အပြစ်မတင်ချင်တော့၊
ကံကြမ္မာကိုသာ အပြစ်ပုံချနေမိ၏။ ကျွန်ုပ်သည် မျှော်လင့်ချက်
များပြိုပျက်သွားသဖြင့် မမိုးသူရှိရာ ရွာသို့ မပြန်တော့ဘဲ ဦးအုန်းသီး
ကို နှုတ်ဆက်ကာ ...

“ဦးအုန်းသီးကို ကျွန်တော် တစ်ခုပြောချင်တယ်။ ကျုပ်
ရွာကို တစ်သက်လုံး ပြန်မလာတော့ဘူး၊ မမိုးသူကို ကျုပ်
နဲ့တွေ့တယ်လို့ မပြောပါနဲ့တော့ဗျာ၊ ကျုပ် အသက်ရှင်နေ
သေးတယ်ဆိုရင် သူ စိတ်ဆင်းရဲနေပါ့မယ်”

ဟု ပြောလေရာ ဦးအုန်းသီးက ကျွန်ုပ်ကို စိတ်မ
ကောင်းဟန်ဖြင့်ကြည့်၍ ...

“ကောင်းပါပြီ မောင်ငွေသိုက်ရယ်၊ မင်းကိုကြည့်ပြီး ငါ
စိတ်မကောင်းလိုက်တာကွာ”

ဟု ပြောလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ရွာသို့မပြန်တော့
ဘဲ ခြေဦးတည့်ရာသို့ ထွက်ခဲ့လေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် တစ်ကျွန်းမှ ပြန်ရောက်ပြီးနောက်
လူ့ဘဝ၏ ဆင်းရဲခြင်း အမျိုးမျိုးကို နားလည်သွားသလိုရှိ၏။

ထို့ကြောင့် နယ်မြို့ကြီးတစ်မြို့ရှိ တောရကျောင်း-
ကြီးတစ်ကျောင်း၌ ရဟန်းပြုကာ ဝိပဿနာကမ္မဋ္ဌာန်းကျင့်စဉ်များ
ကို ကြိုးစားကျင့်ကြံလေ၏။ တောရကျောင်း၏ ဆရာတော်ကြီး
သည် ဝိပဿနာကျင့်စဉ်နှင့် ပတ်သက်၍ အထူးကျော်ကြားလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ကျင့်ကြံရင်းနှင့်ပင် ဝိပဿနာများကို
အလွန်နှစ်သက်ပြီး တရားဓမ္မနှင့် ပျော်ဓမ္မ ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေ
၏။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်တစ်ပါးတည်း သီတင်းသုံးနေ
နိုင်ရန် တောရကျောင်းလေးတစ်ကျောင်းကို ဆောက်လုပ်၍ သီတင်း
သုံးနေလေ၏။

နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာသောအခါ အနီးအနားမြို့
များမှ ဝိပဿနာ ကမ္မဋ္ဌာန်းကို စိတ်ဝင်စားသူများသည် ကျွန်ုပ်၏
ကျောင်း၌ လာရောက်၍ နည်းနာများကို နာယူပြီး ကျင့်ကြံကြ
လေ၏။

ထိုသို့ ကျင့်ကြံသူများကို ကျွန်ုပ် နားလည်သမျှ
တရားဓမ္မများကို ဟောကြားလေ၏။

ကျွန်ုပ်၏ ဟောကြားချက်များ ရှင်းလင်းသည်ဆိုကာ
တစ်ဆင့်စကား တစ်ဆင့်နားဖြင့် အနယ်နယ် အရပ်ရပ်သို့ ကျော်
ကြားလေ၏။

၂၀၄ မင်းမြတ်သူရ

ကျွန်ုပ်၏ ကျောင်းကိုလည်း တစ်ကျွန်းပြန်ကျောင်း
ဟု ခေါ်ဆိုပြီး ကျွန်ုပ်ကို တစ်ကျွန်းပြန်ဆရာတော်ဟု လူသိများ
လေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် မိမိလက်ထဲ၌ရှိသော မိုးကုတ်ပတ္တမြား
ကြီးအား ဌာပနာမည့် စေတီတော်တစ်ဆူကို ကျောင်းဝန်းအတွင်း
တည်ထားကိုးကွယ်လေ၏။

ထိုစေတီကိုလည်း လူအများက တစ်ကျွန်းပြန်စေတီ
ဟု ခေါ်ဆိုကြ၏။

ဝေဖန်စား နှစ်ဖြူပေးစားများ ရေးသားလိုပါလျှင်
မင်းမြတ်သူရ
အမှတ်-၇၊ အသောကလမ်း၊ ကျောက်မြောင်း ရန်ကင်းသို့
လိပ်ပို့၍ ဆက်သွယ်နိုင်ပါသည်။

တစ်နေ့သ၌ ကျွန်ုပ်၏ တစ်ကျွန်းပြန်ကျောင်းသို့
ခရီးသွားရဟန်းကြီးတစ်ပါး ရောက်ရှိလာ၏။ ထိုရဟန်းကြီး၏
အသားအရေမှာ အလွန်မည်းနက်နေပြီး လောကဓံ၏ရိုက်ပုတ်မှု
မျိုးစုံကို ခံလာဟန်ရှိ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ထိုရဟန်းကြီးအား ကောင်းမွန်စွာ
သီတင်းသုံး နေထိုင်စေ၏။

ထိုအခါ ရဟန်းကြီးက ...
“ဆရာတော်ရဲ့ကျောင်းက တစ်ကျွန်းပြန်ကျောင်းလို့ ထင်
ရှားတဲ့အတွက် ရောက်လာတာပါ။ တပည့်တော်လည်း
တစ်ကျွန်းကနေ ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်လာသူပါ။ တပည့်
တော်နာမည် ပေါက်စလို့ ခေါ်ပါတယ်”

ဟု ပြောလေရာ ကျွန်ုပ်သည် ပေါက်စ ဆိုသော ရဟန်းကြီးကိုကြည့်၍ အံ့သြသွားပြီး ...

“ဟင် ... ဒါဆိုရင် ပန်းအိုးလေးတစ်လုံးကို လှယူရင်း လှသတ်မှုဖြစ်ပြီး ကျွန်းက ထွက်ပြေးသွားတဲ့ ပေါက်စဆို တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ပေါ့”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ရဟန်းကြီးသည် ကျွန်ုပ်၏စကား ကို အံ့သြဟန်ဖြင့် ...

“ဆရာတော်မိန့်တာ မှန်ပါတယ်၊ တပည့်တော်က ပန်းအိုး လေးလှပြီး ကျွန်းက ထွက်ပြေးတဲ့ ပေါက်စ ဆိုတဲ့ လူပါ၊ တပည့်တော် လှသတ်မှုဖြစ်လို့ ကျွန်းကထွက်ပြေးပြီး လူရိုင်းလေးတွေရဲ့ ဖမ်းဆီးခြင်းကို ခံရပါတယ်၊ နောက် တော့ ဣကောင်းထောက်မပြီး လူရိုင်းတွေက ပင်လယ်ပြင် ကို ဖြတ်ပြေးဖို့ သစ်ထွင်းလှေကလေး စီစဉ်ပေးပါတယ်၊ နောက်တော့ ပင်လယ်ပြင်ကို ဇွန်ဇွန်စားစား ဖြတ်သန်းပြီး မြန်မာပြည်ကို ပြန်ရောက်ခဲ့တာပါပဲ၊ မြန်မာပြည်ကိုရောက်

တော့ ဘဝမှာ ကြုံတွေ့ရတဲ့ ဒုက္ခဆင်းရဲတွေ အတွက် သံဝေဂရပြီး ရဟန်းဘောင် ဝင်လိုက်တာပါ၊ ဒါနဲ့ ဆရာ တော်က တပည့်တော်ကို ပန်းအိုးတစ်လုံးလှပြီး ကျွန်းက ထွက်ပြေးတဲ့ ပေါက်စ ဆိုတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်မှန်းသိရင် ပတ္တမြား အကြောင်းကိုလည်း သိမှာပေါ့”

ဟု မေးမြန်းလေရာ ကျွန်ုပ်က စေတီတော်ကို လက်ညှိုးညွှန်ပြ၍ ...

“ပတ္တမြားအကြောင်းကို သိနေရုံမကဘူး၊ ဦးစင်းတို့ အသက် လှပြီးရှာဖွေခဲ့တဲ့ ပတ္တမြားကြီးကို ဟောဒီ တစ်ကျွန်းပြန် စေတီမှာ ဌာနပနာထားတယ်”

ဟု အစချီကာ ပတ္တမြားကြီးနှင့် ပတ်သက်သော ကျွန်ုပ်၏နောက်ကြောင်းကို ၎င်းအား ရှင်းလင်းပြလေ၏။ ရဟန်း ကြီးသည် ကျွန်ုပ်၏စကား ဆုံးသောခါ ...

“ဘဝသံသရာဟာ အလွန်ထူးခြား ဆန်းကြယ်တာပဲ၊ ပတ္တမြားကြီးကိုရဖို့ လူ့အသက်တွေ သတ်ခဲ့တယ်၊ မှန်တိုင်း

www.burmeseclassic.com

ထန်တဲ့ ပင်လယ်ပြင်ကို အံ့တုခဲရတယ်၊ ဒုက္ခဆင်းရဲအမျိုး
မျိုး ကြုံတွေ့ရတယ်၊ အခုတော့ ပတ္တမြားကြီးဟာ တစ်
ကျွန်းပြန်စေတီမှာ ဌာပနာဖြစ်သွားပြီ”

ဟု ဆိုကာ စေတီတော်ရှိရာသို့သွား၍ အေးချမ်းစွာ
ဘုရားဝတ်ပြုနေလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် လူဆိုးကြီးပေါက်စ တစ်ဖြစ်လဲ ရဟန်း
ကြီးကိုကြည့်၍ ရင်ထဲတွင် တစ်စုံတစ်ရာကို နားလည်သွားသလို
ရှိ၏။

ထိုအရာမှာ ဘဝသံသရာဆိုသော အရာပင်ဖြစ်၏။
အရာအားလုံး ပြီးဆုံးသွားချေပြီ။

(ဘာမှမသိသော)

မင်းမြတ်သူရ

ရုပ်ရှင်၊ ဒီဗီဒီ၊ ဗီဒီယို ရိုက်ကူးသောစာအုပ်များ

- ၁။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် ပုလဲခင်
- ၂။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် ဂုနစ်ဝင်ကြယ်တား
- ၃။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် နေမင်း၏သမီးတော်
- ၄။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် ဓမ္မမိုးမင်းမိုး ရွာစေပြိုး
- ၅။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် ဘက်တုရင် လူမေရွေးသူး
- ၆။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် မိုးနတ်သူစာရာပုံတော်
- ၇။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် အမျိုးကောင်းသားမောင်ပွင့်ကောင်း
- ၈။ ပွဲကျောင်းသားသိုးကောင်း
- ၉။ ရွှေကိုးညီနှင့် တန်ခိုးရှင်
- ၁၀။ မိုးမေရတနာသိုက်
- ၁၁။ မြေဝါတောင်နတ်မင်း
- ၁၂။ ကမ္ဘာ့ထိတ်တစ်ထောင်
- ၁၃။ ဓမ္မလယ်ခေါင်သောင်ထွန်း နတ်လမ်းနေတဲ့ကျွန်း
- ၁၄။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် တာနောလက္ခ
- ၁၅။ လင်အိုတောင်ကိုရိုက်စာ
- ၁၆။ ဝီဝိုင်းရွှေလိုက်
- ၁၇။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် သခင်မြိုင်
- ၁၈။ လနတ်သမီး
- ၁၉။ ဒေါင်းမင်းရာစာ
- ၂၀။ ငှေ့နဲ့လနစ်ပါးထိုင်
- ၂၁။ မောင်နှံဂုနစ်တော်
- ၂၂။ ပျောက်သောသူ ရွာလွှင်တွေ့
- ၂၃။ မိုးကြိုးဆာဲခွန်
- ၂၄။ ဝဋ္ဋလက်မောင်နမ

